

Cennetin Kıyısında Yaşamak

Martin de Lange

Belinde Lamprecht'in katkılarıyla

Leyla Sagdic tarafından İngilizceden (İngiltere)
çevrilmiştir. leylasagdic@hotmail.com

İngilizce Başlık: The Edge of Paradise
Monarch Books tarafından yayınlanan Wilkinson House,
Jordan Hille road, Oxford OX2 8DR, İngiltere

Telif hakkı © 2012 Martin de Lange

İzin alınarak tercüme edildi - tüm hakları saklıdır

Türkçe baskısı:
Telif hakkı © 2021 Martin de Lange,
www.martindelange.org

15 avenue de Marguerites,
Pontault Combault,
77341,
Fransa

Kutsal Kitap Yeni çeviri 2001, 2008'den tüm İncil referansları
alınmıştır

İlk baskı: Mayıs 2021

Çeviri: Leyla Sagdic, leylasagdic@hotmail.com
Kapak tasarımı: Lizelle Steenkamp, lizelle@dancingmouse.co.za

Türkiye Haritası: www.onparou.com

Dünyanın en büyük ve en ulaşılamayan uluslarından bir tanesi olan Türkiye hakkında kitaplara acilen ihtiyacımız var. Martin de Lange ve ailesinin on beş yıl boyunca Türkiye’de İsa’ya hizmet ederken yaşadığı deneyimlerini anlattığı bu kitap, bu ihtiyaca hizmet etmektedir.

Benim yüksek beklentilerimi bile aştı. Martin ve Petro de Lange’i Tanrı’nın sevgisini ülke insanlarıyla paylaşmayı ciddi bir biçimde arzulayan genç bir çift olarak Türkiye’ye gitmelerinden çok önce tanımuştım. Hayatlarının ve ilerlemelerinin kısmen de olsa farkındaydım ama hayal edebileceğimden çok daha fazlası vardı burada. Bu kitap, Tanrı’nın çağrısına sadık kalarak ve O’na itaat ederek, yabancı bir ülkede hayatlarını vermeye istekli olan iki modern zaman misyonerinin sevgi ve tutkusunun dokunaklı bir anlatımıdır.

Yazıldığı büyüleyici üslup, bir kere okumaya başladıktan sonra elimden düşürmemi zorlaştırdı. Geniş bir insan kitlesine hitap edecek ve şüphesiz birçok hayata dokunacak gerçek bir hayat hikayesidir.

Dr. Isak Burger

Apostolic Faith Mission of South Africa Başkanı

Dünyada ulaşılamayan en büyük uluslardan bir tanesi olan, Türkiye hakkında kitaplara acilen ihtiyacımız var. Martin ve ailesi Türkiye’de on beş yıl İsa’ya hizmet etti, bu kitap ilginizi hak ediyor. Lütfen arkadaşlarınıza vermek için fazladan alınız ve bunu, Türkiye için duyulan acil dua ve eylemi harekete geçirmek için kullanınız!

George Verner

OM Kurucusu

İçindekiler

Türkiye Haritası	3
Türkiye'nin Güneydoğu Bölge Haritası	3
Önsöz	4
Giriş	6
Birinci Bölüm	8
İkinci Bölüm.....	15
Üçüncü Bölüm	31
Dördüncü Bölüm.....	46
Beşinci Bölüm.....	63
Altıncı Bölüm.....	77
Yedinci Bölüm.....	98
Sekizinci Bölüm.....	114
Dokuzuncu Bölüm.....	129
Onuncu Bölüm.....	141
Son söz	148
Dünya Misyonuna Katkınız	149

Türkiye Haritası

Türkiye'nin Güneydoğu Bölge Haritası

Önsöz

2010 yılının Ekim ayında, tüm dünya çapında toplamda 198 ülkeden gelen Hristiyan lider, 'İncil Müjdeleme'¹ konulu üçüncü Lozan Kongresi için Güney Afrika'nın Cape Town şehrinde bir araya geldi. Liderler Tanrı'yı ve birbirlerini dinledikçe, Rab'bin dünyada yaptıklarını övdüler. Bir arada oldukları bu zamanda 21. yüzyıl kilisesi için güncel ve önemli zorlukların neler olduğunu anlamak için de zaman harcadılar. Liderlerin tümü küresel kilisenin en önemli önceliklerinden birisinin havarilik² meselesi olduğu konusunda hemfikir oldular.

Martin ve Petro de Lange'in deneyimlerinin ayrıntılarını içeren '*Cennetin Kıyısında Yaşam*' kitabı, gerçek öğrenciliği yaşamış insanların hikayesidir. Bu, alçak gönüllülikle yoğrulmuş ve tamamiyle saf dürüstlikle anlatılmış bir hikayedir. Çok az lider, kişisel duygularını ve deneyimlerini açık bir yüreklilik ile paylaşarak kendini savunmasız bırakmak ister fakat Martin bu kitapta öyle yaptı. Ayrıca, insani eksikliklerimizin de son derece farkında olarak, imanla ve cesaretle bize nasıl yaşayacağımızı gösterdi. Onun sadece başarılarından değil, aynı zamanda hayal kırıklıkları, hatta başarısızlıkları açıklamadaki dürüstlüğünden de etkilendim. Martin, kitabın başından sonuna kadar, Tanrı'nın lütfunun hayatında oynadığı rolü kabul eder ve bunu vurgular. Bu, benim gibi sıradan insanların Tanrı için yaşanmış iyi hayatlardan ilham alması için bir yoldur.

Martin ve Petro'nun, Türkiye'deki dostlarının ve iş arkadaşlarının katledildiklerini duyduklarında ne kadar derin bir üzüntüye kapıldıklarını çok iyi hatırlıyorum. Bu bana, hayatlarını adadıkları insanlar için nasıl derin bir sevgi ve ilgi taşıdıklarını göstermişti. De Langes ailesini on yedi yıldır tanıyorum ve bu kitapta anlatılan hikâyeyi yaşadıklarına şahit oldum. Onların örneğinin Afrika'daki kilise tarafından da örnek alınacağına inanıyorum. Bu kitap, şimdiki ve gelecek çağda, hayatlarını Müjde'nin yayılmasına adayanlara bir ilham kaynağı olacaktır. Ayrıca Güney Afrika

¹ İncil'in mesajını iletme

² İsa'nın öğrencisi, takipçisi ya da elçisi olmak

kıtasında, Müjde'nin sadece alıcısı olmaktan çıktığımızın, onu ileriye taşıyan küresel misyonun bir parçası olmaya doğru geliştiğimizin de ne kadar ortada olduğunu bize gösterir.

Afrikalılara sıkça yöneltlen eleştirilerden bir tanesi yeteri kadar yazmadığımızdır. İşte burada, Afrika oğullarından birisi tarafından yazılmış bir kitap var ve bu bizim için onur duyma zamanıdır. Kıyıda yaşamayı göze almış birinin kitabındaki bu hikâye iyi anlatılmış, iyi yazılmış ve kolay okunur olmuştur. Sizi cesaretlendireceğine ve Tanrı ile hayaller kurmaya ilham vereceğine inanıyorum.

Onu okumaktan keyif almanız ve diğer insanlarla paylaşmanız dileğiyle!

Peter Tarantal

Başkan: Wensa (World Evangelization Network of South Africa)

Güney Afrika Yöneticisi: Mani (Movement for African National Initiatives)

Giriş

Türkiye'nin doğusu, oldukça çorak topraklara sahiptir. Yükselen sarp dağların arasından doğan güçlü nehirler, Türkiye'nin güneyine ve oradan da Irak'a doğru yolculuklarına başlar. Kutsal Kitap'ta kendisinden birkaç defa bahsedilen; batısında Fırat, doğusunda Dicle'nin var ettiği güçlü su yollarıyla ünlü bu bölge, tarihsel olarak Mezopotamya'nın bir parçasıydı. Bu iki nehir, geleneksel olarak çok daha eski bir yerin, cennet bahçesinin, yani cennetin sınırlarının da bir kısmını oluşturduğu söylenir.

Henüz ailemiz gençken, uzun yıllar boyunca Malatya'da, Fırat Nehri'nin elli kilometre batısında yaşadık. Bu konuma coğrafi olarak baktığımızda sanki cennetin kıyısında bulunuyorduk. Kutsal Kitap ve kilise geliştirme çalışmalarımı yapmak için buradan her geçtiğimde, asırlar önce doğduğunu bildiğim yerlerdeki bu nehrin ve bölgenin önemi beni her seferinde yeniden etkileyecekti.

Bu çalışmayı tamamlamak için yaşadığımız tehlikenin gerçekliği hiçbir zaman aklımdan çıkmadı. Düzenli bir gelirimiz olmadığı halde, Tanrı'nın tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacağına güveniyorduk. Hristiyanlara, özellikle Hristiyan çalışanlara yapılan olumsuzluklar bir keresinde galip geldiğinde ve bu durum hükümet tarafından yazılıp beslendiğinde, başımıza ne tür zararlar getireceğini asla fark etmemiştik. İmanla çalışıyor, her gün gerçek bir acı, zulüm ve ölüm tehdidiyle karşı karşıya kalıyorduk. Kelimenin ruhsal anlamıyla, dünyasal yaşantılarımızın sınırlarından sonsuzluğa doğru son adımı atmaya ne zaman çağrılacağımızı asla bilmeden yaşıyorduk.

Kısacası; "Cennetin kıyısında yaşıyorduk."

Bu kitap en iyi dostlarımdan ve en iyi iş arkadaşlarımdan üçüne ithafen yazılmıştır: Sadık bir şekilde İsa Mesih için çalışan ve O'na olan imanları uğruna en yüksek bedeli ödeyen Tilmann Geske, Necati Aydın ve Uğur Yüksel. Sevdiklerinin adı için kurban olarak, inandıkları şey uğruna hayatlarını vererek, cennete girdiler. Bu kitapla hem onları hem de geride bıraktıklarını onurlandırmak istedim.

Birinci Bölüm

Henüz otopsi başlamış olmamasına rağmen, yanımdaki zavallı adamın yüzünün rengi neredeyse yeşile dönmüştü.

Gergindim, üzerimde bu durum için sakinliğimi kaybedecek kadar yük vardı. İş arkadaşım ve ben polis kurumunun ‘Olay Yeri İnceleme Birimleri’ne üyeydik. Aldığımız bunca eğitim ve hazırlığa rağmen, bu ilk otopsi³ sınavını başarıyla geçemezsek, eğitim tamamlanmayacaktı. Geçen haftadan beri üzerimizde bir üst düzeydeki memurlar tarafından uygulanan her türlü baskı ve azarlama mevcuttu. Bizim hakkımızda; “Acaba en çok kim dayanacak?” ya da “Sabahki kahvaltıyı lavaboya koşar adım kim kusacak?” gibi bahisler yapılıyordu. Ama o sabah, hayatta hep maruz kaldığım aynı sabit fikirlilikle, insanlara yanıldıklarını kanıtlamak için Pretoria Provincial Hastanesi’nin morguna girdim.

Profesör, çelik masanın üzerinde yatan koca cesedin kafatasını elektrikli testerenin ağır vızıldamasıyla açmaya başladığında, iş arkadaşım hafifçe inleyerek, gazlı bezle kaplı sallanan kapılara doğru telaşla tökezledi.

Profesör, maskesinin ardından “biri gitti” diye mırıldandı ve geride duran arkadaşına doğru bir bakış atarak; “Bir kaldı” dedi.

Bir yere gitmiyordum. Tecrübeli cerrahın, beynin kendisini parçalarına bölüp incelemesinden önce, vücudun beyin ve omuriliğini saran ince dış zarı nasıl açığa çıkardığını büyük bir merakla izlediğimde, ilk tedirginliğim

³ Ölüm sonrası inceleme

geçti. Aynı şekilde açılan göğüsten sonra, her kaygan organ vücut boşluğundaki yerinden tek tek çıkartıldı ve tartıldı. Yaşam ve soluk için bedeni oluşturan tüm parçalar sanki orada, bu maharetli profesörün ellerindeydi. Adeta büyülenmişim.

Hayatım boyunca bir bütünü parçalarına ayırmaktan, nasıl çalıştıklarını görmekten, mümkün olduğunca onları değiştirmekten ve düzeltmekten hep keyif almışım. En eski anılarımdan bir tanesi, tıpkı babamın kendi büyük arabasıyla yaptığı gibi, oyuncak arabamın altına yatarak onu tamir etmek ve oynamaktı. Hatta kızdığımda onun gibi küfredirdim. Fakat burada, bu ölü adamın açılmış göğsünde, hayatta daha önce hiç karşılaşmadığım, her şeyden daha karmaşık ve büyüleyici bir mühendislik şaheseri vardı.

Profesör ellerini önlüğüne silerken, “hâlâ burada mısınız?” diye sordu. “Diğerlerinden daha uzun dayandınız. Bunun ilk denemeniz olduğuna emin misiniz?”

Evet, bu benim ilk denememdi, ama sonuncusu olmayacaktı.

Güney Afrika Polis Kurumu'na 1984'te, henüz daha 17 yaşındayken katıldım. İlkokul yıllarımdan tanıdığım birkaç arkadaşın tavsiyesiyle olmuştu bu. Aslında çabuk ikna olan birisi değildim. Herhangi bir tartışmada, doğru bildiğinden pek şaşmayan, yanlış olsa bile başkalarını memnun etmektense, doğrularının izinden giden birisiydim. Ancak bu özel durumda, arkadaşlarıma olan sadakatten ve gelecekte ne yapmak istediğimi gerçekten bilmiyor olmaktan, onların bu önerisi bana cazip gelmiş ve bu öneriyi gerçekleştirmek, iyi bir fikir gibi gözüküyordu.

Bu, ilahi bir gücün yönlendirmesiyle oluştuğu sonradan ortaya çıkan bir karardı. Polislik mesleği için gerçek bir tutku keşfetmişim. Başarmak için disipline, ustalığa ve gerekli olan gözükaralığa sahiptim. Dahası, sanki bu iş için biçilmiş kaftandım. İşimin bir ayağı adli tıp kurumundaydı ve her zaman bir heyecan dalgası hakimdi. Görevdeyken, cinayetler, intiharlar ve ölümcül kazalar gibi şiddet içeren suç mahallerine doğru yanaştığımızda hızlanır, sirenleri çalardım; ilk varacak kişi ben olursam, alanı güvenlik kordonuyla çevreler, yararlı olabilecek kanıtları toplardım. Güvendiğim Ricoh marka kameram, gereken tüm aksesuarlarıyla birlikte alüminyum bir kasada, hep benimle beraber olurdu. Davayla ilgili bilim adamları ve avukatlara potansiyel veri olabilecek her bir şeyin fotoğrafını çekmek

benim sorumluluğumdaydı. Parmak izi, kırık bir cam parçası, saç kılı ya da kanlı spreyler, hep benim geniş açılı lensimle filme alınıyordu.

Şüphe uyandıran vakaların ardındaki sahte işaretleri keşfetmek, nelerin aranması gerektiğini bilmek, beni zamanla sezgili bir kişi yapmıştı. Hatırlıyorum bir keresinde, bir banliyö evinde geçen ölümcül bir kalp krizi vakasını rapor etmeye çağrılmıştım. Adam banyo küvetinde ölü yatarken, karısı solmuş yüzüne rağmen, kararlı bir ifade ile evin giriş bölümünde, polislin sorgulamasını cevaplıyordu. Yasalar, doğal olmayan insan ölümlerine neden olan şeylerin polis tarafından soruşturulması gerektiğini belirlemektedir. Böylece, diğer dedektifle beraber, masum gibi görünen bir olayı görev bilinciyle araştırmaya başlamıştık; ama bir yerlerde bir terslik vardı.

Geride durmuş, durum değerlendirmesi yaparken, iş arkadaşşıma, “Derisinin rengini fark ettin mi?” diye sordum. Banyo küvetinde yatan adama baktı, ardından göz göze geldik. O anda bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini anladık. Aslında bir kimse öldüğü zaman yerçekimi ortadan kalkar ve kanı vücudun en alt kısmında, deri altında toplanma eğiliminde olur. Ancak bu adamın, küvette oturur halde öldüğü iddia edilmesine rağmen, tüm vücudu kiraz kırmızısı lekelerle kaplanmıştı.

İş arkadaşşım; “Karbonmonoksit zehirlenmesi” dedi. Bu gerçek ikimizin de suratına aynı anda çarpmıştı. Eğer bir kimse zehirli egzoz dumanından ölürse, derisinin bu anormal rengi bunu işaret eder. Bunu her ikimizde biliyorduk. İşte şimdi bir şeyler açığa çıkmıştı!

Otopsi ve olay yeri incelemesinden elde edilen kanıtlar, gerçekten de karısının, adamın kafasına bir kürekle vurmuş sonra garaja sürüklemiş ve akabinde onu aile arabasından çıkan egzoz dumanıyla zehirlemiş olduğunu daha sonradan ortaya çıkardı. Tasarlanmış olduğu bu mükemmel cinayet için de cesedi sonradan banyoya taşımıştı. Bu, polis gösterilerinde sıkça söylenen şu sözü doğrular niteliktedir: “İnsanlar yalan söyler ama kanıtlar asla!” İşimin bu kısmına bayılıyordum.

O dönemler Güney Afrika’da çalkantılı zamanlar yaşıyordu. Hükûmetin yıllar önce uyguladığı ‘ayrılıkçı’ politik sistem Apartheid⁴, artık Güney Afrika’nın yerleşik bir parçasıydı. Nereleere seyahat izninizin olduğu,

⁴ Rejim sonrası dönemde Güney Afrika’da yükselen ulusal dayanışma hareketi

hangi meslek alanlarında çalışabileceğiniz, nerelerde ikamet edebileceğiniz, hangi okula gidebileceğiniz ve hatta kiminle evlenebileceğiniz, hep derinizin rengine göre tasarlanmış kanunlarla belirleniyordu. Polis memuru olduğum 1980’li yıllarda, benim gibi iktidarda olanı temsil eden kişiler ve yıllarca ezilen kişiler arasında, şiddeti gittikçe artan çatışmalar görülmüyordu. Her hafta çeşitli bombalama, saldırı ve ateşli çatışma olayları kayıtlara geçiyordu. Bazen de görev sırasında sonu gelmeyen tartışmalara katılmak zorunda kalıyordum.

Bu meslekte günden güne gördüğüm şeylerin dehşetine alışıyor olmam, inkâr edilemezdi. İhanet, taciz, tahribat, aldatma sürekli karşılaştığımız şeylerdi; ama benim için işin dehşeti, karanlıkta yapılanı bulmaca çözer gibi ortaya çıkarmanın keyfiyle kıyaslanamazdı.

Benim mesleğime duyduğum coşkuyu herkes anlayamazdı tabii. Bir keresinde işten eve döndüğüm bir gün, eşim Petro, beni öper öpmez geri çekilmiş, tiksinti içinde bana, “Leş gibi kokuyorsun!” diye söylenmişti. Doğruca mutfağa gitmiş, kaşlarını çatarak omuzlarının üzerinden “Martin, yine leş gibi kokuyorsun!” diye sözlerini tekrarlamıştı.

Muhtemelen doğrudur. O gün korkunç bir vakayı incelemiştim. İntihar olduğu iddia edilen henüz buluş çağında genç, güzel bir kız, kafasında bir kurşun yarasıyla salondaki halının üzerinde cansız bir şekilde yatıyordu. Elinde, gevşek halde duran bir tabanca vardı. Yemek salonunda ise annesi şaşkın bir şekilde bağırıyor, çığlıklar atıyordu. Soruşturma sonucunda, barut kalıntısının kızın elinde değil de annesinin elinde olduğunu yeni keşfetmiştik.

Kısaca söylemek gerekirse, benim Petro’yla inişli çıkışlı bir ilişkim vardı. O aynı zamanda çocukluk aşkımdı, karşılaştığım en muhteşem kadındı ve pragmatik⁵ olduğumu düşündüğüm için diyebilirim ki, bizimkisi ‘ilk görüşte aşk’ cinsindedir.

Dikkat çekici yeşil gözleri ve uzun sarı saçları vardı. Lisede, aynı bando takımında bulunmuştuk. Benim gibi gösterişsiz, davulcu üniforması içinde ve bütün suratı sivilcelerle dolu olan birisiyle ilgileneneğine pek ihtimal vermiyordum. Bir süre sonra, bende ergenlik döneminin verdiği cesaret

⁵ Bir şeyin değerinin, uygulamayla birlikte sağladığı yarara denk olduğunu savunan

başlamış, arkadaşlarımla ona karşı bir ilgimin olduğunu bildiklerini tahmin etmem ise uzun sürmemişti. Bir gün, onu okuldan evine kadar takip etme cesaretini toplayana kadar, birkaç hafta acımasız alaylara katlanmak zorunda kalmıştım.

Bu durum dört gün kadar sürdü.

Takip etme denemelerim bir haftayı bulduğunda, bir öğleden sonra okul dönüşü sonunda onu köşeye sıkıştırmayı başarmıştım. Kendimi tanıtarak onu sinemaya davet ettim. O ana kadar yaptığım en çılgınca şeydi ama bazen denize düşen yılanı sarılırmış.

Benim cesur teklifimi kabul etmeden önce, onun duru yüzündeki şaşkın ifadesini, cesaretle sınırtırken bana çabucak, “Evet, ama annemden izin alman şartıyla!” demesini ve ardından da eve doğru yönelmesini hiç unutamayacağım. Annesi başta isteksiz gözüксе de ona izin vermişti. Böylece önümüzdeki hafta sonu, ben ve Petro bir ikili olarak, toplum içindeki ilk gezimizi gerçekleştirmiş olduk. Titreyen ellerimde altın bir yüzük, alnımda ter damlaları, anlaşmamızı mühürlemek amacıyla ona bir sonraki soruyu sormam ise, bu defa birkaç senemizi almıştı. Daha önce hiç centilmenliği bilmeyen ben, sadece modağa uygun beyaz bir smokin ile yetinmeyerek şehirde geçecek şık bir gece için, bir de limuzin kiralamıştım. Pretoria’ daki devlet tiyatrosunda geçen akşam yemeğinden sonra, ona evlenme teklif etmiş, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle beni hayretler içinde bırakarak bunu kabul etmişti.

Ancak şimdi, Pretira’daki evimizin holünde öylece ayakta durmuş, mesleğimden kaynaklanan bu durumlardan dolayı ondan hâlâ şamar yerken anlıyordum ki, ilişkimiz artık keyif dolu, ilk yıllarıdaki uyumundan tamamen uzaktaydı. Birbirimize karşı derin bir sevgimiz olmasına rağmen, karakterlerimizin çatışan kusurları içinde boğuşuyorduk. Çoğu zaman inatçıydım ve bu kendime olan güvenimin azlığı ile birleştiğinde, ben, ‘öfkesi burnunda tüten’ birisi olup çıkıyordum. Halbuki güvencesi kalmamıştı. Başka bir kadına en küçük bir bakışım dahi onda kıskançlık hissi yaratıyordu. Kendi acısı içinde kıvrılırken, uzaklaşıyordu benden. Öfke patlamaları yaşıyordum. Bir keresinde o kadar öfkelenmiş ki, arabamızın ön camını yumruğumla parçalamıştım. Problemlerimize rağmen, evlilikte birbirimize ettiğimiz yeminleri, özellikle Tanrı’nın önünde yapıldığı gerçeğini göz önüne alarak, yeniden ciddiyetle ele aldık.

Hem Petro hem de ben, hayatlarımızın köklenmiş bir parçası olan kilise katılımları ve yerel toplantıların olduğu imanlı evlerde büyümüştük. Güney Afrikalılar için Hristiyanlık, benim yaşadığım dönemdeki sosyal düzende kişisel bir sorun olmaktan çok, kültürel bir aktiviteydi. Annem her pazar günü, biz çocuklarının yüzünü yıkar, saçını tarar ve sonra da en güzel elbiselerimizi giydirdi. Yanaklarımız pembe pembe kilisenin yolunu tutardık. Ben, kız kardeşim ve çevremizdeki diğer çocuklar birlikte, haftalık İncil çalışması için pazar okuluna gider, Kutsal Kitap ayetlerini sadakatle öğrenirdik ama Müjde'nin benim için anlamı sadece, Tanrı'nın kurallarına uymak, mümkün olduğunca kilisede bulunmak ve de elimi-yüzümü temiz tutmaktan başka bir şey ifade etmediğini hatırlıyorum.

Bunların hepsi, yaklaşık on yedi yaşıma geldiğimde değişti. Rab, kurtuluşun tam olarak ne anlama geldiğini bana sonunda açıkladığında, işe bakın ki, İncil Müjdeleme ⁶ kursuna gidiyordum. Misafir konuşmacı iyi haberi başkalarına nasıl iletebileceğimizi gayet basit bir ifadeyle anlatırken, Rab inatçı olan yüreğimi yumuşattı ve konuşulanların hepsi sonunda anlam kazandı. Dersten sonra eve gittim, dizlerimin üzerine çöktüm ve Rab İsa'ya, O'nu izleyeceğime dair söz verdim. Tanrı, aniden, benim için artık soyut bir kavram olmaktan çıkmış, hayatımda bana rehberlik eden, gerçek ve yakın bir dost olmuştu. Bir süredir çıktığım Petro da bir müddet sonra, İsa'ya aynı sözü vermişti. Tamamen dönüşmüş, İsa uğruna 'kul' olmuştuk. İsa'nın tıpkı bizim için yaptığı gibi, artık hayatlarımızı Rab yoluna adamaktan başka bir arzumuz kalmamıştı.

Uzun yıllar Rab'bi izlememe rağmen, şimdi ruhsal olarak ne evlilik ne de iş hayatımda bazı şeyler, gençlik yıllarımda olduğu gibi, kolay anlaşılır değildi. Mutfak lavabosunda mutsuz bir şekilde marul yıkayan Petro'yu, iç çekerek takip ettim. Kapıya yaslandım ve bir süre ona baktım. Havadaki gerginliği hissediyor ama bu duruma nasıl bir çözüm getirebileceğimi bilemiyordum.

Bu gibi gergin anlarda kullandığım sevimli takma adıyla ona hitap ederek, "Ne yapmam lazım, Penguen?" diye yalvaran bir şekilde sordum.

⁶ Evanjelizm

Cevap vermedi, hala önündeki marulları yıkamakla meşguldü. Sorumu hafif bir omuz silkme ile yanıtlamış oldu.

“İşimi hemen bırakamam, paraya ihtiyacımız var! Maaşı bu kadar iyi bir işi bir daha asla bulamam! Her neyse, aynı zamanda eğer benim bu iş kameram olmasaydı, düğünlerde fotoğraf çekerek bu kadar para kazanmamıza da imkân yoktu...”

Dudaklarında hafif bir tebessüm, tek kaşını havaya kaldırarak omuzlarının üzerinden bir an bana baktı. “Eğer bu süslü gelinler, aynı kamerayla birkaç saat önce ceset fotoğrafları çekmiş olduğunu bilselerdi, sana bu ödemeleri yapmazlardı.”

Şakayla karışık, “Bunu onlara söylemeyi düşünmüyorum, ya sen?” diyerek onun yanına gittim ve elimi mutfak tezgâhına koydum. Tekrar ona doğru döndüm, bu sefer daha ciddi, “İşimde gayet iyiyim ve üstelik iş arkadaşlarımın üzerinde iyi bir etkim var! Rab de bu durumdan memnun buna eminim” dedim. Söylediklerim gerçektir. Zaman zaman aşırı atılganlıklarım olsa da iman konusunda iş arkadaşlarımdan daha ilerideydim. İsa’ya iman etmenin ve tövbe etmenin gerekliliğini açıkça anlatmak için amirlerden birini sıklıkla köşeye sıkıştırmakla biliniyordum. Rab bana, birlikte çalıştığım insanlara Kendisi hakkında konuşmam ve aralarından yeni iman edenlere yolu göstermem için büyük cesaret vermişti.

Petro başını sallayarak onayladı. “Bir düşün bakalım! Belki Rab hayatında yeni bir şey yapmak istiyor! Diyelim ki, seni sadece bazı akşamlar evde görebilmem ve nereye gitsen seni hep takip eden şu iğrenç kokundan rahatsız olmam, beni o kadar da mutsuz etmiyor.”

“Öyle olsun! Ancak Rab buna ikna olmamı isteseydi, o zaman bunu bana açıkça söylemesi gerekirdi!”

Tanrı’nın bu söylediklerimi ciddiye aldığını henüz bilmiyordum.

İkinci Bölüm

İbadet ederken sürekli olarak odamda adımlarım (volta atarım). Bu ne kızgınlıktan ne de bir aslanın küçük bir kafese zorla tıklmasından dolayı yaptığı zoraki bir adımlama değildir. Daha çok, aramızdaki sorunların çözülmesi için kararlılıkla ve Rab ile yaptığım günlük oda yürüyüşleridir. Dahası, O'nun varlığını hayatıma davet etme ve O'nun sesini duyma çabasıdır bu adımlamalar. Bu derin tapınma zamanlarından birinde bir sabah, çay masasının etrafında yürüyüp dua ederken, sorusunu dahi düşünmeyeceğim bir şeye Rab açıklık kazandırdı.

İncil⁷ elimde, açık bir şekilde duruyordu. Güne başlangıç olarak o sabah Romalılar birinci bölüm, diğer bölümler gibi iyi gelmişti. Bu bölümü ilk okuyuşum değildi. Pavlus'un, Roma'da bulunan imanlılara selamıyla başlayan mektubunu okumaya başladım: “**İsa Mesih'in kulu, Tanrı'nın müjdesini yaymak üzere seçilip elçi olmaya çağrılan ben Pavlus.**”

Kalın yazı tipiyle yazılmış bu ayet gayet açık bir şekilde gözümün önünde duruyordu ve ben birden şöyle okudum: “Ben Martin” diyordu, “İsa Mesih'in kulu, seçilip çağrılan.”

Kanepeyle kütüphane arasında bulunan halının yıpranmış yerinde durdum. Sersemlemiştim. Daha iyi anlama çabasıyla ayeti tekrar okudum

⁷ Müjde ve Yeni Antlaşma olarak da adlandırılır

ve Rab'bin açık sesini tekrar işittim: “Elçi olmaya çağrılan ben Martin.” Ben, İsa Mesih'in kulu muyum? İsa Mesih, beni mi çağırıyor?

Çağrısı çok açıktı. Rab'bin beni, tıpkı Pavlus gibi, hem de tam zamanlı hizmete o an çağırıldığını kesinlikle anlamıştım. Ancak, O'nun sesini işitmez, şüpheye düştüm. Ben kimim ki, böyle bir hizmete çağrılalım? Sade bir polis memuruyum, pastör⁸ değil! İnsan bu hizmette neler yapar? Hem de her gün? İyice şaşırılmış bir durumda, bana bir açıklık getirmesi için Rab'be yakarıp dua ederken, odanın içerisinde tekrar adımlamaya başladım.

Son birkaç hafta içinde rüyalar aracılığıyla benimle konuşan Rab'bin, bir zamanlar benim gibi, inatçı olabileceğini sanmıştım. Halbuki, Kendi amacı uyarınca beni çağırılmış olduğunu, bu rüyalarla tekrar tekrar onaylıyordu. Kilisede, tanımadıklarım yanıma geliyor, Rab'be hizmet etmek için işimi bırakmayı hiç düşünüp düşünmediğimi soruyorlardı. Gerçekten bunu hiç düşünmüş müydüm? Hiçbir şey bana bu kadar ağır gelmemişti!

Bir yıllık teoloji⁹ kursuna başlayarak Rab'bin sesini yatıştırmaya çalışmıştım. Hem derslere katılmak hem de tam zamanlı emniyet teşkilatında çalışmaya devam etmek oldukça zordu. Çok şey öğreniyordum ama bunun yetmediğini de hissediyordum. Rab daha fazlasını istiyordu ama ben, bir sonraki adıma hazır mıydım, emin değildim.

Babamla evin garajında, en çok arabayla uğraştığımız zamanlarda kendimizi iyi hissederdik. Babamla aramız her zaman kolay olmamıştır. Ben küçükken annemle acı tartışmaları olurdu. Onun sıkça tekrarlayan yokluğunu hep hissetmişimdir. Bir sonraki gelişine dek, günlerce süren terk edişleri, ardında bir sessizlik bırakırdı. Ancak bir süredir, kendisini Rab'be adadığından beri, aramızda güzel bir bağ kurulmuştu. Son havadisleri aramızda laflarken, babam, Opel Rekord marka eski arabamızın etrafında dolanır, onu kurcalar, muayenesini bitirdiğinde de altına geçip, genelde ya benim anlattıklarımı yorumlar ya da fren balatalarının durumuna homurdanırdı.

⁸ Kilise hizmetinde görevli ruhsal önder

⁹ Din bilimi eğitimi

Yine öyle günlerden birinde, sohbetimizi yarıda kestim ve nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden, hafifçe öksürerek, “Şey, Baba... Petro’yla ben bir süreden beri işimizi bırakmayı düşünüyoruz” dedim.

Arabanın altında bir an için hareketsiz kaldıktan sonra yavaşça kendini dışarı kaydırarak gözümün içine baktı. “Ne?”

“Evet! Bir süredir bununla ilgili dua ediyorduk ve karar verdik. Aslında, Rab’bin beni pastör olarak tam zamanlı hizmetine almak istediğini düşünüyoruz.”

Babam bir süre bir şey söylemedi. Yüzünde garip bir ifadeyle bana bakarken, orada hâlâ sırtüstü uzanıyordu. Derin bir nefes alarak, “Biliyorum!” dedi.

“Biliyor musun?”

Ardından ağlamaya başladı, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Kendini tutmaya çalışırken, bir süre orada öylece kala kaldı. Bense sersem gibi, bu alışılmadık duygu durumuna neyin yol açtığını anlamaya çalışarak ona bakıyordum. Doğruldu ve yanıma gelip oturdu. Kendisini ifade etmeye başladığında şaşırmıştım ama kendimi ona bu kadar yakın hissettiren duygunun tadını çıkarmaktan da kendimi alamamıştım.

“Doğduğun gece, iyi haberi vermek için büyük babanları çağırmıştım. Çok heyecanlanmışlardı – biliyorsun, ilk torundun– arabaya atlamış, altı saat süren gece yolculuğunun ardından, Pietermaritzburg’daki hastaneye, seni görmeye gelmişlerdi.”

“Çirkin ördek yavrusu gibiydin ve bundan dolayı çıkan patırtıyı anlayamıyordum.” Yüzünü bana döndüğünde, gözyaşlarına rağmen, gözleri muzip bir pırıltıyla doluydu. “Böyle bir sahneye neden olmak için sanki elinden geleni yapmış, dünyaya önce tersten gelmeye çalışarak, annene inanılmaz acılar verdimiştin.”

Babamın bu dedikleri üzerine gülümsedim. Babam sözlerine devam etti; “Daha annen tam kendini toparlayamadan büyükbabanlar geldi. İmanlı insanlardı ama pek anlayışlı değillerdi o zamanlar...”

“Aileye çekmiş!” diye şaka yaptım.

Babam bu lafıma gülümsemişti. “Büyük baban seni kucağına aldı. Seni kollarında hem hafifçe sallıyor hem de buruşuk yüzünü dikkatle

inceliyordu. Derken, bize inanılmaz gelen bir şey söyledi: ‘Rab bu çocuğu tam zamanlı hizmete adamak için mesh¹⁰ etmemi söylüyor.’ Hemencecik orada, alnını yağla mesh ederek sana dua etti ve bana, Rab’bin vaat ettiği şeyi gerçekleştireceğini görmem için beklememi söyledi. Anlattığın bu olaya sanırım bugün neden şaşırmadığımı anlayabiliyorsun.”

Mırıldandığım tek şey “Vay!” oldu.

“Oğlum seninle gurur duyuyorum. Bilmelisin ki, bundan sonra atacağın bu büyük adımda, annenle benim bereket dualarımız hep üzerinizde olacak.”

Rab, hayal dahi edemeyeceğim mükemmel bir biçimde, benim ne kadar doğru yolda olduğumu onaylamış oldu. Seçimim büyük bir fedakârlık ve iman gerektiriyordu ancak Tanrı’nın yoluma rehberlik edeceğinden emindim. Birkaç hafta sonra, çalışma arkadaşlarımla arkadaşlığımı içinde istifamı sundum. Petro da işini bıraktı. Tanrı’nın, onun tam zamanlı bir ev kadını olarak devam etmesine ve bizim için gerekeni sağlayacağına sonsuz güveniyorduk. Güney Afrika’daki teoloji okulunun AFM¹¹ bölümüne kayıt yaptırarak ve geçimimizi sağlamak için ayak işlerinde çalışmaya başladım. Gerisi için de Rab’be imanımız vardı.

Ailede üst düzeyde eğitim alan ilk kişiydim. Tanrı’ya sadık kalarak, elimden geldiğince hem eğitimimi tamamlamak hem de onları rahat ettirmek için gayret ediyordum. Teoloji okulunun konuları olan İbranice ve Yunanca, Eski ve Yeni Antlaşma, danışmanlık ve çocuk hizmetlerini azimle çalışıyordum. Teoloji algımı ve hizmet için gerekli olan yetenekleri hemen geliştirdim. Yetenekli başka birçok öğrenciyle gayet iyi anlaşıyordum. Bununla birlikte, konferans salonlarının dışında, Rab beni ve Petro’yu, inanç okulu tarafından sunulan başka dersler aracılığıyla farklı eğitimlere de yönlendiriyordu.

Eğitim almanın bu kadar masraflı olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. Kitaplar ve diğer çalışma malzemeleri inanılmaz pahalıydı ve temel ihtiyaçlarımız benim yarı zamanlı yetersiz gelirimle sağlanamayacak kadar birikmeye başlamıştı. Özenle biriktirdiğimiz minik

¹⁰ Başın üzerine el koyarak kutsamak

¹¹ Apostolic Faith Mission- Elçisel İnanç Misyonu

tasarruflarımız, İncil okulunda geçen birkaç aydan sonra, hızla tükenmeye başladı.

Ben ve Petro için zor zamanlardı. Sabahları, erken saatlerden öğlene kadar okulda oluyordum. Akşamları ise, sabahın ilk saatlerine kadar depodaki raflardan paketleri kamyonlara yüklüyordum. Uyumaya sadece birkaç saatim kalıyordu. Tam bir kısır döngü içindeydim. Sabahları yataktan kalkmak en zoruydu ama üzerime yığılan faturaları ödemek ve ev ödevlerini yerine getirmek için yine de istekliydim. İşler zorlaştığında, teklif edilen işleri yerine getirmekte yavaşlıyordum. Doğal olarak bu, çalışma modeli olarak hoş bir manzara oluşturmuyordu. Ekonomik olarak hiç rahatlayamıyor, aksine bazen beş parasız kalıyorduk. Ancak Rab, her seferinde bize gerekeni sağlıyordu. Mezmur 62:8'i okuyarak bunu anımsıyordum; *“Ey halkım, her zaman O'na güven, İcini dök O'na, Çünkü Tanrı sığınacağımızdır...”* Kutsal Ruh, ihtiyaçlarımızın sağlanması için Tanrı'dan başka kimseye güvenmemem gerektiğini söylüyordu.

Şehir içinde bulunan küçük dairemizin kirasını, bankada yeterli miktarda paramız olmadığından ay sonunda ödeyemememiz gibi çeşitli olaylar hatırlıyorum. Ben ve Petro ihtiyaçlarımızın sağlanması için birlikte dua ederdik ama bunu herkese anlatmazdık. O akşam kapının altına sıkıştırılmış, üzerinde 'kira' yazan bir zarf bulmuştuk. İçinde ihtiyaçlarımıza yetecek kadar nakit vardı. Bu birkaç defa tekrarladı. Bir keresinde yiyeceğimizin neredeyse tükendiği bir gün, kapının önünde koca bir yiyecek sepeti bulmuştuk. Sıkıntıda olduğumuzu etrafa yaymadığımızdan, bu yardımların kimler tarafından yapıldığını hiçbir zaman bulamadık. Bu elbette, bizim ihtiyaçlarımızla tek tek ilgilenenin ve onları bize sağlayanın Rab'den başkası olmadığını anlamımızı kolaylaştırdı.

Tanrı her durumda bizimle beraberdi. Gelirimim yetersizliğinden bazen ek işlerde çalışıyordum. Bir kasap dükkânı olan bir arkadaşına yardım etmeye başlamıştım. Karşılığında para yerine et veriyordu. Bazen bazı yiyeceklere özlem duyuyorduk ama evimizde yeteri kadar etimiz, tavuğumuz, hatta 'boerewors'¹² bile olurdu. Bazen dolabımız o kadar et ürünleriyle dolardı ki, taze sebze ve meyve karşılığında onları arkadaşlarımıza verirdik!

¹² Oldukça popüler bir Güney Afrika çiftlik sosisi

Baba olmak... Hayatımın bu yeni ve ilginç döneminde Rab bana kendini bir kez daha tanıttı. İncil Okulu'nun son sınıfına devam ederken, 1992 yılı ocak ayında, Martin Junior doğdu. Şimdi, sadece Petro ve Martin değil, bir aileydik artık! Oğlumun gelişiyse hem mutlu hem de gururluydum ama gelecekle ilgili kaygılarım da artıyordu. Üç kişilik bir aile için tek geçim kaynağına ve çok sınırlı bir gelire sahip olmanın baskısıyla karşı karşıyaydım. Bu küçük çocuğa bakmak ve onu korumak için kendime bakmam gerektiği duygusu çok güçlüydü ama Rab, bunun aracılığıyla değerli bir ders öğrenmeme yardımcı olmuştu.

Bir akşam, Martin'in ağlama sesiyle uyandım. Tuvalet ihtiyacım da olduğundan Petro'ya, ona benim bakacağımı söyledim. Karanlıkta tökezleyerek Martin'e ulaştım. İhtiyaçlarını giderdikten sonra kendimi birden, pencereden kaçmaya çalışan bir hırsızla yüz yüze buldum! Hangimizin daha çok ürktüğünü bilemeyeceğim ama zavallı soyguncu, havalanırcasına pencereden kaçmıştı. Rab yine bizimleydi! Bu devasa görevi yerine getirmek için bazen kendimi tamamen aciz hissetsem bile, bunlar bana, Tanrı'nın küçük aileme bakmayı ve korumayı amaçladığını hatırlatıyordu.

Rab'be olan imanımızda büyüyorduk. Tanrı'nın, hayatımız için benim umduğumdan daha farklı bir planı gerçekleştirmekte olduğunu hissetmeye başlamıştım. İncil Okulu'na devam ederken 'tam zamanlı hizmetin' pastör olmak anlamına geldiğini anlamış, bu nedenle hayatımı ve amacını bu yönde yönlendirmiştim. Okuldaki arkadaşlarım için ideal olan, yerel bir kiliseye atanmak ve oradaki topluluğa pastör olmaktı. Ancak eğitimimi tamamlamak üzereyken, dünyanın uzak yerlerindeki görev alanlarında, Müjde'ye ihtiyaç olduğuna dair çeşitli duyular almaya başlamış, memleketim olan Güney Afrika'da olduğu gibi, hasat için olgunlaşan tarlaların farkına varmıştım.

Bir gece, çok canlı denilecek bir rüya görünceye dek, misyonerlik¹³ faaliyetlerine¹⁴ öyle fazla bir ilgin olmamıştı. Rüyamda, ülkeden uzak yerlere Müjde'yi duyurmak için Petro'yla uçağa binmiş, Afrika'ya "Hoşça kal" diyorduk! Ter içinde uyanmıştım. Dizlerimin üzerine çökmüş,

¹³ İncil'in (Müjde) mesajını iletmeyi görev edinen

¹⁴ Bu görevi yerine getirme hizmetleri

“Lütfen İsa! Beni Güney Afrika’dan uzağa gönderme! Burası benim evim! Ülkemi seviyorum. Senin işini yapmak için ülkenin en ücra yerlerine giderim, yeter ki, ayırma beni buradan. Lütfen!” diye gözyaşları içinde yalvararak dua etmişim. Tanrı’nın hayatımıza dokunmak ve rehberlik etmek istediğini hissettiğim bir deneyimle karşılaşmışım fakat ben onu dinlemeyi reddediyordum. Tanrı bir anda küresel misyon¹⁵ fikrini aklımın ön saflarına taşımış ancak başlangıçta beni, bildiğim tek ülkeden uzaklaştırabilecek olan bu fikirle hiçbir ilgimin olmasını istememişim.

Tanrı Sözü’nü¹⁶ çalıştığım günlerden birinde, İbrahim’de çok farklı bir yön keşfettim. Burada, Tanrı’nın görkemi için vatanını terk etmesi, dünyanın bilinmeyen bir yerine bir ‘misyon’ yolculuğuna çıkması istenen bir adam vardı. Burada, yabancı putlara tapan, kendi hayatını yaşayan ve kendi işleri için uğraşan bir adam vardı. Fakat bu adam, yeri ve göğü yaratan Tanrı onunla konuştuğunda, ayağa kalkmış ve her şeyi geride bırakarak, Tanrı’ya inanılmaz bir itaatle yola çıkmıştı. Tanrı’nın sözde sadık kulu ben, kimim ki beni yönlendirmek istediği yere gitmeyi reddedeyim?

O dönemde, İncil okulunda bir dersteydim ve hocamız bize “zoraki peygamber” Yunus’un hayatını anlatıyordu. Tanrı’nın iradesinden kaçmaya çalışan, ancak görevlendirilmiş olduğu ilahi göreve geri çağrılan Yunus! Açık denizlerde şiddetli bir fırtınaya yakalanan, orada çıkan bir isyandan kurtulan ve koca bir balığın karnında gezdikten sonra, her şeyi bilen Tanrı’dan kaçmanın mümkün olmayacağını anlayan Yunus’tan. Nasılda Yunus’un ta kendisiydim! Konferans salonunda kendimi Rab’be teslim ettim. Dua ederken, en azından beni yönlendirdiği bu yeni yolu anlamaya, daha istekli olduğumu söyledim.

Okuldaki arkadaşlarımla takıldığımız keyifli bir günde, Güney Afrika’da bir kilisede güven içinde pastörlük¹⁷ görevi üstlenmek yerine, diğer ülkelerdeki hizmet alanlarına gitmenin daha iyi olacağını, ciddi ciddi konuşmaya başlamışım. Onları daha da şaşırtan, okulumuzun çevresinde yaşayan ve çalışan Müslümanlara olan ani ilgim olmuştu. Şimdiye kadar onları nasıl da fark etmemişim, bilmiyorum! Birdenbire, onları seven ve

¹⁵ Dinsel, bilimsel ya da diplomatik görev edinmek

¹⁶ Kutsal Kitap

¹⁷ Kilise hizmetinde ruhsal önderlik etmek

onlar için ölen bir Kurtarıcı'nın varlığından habersiz yaşayan, çalışan, okula giden, kahvehanelerde oturan ve sıklıkla yakınımızdaki camiye giden bu koca topluluğun farkına varmıştım.

İslam'ın ne olduğunu merak ettiğimden bir gün, aşağı mahallede bulunan camiye gitmeye karar verdim. İmam¹⁸ ile ortadaki büyük halının etrafında dolaşırken, ruhsallıkla ilgili kendi görüşlerim, kurtuluş ve iman hakkında sohbet ettim. İlginç başlığı ve uzun beyaz pelerininin içindeki bu yaşlı adamı ikna edebilmek çabasıyla, fikirlerimi her zamanki gibi iddialı bir şekilde anlattım. Karşılıklı nezaketten uzak, tıpkı benim onu ikna etmeye çalıştığım gibi, imam da beni kendi bakış açısına ikna etmeye çalışarak, başarısızca iddialarıma karşı çıktı. İslam'ın tam olarak ne olduğunu anlamak için gösterdiğim sorgulama çabalarımın, ne kadar boş olduğunu hatırlıyorum.

İmam, sakalını hafifçe sıvazlarken, birden gözlerini açtı ve “Sanırım sana yardımcı olacak bir şeyim var!” dedi. Koşarak kütüphanesinden Arapça yazılar ve müthiş kıvrık desenler ile dolu, kocaman büyüklükte bir Kur'an çekip çıkardı. İçinde orijinal Arapça metinlerin İngilizce karşılığı olan Kur'an'ın bu kopyasını, büyük bir heves içinde gösterdi. Yaşlı adam, içindeki eski metinleri okuyup onlardan öğrenmemi tavsiye ederek kitabı bana verdi ve bana iyi dileklerde bulundu.

Aslında İmam'ın benim için niyet ettiği derslerden çok, Kur'an'ın kendisinden daha fazla öğreniyordum. Müslümanların kutsal kitabıyla, benim ilham kaynağım, yaşayan Tanrı Sözü'nü, yani Kutsal Kitap'ı kıyasladığımda, farklı bir inanç öğretisinin altında Tanrı'ya yanlış bir şekilde tanıyan milyonlarca insana karşı merhamet duymaya başladım. Kur'an'ı okumak beni İslam inancına yaklaştıracığına, daha çok İslam'ın aldatıcı yüreğine gözlerimi açmama ve etrafımda yaşayan İslam takipçilerinin inancını anlamaya itmişti. Müjde'yi, Johannesburg sokaklarında Müslüman insanlara, önceleri olduğumdan daha hassas, paylaşmaya başlamış, karşılaştığım kişilere sohbet içerisinde, Mesih'in çarmıhtaki işi aracılığıyla bize sunmuş olduğu umudu açıklıyordum. Dünya standartlarıyla kıyaslandığında öyle büyük bir başarıım yoktu. Pazarları kilisede gururla anlatacağım büyük tecrübelerim de yoktu. Görevimin sadece Tanrı'ya itaat

¹⁸ İslam toplumunda ruhsal bir rehber

ederek yürümek ve emeklerimin meyvesiyle O'na güvenmek olduğunun bilinciyile, her hafta cesaretle gitmeye devam ettim.

Yıl sonu sınav ve değerlendirmelerin yoğunluğuna rağmen, bu hizmetin sorumluluk ruhu ve Müslüman kişilere ulaşma arzusu, içimde gün geçtikçe büyüyordu. Aynı zamanda ailemin geleceği hakkında büyük bir belirsizlik de yaşıyordum. Derken, Orta Doğu'da bir keşif gezisinden dönen fakülte üyelerinden birinin vermiş olduğu bir konuşmaya katıldım.

İlk slaytı projektöre yükleyip, cami kubbeleriyle dolu geniş bir şehir manzarasını işaret ettiğinde, "Türkiye" diye bağırdı. "62 milyon nüfusa sahip, çoğunluğun Müslüman olduğu bir ülke ve içinde sadece 500 Hristiyan..."

Kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı. Konuşmacıyı daha yakından dinleyebilmek için oturduğum yerden öne doğru eğildim.

"Arkadaşlar, dünyada en az ulaşılan milletlerden bir tanesi ve içinde onlara ulaşacak sadece birkaç yüz kişilik misyoner var. Burası bir zamanlar Müjde'nin merkeziyken, bugün, daha önce İsa adını hiç duymayanlarla dolu bir yer."

İşte buydu! Çağrım, birkaç bulanık tatil fotoğrafının olduğu bir slayt projektörü eşliğinde amfinin duvarına yansısıyla nihayet aydınlanmıştı. Sadece İsa'nın adının Tanrı olarak anılmasının bile öldürülmeye neden olabilen bu yerle ilgili hikayeler, bu enerjik adamın anlatımıyla, kalbimin en derinlerindeki kıpırtılarına sonunda bir anlam katmış oldu. Dersten sonra büyük bir heyecanla konuşmacıya doğru ilerledim ve onunla duygularımı paylaştım. Beni coşkuyla kucakladı ve yolumu bulmam için bana yardım edeceğine dair söz verdi.

O akşam, Johannesburg'un korkunç trafığında delirmeden direksiyon sallamayı başarmış ve hayaller içerisinde evimizin yolunu tutmuştum. Ön kapıdan içeri dalarak eşim Petro'ya sarıldım. Ona bir an bile tereddüt etmeden, Rab'bin bizi Türkiye'ye çağırdığını söyledim.

Kollarımda gerilmesi Petro'nun normal tepkisi miydi, yoksa yüzüne yansıyan şokun etkisi miydi, emin değilim. Bu gibi durumlar bana bazen daha fazla hassasiyetin ve daha az patavatsızlığın gerekli olduğunu hatırlatırdı.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu şaşırarak. Kollarımdan sıyrılıp gözlerimin içine baktı. "Türkiye mi? Nerede olduğunu bile bilmiyorum!"

“Hemen endişelenme” dedim daha sakin bir şekilde. “Ama bir düşün sadece! Müslüman, büyük bir ülke! Müjde’yi duyuracağımız...”

Petro, elini yavaşça ağzıma götürüp beni kibarca sustururken, “Kusura bakma, ama unutmalsın bunu Martin! Güney Afrika’dan ayrılmam! Ailemin, arkadaşlarımın olmadığı, öyle uzak bir yere gitmiyorum ben!”

Hayal kırıklığına uğramıştım. Yapabildiğim tek şey öylece ayakta durmak olmuştu. Hayatımın tutkusu haline gelen bu amacın, eşim tarafından desteklenmemesinin gerçekliği beni sersemletmişti.

“Üzgünüm Martin! Yapamam!” diye tekrarladı yavaşça.

Kalbimin derinlerinde hissettiğim hayal kırıklığının yerini çocukluğumdan beri mücadele etmek zorunda kaldığım öfke almıştı. İçgüdüsel olarak ellerimi sıkıyor, saldırma arzusuyla ve karıma uymak zorunda olduğum duygusuyla savaşıyordum. İtaat etmeye istekli olmak benim bu kadar uzun zamanımı almışken, Tanrı’nın çağrısını izleme fırsatından, beni nasıl mahrum bırakabilirdi?

Birden, Rab’bin esenliği üzerime indi, böylece öfkem yatıştı. Sadece Kutsal Ruh’un sağladığı hikmet sayesinde, kanımı bağınıp çağırarak Türkiye’ye sürüklemenin, tıpkı O’nun çağrısına ilk durumda itaatsizlik etmek kadar yanlış olduğunu anlamıştım. Bu gerçekten Tanrı’dan geliyorsa, sadece benim hayatıma değil, aynı zamanda tüm aileme de yapılmış bir çağrı olmalıydı. Petro’nun bu konuda ikna olması için yalnız Rab’be ve Kendi zamanlamasına güvenmek zorundaydım.

Petro’ya yeniden sarıldım ve “Tamam! Hazır değilsen, hiçbir yere gitmiyoruz!” diye yanıt verdim.

Birkaç ay boyunca, Tanrı’nın tüm kavrayışları aşan esenliğinde kalmak ve yapacağı şeyi bir an önce gerçekleştirsin diye endişeyle dua etmek arasındaki gelgitlerde Tanrı’yla güreşiyordum. Durumumuzu her gün Rab’bin önüne getiriyor, Petro’nun kalbini ikna etmesi ve birlik içinde yürüyebilmemiz için O’na yalvarıyordum. İnanılmaz sinir bozucuydu. Rab bizi gerçekten Türkiye’de istiyorsa, Petro’nun da bunu görmesine yardım edeceğine aklımla iman ederken, bazı zamanlar kalbimi buna ikna etmekte zorlanıyordum.

Mucizevi bir yanıt alacağım diye çay masasının etrafındaki halının üzerinde ettiğim dualara, ne kadar vakit harcadığımı hatırlamıyorum. Bir

gün Petro, her zamanki gibi çeşitli et ürünleriyle dolu bir akşam yemeğinde aniden, Türkiye'ye benimle gitmek istediğini söyledi. Dileğinin gerçekten oraya gitmek olduğunu da ekledi. Tanrı'nın çağrısının her ikimizin hayatı için olduğunu anlamıştı. Yeşillikler içindeki evimizi bırakmaya ve hizmet alanına gitmeye, neredeyse benim kadar istekliydi.

Türkiye'ye giden yolu bulmamız için acilen bize yardımcı olabilecek misyonerlik dernek ve kuruluşlarıyla¹⁹ ilgili elimizden geldiğince bilgi topladık. Araştırmamıza başladıktan kısa bir süre sonra, OM²⁰ ile ilgili bilgilere rastladık. Bu kurumun, Müjde'yi duyurma hareketi olarak 1950'lerde, Birleşik Devletlerden bir grup üniversite öğrencisinin, Hristiyan edebiyatı yoluyla Meksika'da bulunan insanlara ulaşma çabasıyla başlamış olduğunu öğrendik. Biraz gelişigüzel olsa da gençler tarafından Latin Amerika'ya hevesli bir hareket olarak başlatılmış, kısa zamanda dünya çapında tanınmış bir misyon organizasyonuna dönüşmüştü. Giderek iyi bir kurum olmaya başlamıştı ancak hâlâ, ilk günlerde onu diğerlerinden ayıran gençlik tutkusuyula karakterize ediliyordu. OM dünya çapında 100'den fazla ülkede hizmet veriyordu. İki okyanus gemisi vardı; Logos²¹ ve Doulos²². Doğrusu Türkiye'de, kilise geliştirme hizmetleri olup olmadığını merak ediyorduk. Her şey yolunda görünüyordu ancak kısa zamanda bu kurumla ilgili kısmen de olsa, telaşlandırıcı bilgilerle karşı karşıya kalmıştık.

OM kurumunun Pretoria genel merkezindeki meraklı işe alım koordinatörü, bize sırtarak, “Eminim aileniz, Türkiye'deki ekiple gayet iyi uyum sağlayacaktır” dedi. “Orada hizmet eden birçok genç aile mevcut. Hatta kurum istekli bile olsa, sizin niteliklerinize sahip birinin de bunu oldukça heyecan verici bulacağından eminim.”

“Oraya ne zaman gidebiliriz ?” diye şaka yaptığımızda, masa altından Petro ayağıma hafif bir tekme attı.

Görünüşte aşırı hevesimden rahatsız görünmeyen OM koordinatörü arkadaş, başını sallayarak “Çok yakında! Önce altı aylık eğitiminizi

¹⁹ Kilise hizmetleri eğitim merkezi

²⁰ Operation Mobilization 'Müjdeleme Faaliyetleri Kurumu'

²¹ 'Söz' anlamına gelmektedir

²² 'Görevli' anlamına gelmektedir

tamamlamak zorundasınız. Sonra üç kişilik uçak biletini satın alacak parayı temin edeceksiniz. Ardından oraya gidebilirsiniz.”

Biraz şaşkın bir halde, “Ne yani, bu kurum uçak biletlerimizi karşılamıyor mu?” diye sordum.

“Yok! Genelde karşılamıyor!” diye cevapladı. “Aslında, bu kurum müjdecilerine hiçbir mali yardımda bulunmuyor, anladınız değil mi?”

“Demek müjdecilerinize mali yardım yapılmıyor?” Aylık yiyeceğimizi sağlamak için Tanrı’ya güvenerek geçirdiğimiz bunca yıldan sonra, sabit bir gelire sahip olmayı, nasılda dört gözle beklemiştik. “Türkiye’de yaşamak için yarım zamanlı işe ihtiyacımız olacak, öyle mi?”

“Belki!” diyerek onayladı. “Organizasyonun sorumluluğuyla inanılmaz yoğunlukta olsanız bile... Türkiye’deki vizenizin devamlılığı için bir tür bir işe sahip olmanız gerekecek. Ancak odak noktanız genelde kilise geliştirme olduğundan, demektir ki, mali destek başka bir yerden gelecek...”

Petro’yla masanın diğer ucunda sessiz dinlerken, konuyu askıda bıraktı. Avuçlarını kavuşturup çenesinin altına topladı ve masanın üzerinden bize doğru eğildi.

“Mali destek Tanrı’dan gelecek!” dedi zaferle.

Kolej hayatından beri, aylık giderlerimiz için Rab’be güvendiğimizden, aslında bunun görüldüğü kadar korkutucu bir düşünce olmadığını anlamıştık. Rab’bin bizi Türkiye’de yaşamaya çağırdığı süre, ne kadar uzun olursa olsun ister bir ay ister bir yıl fark etmez, yetecek kadar bize bir gelir sağlayacağına, acaba hâlâ imanımız var mıydı?

“Eğer küçük bir miktar için Tanrı’ya güvenmiyorsanız, kayıp insanların canları için O’na nasıl güveneceksiniz?” diye devam etti danışmanımız. “Tanrı’nın sizi çağırdığını arkadaşlarınız, aileniz ve kiliseniz ile paylaşın! Dua edin – bolca! Ardından Tanrı’nın, Afrika kıtasından başka bir kıtada bulunan Türkiye’deki işini yapabilmeniz için doğru kişilerin yüreklerinde işleyeceğine, size her ay gereken kaynağı sağlayacağına iman etmeniz yeterli olacaktır.”

Bu inanılmaz bilgiyi aldığımızda yapabildiğimiz tek şey, bunu onaylamak ve tatlı tatlı gülümsemek olmuştu. Doğrusu, o ana kadar hayatta aldığımız belki de en büyük iman sıçraması olacaktı bu. Tanrı’nın çağrısına itaat etmek istediğimizi gerçekten anlamak istiyorsak, bir iman adımı

atmalıydık. Geçmişte bizi sürekli desteklediğini gördüğümüz Tanrı'nın, bizi şimdi terk etmeyeceğine inanmak istiyorduk.

Hikayemizi tanıdıklarımıza anlattığımızda genelde onların desteğini alıyorduk. Bazıları bizim için dua edeceğine söz veriyor, bazıları sözle destekleyip yüreklendiriyor, bazıları da mali destek sözü veriyordu. Tanrı'nın bir lütfu olarak Türkiye misyonumuz, birçok insanın türlü şekillerde yardımını sağladığı bir ekip çalışmasına dönüşmüştü. Güney Afrika'nın birçok kentindeki birçok kiliseden tutkumuzu topluluklarına paylaşmak için davetler alıyorduk. Karşılığında kendi kaynaklarını bizimle paylaşıyorlardı. Tanrı, Türkiye yolculuğumuza yetecek kadar bağış ve yardımı çok kısa bir sürede sağlamıştı. Çeşitli biçimlerde yanımızda durmaya söz vermiş insanlardan binlerce kilometre uzakta olacağımızı bilmek hâlâ zordu bizim için. Gerçi bunun yeryüzünün tüm mali kaynaklarını çok yetenekli ellerinde tutan Rab için bir zorluk olmadığına inanıyorduk.

Ancak mali durumun önemli bir sorun haline gelmesinden önce ve biraz daha acil bir zorluk vardı: "Misyonerlik Eğitimi".

Pretoria dışındaki OM merkezine giden topraklı yolda ilerlediğimiz o ilk akşam, bir misyoner eğitim merkezinde neler bulmayı umuyorduk bilmiyorum. Kuşkusuz, önumüzdeki altı ay boyunca yaşayacağımız, boyası çıkmış, tozlu pençeleriyle küçük sazdan yapılmış kabinler, sanki Taş Devri kahramanın bile burun kıvrıdığı bir yere benziyordu. Yıkama tesisleri oldukça ilkeldi. Sıcak su sistemi bozulduğunda, kışın sıfırın altındaki soğuklarda yıkama girişiminde bulunmamak daha hayrınıza olurdu. Bu durum maalesef düzenli aralıklarla tekrarladığından, sınıfta hoş olmayan kokulara neden oluyordu. Yılın ortasına denk gelen kurak mevsimde, merkezin etrafını çevreleyen otlakları, büyük bir iştahla yakıp kavuran ot yangınlarının tehdidi altında kalıyorduk. Yağmur yağduğunda ise, suyun kendiliğinden bir yol bulup yemek salonunun tavanından aşağı akmasıyla, kendimizi bazen ayak bileklerimiz kadar kırmızı çamurla kaplanmış bulurduk. Çamaşırlarımızı elle yıkardık. Musluklardan akan sudan, çay ve benzeri bir şey ya da su içmek istediğimizde, asla bardağın dibine kadar içmezdik, çünkü dipte bolca kireç birikintisi olurdu.

Bu hoş olmayan yerde, yine de kendimize bir ev kurabilmiştik. Yaşam hedeflerimizi paylaştığımızda, dünyanın her bir yerindeki kayıp canlılara

olan tutkumuzu paylaşan kişiler arasında olmak, yaşadığımız tecrübelerin mizahi değerlendirmesini almak, bizim cesaretimizi son derece artırıyordu.

İncil Okulunda öğrendiklerim değerliydi ama burada öğrendiklerim, sadece aklıma değil, kalbime de yazılıyordu. Hepimiz Rab'le günlük birlikte içinde yürüyor, hizmet alanlarında çalışmalarımıza engel olabilecek çözülmemiş sorunları gün ışığına çıkarması için dua ediyor, cesaret buluyorduk.

Petro, iki odalı küçük evimizi, duvarlarında tablolar ve renkli perdelerle üç kişilik bir cennet köşesine ustaca çevirmişti. Odalarımızda çok az eşya vardı ki, bu da bize Martin Junior'un beşiği dahil, bir yatak ve bazı gerekli materyalleri koymaya yer sağlıyordu.

Yemek yeme alanlarımız ortak olduğundan, küçük ailemize yemek pişirmek için Petro'yla bazen kalabalıktan ayrılırdık. Petro, yağmurlu bir cumartesi sabahı, oğlumuz Martin Junior ile bana gözleme yapmak istemişti. Mutfakta ona neşeyle yardım ediyordum ve o sırada sıcak gözlemelerimizin üzerine eklemekten hoşlandığımız tarçınımızın kalmadığını fark etmiştik. Petro, gözlemleri çevirerek kızartma aşamasındayken, komşulardan birinden biraz tarçın istememi söyledi.

Ev diye adlandırdıkları küçük karavanlarına doğu ilerlerken yarı yolda 'tarçın' sözcüğünün İngilizcesini hatırlamadığımı fark ettim. OM eğitim üssü farklı dil ve kültürden gelen insanlardan oluşuyordu. Gurubumuzdakilerle iletişime girmek için tek dil seçilmişti. Petro ile İngilizce eğitim veren bir okulda okumuştuk ama diyaloglarda çok iyi değildik. Bu, o zamanların Pretoria'sında, oldukça yoğun Afrikaanca konuşulan bir topluluk olmamızdan ötürü bir sorun değildi ama şimdi bu yerde, bu karmaşık dile daha çok hâkim olmamız gerektiğini acilen anlamıştık. Cesaretimi yeniden topladım ve elimden gelenin en iyisini yapacağımdan emin, bayan komşumuzun kapısını çalmaya karar verdim. İçimden, söylemeyi hedeflediğim cümleyi kendi kendime tekrarladım.

Komşumdan İngilizce, biraz tarçın istemek yerine söylediğim kelimenin, kibar arkadaşımın yüzünde yarattığı dehşet ifadesini asla unutamayacağım! Petro'yla beraber o sabah, tarçınlı gözlemlerimize gülerken, İngilizceyi akıcı hale getirmek için sıkı çalışmaya karar vermiştik.

Eğitim sırasında inanılmaz deneyimler yaşıyor, bir aile olarak, Tanrı'nın sadakatini, bağlılığını daima hatırlıyorduk. Takip eden ilk birkaç hafta

içinde, Güney Afrika'nın oldukça kırsal bir bölgesine sosyal yardım için gönderilmişti. Kruger Ulusal Park'tan kaçarak iç savaşın tırmandığı Mozambik'ten gelen mültecilere hizmet etmek için katılacaktık. Bu sosyal yardımda oğlumuz Martin Junior'da bizimle olacaktı. Ve Petro elektriğin olmadığı, suyun ise oldukça sınırlı olduğu çadırlarda, bir teşekkürü dahi olmayan çocuk bezi yıkama işini nasıl halledeceğini bilemiyordu. Köydeki diğer kadınlar gibi, bir kova su için her gün, bir saat süren kuyrukta bekliyor, ardından kampımıza taşıyordu. Tek kullanımlık çocuk bezi almayı arzuluyorduk, ama sınırlı bütçemiz buna izin vermiyordu. Bu ihtiyacı dualarla Rab'be götürmeye karar vermiştik.

Sosyal yardımın sona ereceği gecenin öncesinde, bagajlarımızı arabaya yerleştirmekle meşguldüm. Bir ara bir çift araba farının, eğitim merkezinin dışındaki ana yol boyunca şaşırtıcı bir biçimde yol aldığını fark ettim. Ardından, bu arabanın engebeli araziye sıçramasını ve bizim bulunduğumuz alana doğru sapmasını izledim. Bu şoför her kimse, kaybolmuş olduğu düşüncesi ve yön vermek niyetiyle sürücü penceresine doğru yaklaştım. Araba camı aşağı doğru kayarken, bir bayan tereddüt içinde, Petro ve Martin adında birilerinin burada kalıp kalmadığını sordu.

Merak içinde aradığı kişinin ben olduğunu söyledim. Kadın rahatlamıştı. Arabadan çıktı ve bagajdan paket paket hazır çocuk bezi çıkardı. Gözlerime inanmadan kadını izliyor, daha birkaç hafta önce dilemiş olduğumuz bu özel isteğin yerine geldiğini görüyordum. Kadın bana iyi dileklerde bulunarak arabasına bindi ve gecenin karanlığında gözden kayboldu. Bu ihtiyatımızı henüz kimseyle paylaşmamıştık. O güne kadar, bu kadının kim olduğuyla ya da hazır çocuk bezine ihtiyacımız olduğunu nereden bildiğiyle ilgili en küçük bir fikrim dahi yoktu. Ertesi gün yardım bölgesinden ayrıldığımızda, Volkswagen Golf marka küçük arabamız, ağzına kadar hazır çocuk beziyle doluydu. Rab'bi iyilikleri için yücelttik.

Güney Afrika'nın Gazankulu bölgesinde bulunduğumuz zamanlar, hayat değiştiren zamanlardı. Bölgede ikamet eden OM ekibiyle müjdeleme yaparak, yerli halka en pratik yollardan yardım ederek birlikte çalışıyorduk. Ama en anılası hatıralar, belki de akşamlarıydı; ekibimiz, ilahilerle Rab'be tapınırken, kamp ateşini sadece ortam için değil, aynı zamanda hepimize yemek pişirmek için de kullanırdı.

Devasa bir kamp ateşinin ertesinde, kalbimizi oldukça titreten bir sabah yaşamıştık. Taş çemberin içindeki ateşte, sönmemiş kömürlerin, hâlâ varsa, olup olmadığını yoklamak için uykulu uykulu çadırdan çıkmıştım. Ellerimle gözlerimi ovalıyor, Martin Junior uyanmadan, yanan kalmış kömür parçalarını söndürmem gerektiğini düşünüyordum. Derken korkunç bir ağlama sesi beni sabah mahmurluğundan bir anda uzaklaştırdı. Tam tahmin ettiğim gibi, oracıktaydı Martin! Küçük ayakları yanan kömür ateşinin içinde! Bir hamlede onu kaptım ve şükürler olsun, hemen yanında duran su kovasına attım. Aptallığıma öfkeyle lanet ederken, aynı zamanda Martin Junior'un çığlıklarını yatıştırmaya çalışıyordum. Bu şaşırtıcı gürlüğe kalkanlar kovanın etrafında toplanmıştı. Bir yandan oğlumu tutuyor, bir yandan da ayağında oluşan yanıklardan şifa bulması için Tanrı'ya dua ediyordum. Birkaç dakika sonra onu kovadan çıkardım. Minicik hassas ayak tabanlarında, en küçük bir yanık izinin dahi olmamasına çok şaşırmıştık. Daha bundan birkaç gün öncesinde, 'mucizevi hazır çocuk bezleri' aldığımız gün, Petro ütü yaparken, Martin Junior ütü aletine kadar ulaşmış, dokunduğu anda işaret parmağı hemen kabarmıştı. Şimdi ise, doğal olarak daha kötüye gitmesi beklenen yanıklar kaybolmuştu. Birkaç dakikanın ardından ise olayın kanıtı olarak sadece birkaç damla gözyaşıyla burun çekmekten başka bir şey kalmamıştı. Rab'bin bizimle olduğuna, elinin daima üzerimizde olduğuna, bir kez daha tanık olmuştuk.

Bu, OM merkezinde geçen altı aylık eğitimden ve öğrendiğimiz bütün derslerden belki de en kayda değer olanıydı. Bu, Türkiye'deki Müslüman insanlar arasında yeni bir hayata başlayacağımız ve bir bilinmeyene doğru yöneleceğimiz, tutunmamız gereken bir gerçektir.

Üçüncü Bölüm

Evlerinden birkaç kilometre uzağa dahi gitmemiş insanlardan seyahat tavsiyesi almamak gerektiğini zor yoldan öğrendim.

1993 yılında, çekirdek ailemizi köklerinden kopararak Türkiye'ye gitmek üzere hazırlandığımız döneme dönersek, o kadar da hikmetli olmadığını hatırlıyorum. Annem, gözlerinde 'her şeyi yalnız anneler ve babalar bilir' edasıyla bize ısrarla; "Yanınıza alabildiğiniz kadar valiz alın" diye tavsiyede bulunmuştu. Annemin uluslararası seyahatlerdeki saflığı kadar, bizim de görev icabı saf saf tüm dünyevi eşyalarımızı koyduğumuz çantalar, şimdi omuzlarımızdan sarkıyor, Johannesburg'un uluslararası terminal binasında tökezliyorduk. Gezi çantaları, piknik sepetleri ve kozmetik malzemeleriyle dolu bir makyaj çantasının yolculuğumuza, ne gibi bir katkısı olacağını tam olarak neden düşündüğümüz, bugün bile benim için hâlâ gizemini korumaktadır. Gözyaşları eşliğinde edilen vedaların ve sunulan gerekli evrakların ardından çıkış kapısına doğru ilerledik. Petro, çeşitli eşya yığınlarının olduğu bir yerde, hafif bunalmış, henüz yürümeye başlayan çocuğumuzla ve aşırı yükü dolu bebek arabasını tutmak için mücadele ederken, benim elim kolum çanta doluydu.

Tüm yükümü tek bir seferde dar koridordan aşağıya taşıyamayacağımı fark ettiğimde, uçağın giriş kapısına varmışım. Girişteki hosteslerden birinin biraz insancıl olmasını umarak, yükümün yarısını orada bıraktım ve aceleyle Petro, Martin Junior ile beraber birkaç çantayı daha sırtlayarak,

koltuklara doğru ilerledim. Çantaları üst kabinlere yerleştirirken, Petro'ya yerini alması için sinirli bir şekilde seslendim. Martin Junior ise 'hoşçakal'lardan ve bu yeni garip ortamdan oldukça rahatsız, sesini acınacak bir şekilde yükseltti. Yolcular, ağlamanın kalkıştan önce başlayacağından emin, rahatsız bakışlarını bana yöneltirken, bakışlarımla onları ustaca ikna ettim. Ardından yolcuların akış trafiğine sırtımı döndüm. Her sızlanmalarında ve özürlerimi her sunduğumda, yüklerimizdeki aşırılığımızdan dolayı çok pişman olmuştum. Bu defa, yolcuların ezilmelerinden oluşan dürtmelerle tekrar giriş kapısında idim. Biraz daha rahatlamış bir nefesle daha kararlı, geri kalan çantaları omuzlarımla üzerine, katlanmış bebek arabasını da dirseğimin altına aldım. Uçağın arka taraflarından bir yerlerden, Martin Junior'un ara ara hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordum.

Aklıma ucundan bile geçmeyecek o şey olduğunda arka koridorda ilerlemekte idim. Petro'nun makyaj çantasının beyaz kayışı, 26C numaralı koltuğun omuzuna takıldı ve metal klips açıldı. Ben geriye doğru kaykılırken, çanta açıldı ve içindekiler koltukların arasına mükemmel bir koreografiyle saçıldı. Sanki ağır bir çekimdeymiş gibi, Petro'nun sevdiği birkaç çift küpeyle, küçük narin şişelerin koltukların altına alaycı bir şekilde yuvarlanmalarını izledim. Yapacak bir şey yoktu! Dizlerimin üzerine çöktüm ve dağılmış eşyalarımızı beceriksizce toplamaya başladım. Arkamda yığılan yolcular sabırsız bir şekilde homurdanırken benim ellerim kadın parfümüyle doluydu ve yüzümün kızarmaktan yandığını hissediyordum. Bebek arabasının sadece bir kez açılmasından ve her şeyi çantaya geri sokmayı başardıktan sonra, Petro'nun çömelerek oğlumuzu yatıştırmaya çalıştığı koltuklarımıza, ona bir öpücük kondurarak çöktüm.

Aslında böyle durumlarla karşılaştığımızda, çok fazla seçeneğiniz kalmıyor. Ya güleceksiniz ya ağlayacaksınız! Alnımın terini sildim ve Petro'nun elini tuttum. Gözlerinin içine bakarak, sessiz bir gülüşle "Lütfen Rab – sonrası bundan kolay olsun..." dedim.

Şükürler olsun ki, Türkiye yolculuğumuzun en üzücü yönü bu olmuştu. Ailemize, arkadaşlarımıza veda etmek zordu ama şimdi kendi yolumuzdaydık. Rahatlamayla birlikte geleceğimizin bu bilinmeyen ülkede ne olacağı konusunda bizi ani bir endişe kapladı.

Türkiye’den ne beklediğimizi bilmiyorduk ama oraya varmamızla beraber Türkiye’nin bizi beklediğini keşfetmek, bizi rahatlatmıştı. Uzun boylu bir misyoner bizi, Ankara giriş kapısında karşıladı. Yüzü büyük bir sırtmayla gerilmişti.

Elimi koca ellerinin içinde kuvvetlice sıkarak, “Hoş geldiniz!” dedi. Ardından Petro’yu boğarcasına kucakladı. Bu yeni bölgenin ekip lideriydi. Adı Ian’di. Kanadalıydı fakat havalimanında kendini tanıtmak için pek zaman yoktu . Babayığit adamımız, Martin Junior’dan şefkatli bir yanak aldı. Valizlerimizi sırtlandı ve arabayı park ettiği yere, eski tren istasyonunun hemen dışına, büyük adımlarıyla koşarcasına gitti. Bizler de arkasından.

Havalimanından ayrıldıktan sonra, arabadan alışılmadık manzarayı izlerken, Ian, Türkiye’nin bu kalabalık başkentindeki hayatı anlatıyordu. Türkiye’nin merkezinde, kurak, bozkır bir krater üzerinde yer alan Ankara, tarih sayfalarında öne çıkar. Eski Hitit Uygarlığı bu bölgede kurulmuştur ve tarihi, bugün bile Ankara toplumunu etkilemektedir. Benim için en ilginç olan, bu şehrin bir zamanlar Pavlus’un Müjde’yi yaymak için seyahat ettiği eski Roma’nın, Galatya eyaletinin başkenti olmasıydı. Pavlus’un onlara yazdığı etkin mektup sayesinde, buradaki ilk dönem kilisesi oldukça güçlüydü. Ancak şimdi İslamiyet kök salmış, Hristiyan misyonerler Mesih’i duyurmak için bölgeye yeniden seyahat eder olmuştu.

Sık bozkırlı ve dalgalı tepeler boyunca ilerlerken hayatlarımız, İtalyan tasarımı birçok aracın otoyol üzerindeki hatalı kullanımından ötürü her an tehlikeye giriyordu. Kısa zaman sonra öğrendim ki Türkler, duygusal insanlar olduklarından, hayattaki diğer meselelerle uğraştıklarında olduğu gibi, duygularıyla araba kullanır ve kontrol dışına çıkarılmış.

Ankara’yı çevreleyen manzara; Güney Afrika, Highveld’deki evimize dönerken kullandığım yola kıyaslandığında, daha az tropikti ve yalnızca kahverengi, kaba çimenleri, uçsuz bucaksız çorak yollarıyla bile farklı bir coğrafyaya ait gibi görünüyordu.

Şehrin ana merkezine girmeden önce, ‘gecekondu’ adında, Türkçe karşılığı izinsiz yapılan konut anlamına gelen, yamaçlara tutunmuş yüzlerce, bir ya da iki odadan oluşmuş küçük, kerpiç evlerden oluşan bir bölgeden geçtik. Ev sakinleri, konutu yirmi dört saatten daha az bir sürede inşa etmeleri koşuluyla yasal mülkiyet alabilmektedir.

Güneş batmıştı. Petro ve Martin Junior arabanın arkasında mışıl mışıl uyuyordu. Türkiye’de kalacağımız süre boyunca, ev diye adlandırıp konaklayacağımız, mahalledeki küçük daireye nihayet ulaşmıştık. Sıkışıp kaldığımız küçük arabadan kendimizi dışarı attık. Valizlerimizi bagajdan dışarı çıkarmaya başlamıştık bile. Ian ise neşeli bir şekilde bizlerle gevezelik etmeye devam ediyordu. Ancak sanki birileri her an ortaya çıkacak ve ona saldıracaktı gibi, omuzlarının üzerinden etrafı yokladığını fark etmiştim.

Gergin hissetmeme rağmen, güven dolu bir ses tonuyla, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

Gür kaşlarının altından bana bakarak “Belki!” diye yorumladı. “Son zamanlarda birkaç kez tutuklandım ama bu gece gerçekten eve zamanında gitmek istiyorum.”

Aynı gece, Petro yanımda uyurken, nasıl sorunlu bir şeye imza attığının merakında bütün gece uyanık kaldım.

Sonunda uykuya dalmış olmalıyım çünkü hatırladığım bir sonraki şey, sabah namazı için çağrı yapan müezzinin kederli bağırmasıyla uyanmamdı. İslam’ın beş şartından biri olan namaz, Müslüman yaşam tarzının önemli bir parçası olarak kabul edilir ve her gün beş kez, büyük bir adanmayla uygulanır. Her bir camide bir müezzin, dikkatlice hesaplanan, yaklaşmakta olan namaz saatini bildirmek için minarenden²³ bağırarak çağrı yapar. Müezzinin çağrısı, uzun bir zaman neredeyse bir sanat aracı olarak algılanmış, zamanla planlanan dini işlevinden çıkmış, komşu camilerle bir ses yarışmasına dönüşmüştür.

Hâlâ karanlıktı. Etrafımdaki evlerde, dizlerinin üzerinde namaza durmuş, onları göremeyen, duyamayan veya onlara yardım edemeyen bir Tanrı’ya dua eden milyonlarca Müslümanı hayal ettim. Bu düşünceden hareketle ayağa kalktım ve göklerdeki Babam’la konuşarak biraz zaman geçirdim. Yolculuğumuz için O’na teşekkür ettikten sonra, bizi getirmiş olduğu bu şehirle bir paydaşlığımız olması için O’ndan yardım diledim.

Gün için ruhsal olarak yenilendiğimde, daha yaşamsal bir etkinlik için dışarı çıktım. Ön kapımızın dışında yepyeni bir dünya, sabahın ilk ışıklarıyla beraber açılmıştı. Sarı taksilerle aşırı kalabalık otobüslerin yarıştığı, borazan benzeri seslerin çınlattığı ana caddede, çok katlı apartmanlar yükseliyordu.

²³ Günümüzde, genellikle elektronik aplikasyon ile

Kaldırımlarda erkek ve kadın kalabalığı sanki önemli bir yere ulaşma telaşındaydı. Dükkân sahipleri nemli tesislerinin kapı girişlerinde oturmuş, sigara içiyordu. Bazı kadınlar başörtülüydü ancak giymiş oldukları çok şık, modern batı kıyafetleri içinde garip bir tezatlık oluşturuyorlardı. Kalın ceketli, donuk gri renkte pantolonlu adamlar kaldırımlara tükürüyordu. Dolaşmaya devam ederken, kimsenin ne selamlamak ne de gözlerimle bir temasta bulunmak için bana bakmadığını fark ettim. Herkes kendi dünyasına odaklanmış gibi görünüyor ve ortalıkta dolanmakta olan bu yabancı adamlarla ilgilenmiyordu.

Tezgâhın arkasındaki sepetlere gelişigüzel yerleştirilmiş, her çeşitte ve büyüklükte ekme ve hamur ürünleriyle dolu küçük bir kaldırım büfesi bulmayı başarmıştım. Halka şeklindeki bir ekmeği gözüme kestirdim. Kendimi ifade edebilecek kadar Türkçe diline hâkim olsaydım, kibarca fiyatını sormuş olurum. Ama İngilizce dili bu küçükük dükkânda bana yardımcı olamayacaktı. Hele de anadilim olan Afrikanca hiç! Türkiye’de günlük hayatımı sürdürmek için bu dili öğrenmenin ne kadar gerekli olduğunu o anda anladım.

Vücut dili kullanarak dükkân sahibine niyetimi anlatmayı başarırken, o kahvaltımı kâğıda isteksizce sarmış, avucumun içinden uzattığım ücreti doğru almıştı. Gündelik ekmeğimizi satın almak kadar basit bir eylem olsa da bu küçük başarıyı kutlama hevesiyle küçük evimizin yolunu tuttum.

Birkaç gün sonra, dar sokaklara ve yeni evimizin etrafındaki yollara daha bir aşına olmuştum. Bu yeni yeri keşfetmekten zevk alıyor, kendimi ifade edebilmek için Türkçe dilinde kelime ve ifadeler bulmaya çalışıyordum. Türkiye’deki yaşam tarzını tanıtmak amacıyla Ian ve Ankara ekibinden birkaç arkadaş bize yardımcı oluyordu. Kendimizi komşularımızdan soyutlamak istemiyorsak, pazarlarda ‘pazarlık etmek’, garip yeni para alışkanlığımı bilmek gibi, bilmemiz gereken bazı kültürel nüansları öğreniyorduk. Ben, Ankara Üniversitesi’ndeki dil derslerine haftanın üç günü devam ediyordum. Petro da topluluktan bir kişinin yardımıyla evden ders alıyordu. Sadece İngilizce diline güvenmek bir seçenek değildi; yerli halkla iç içe olmak istiyorsak, Türkçe diline hâkim olmamız gerekiyordu. Bu dili her gün kullanmaya başladığım için, kısa sürede dilin temel özelliklerini anlamaya başlamıştım. Ancak hata yapmaktan yine de nasibimizi alıyorduk. Aşağı köşedeki ekme fırınına

yaptığım günlük ziyaretlerden birinde, dükkân sahibini akıcı Türkçe konuşmamla değil, ama son derece garip 'birkaç taze erkek' isteğimle sersemletmişim! Aynı tarz bir tecrübeyle, Petro'da bir restoranda 'bir kâse sıcak çorap' siparişiyle garsonları bayağı güldürmüştü.

Kaldığımız küçük daire, konaklama ihtiyacımız için sadece geçici bir yerd. Üniversitede derslere katılmadığım günler, Koreli ekip arkadaşım Chaneek ile ev aramaya giderdim. Uygun bir ev bulmaya çalıştıktan sonra, gazete sayfalarındaki uygun daireleri görmek için otobüslere atlar, pencere camlarına yapıştırılmış 'kiralık' ilanlarına bakarak yollarda yürür ve kendimi bir akıncı gibi hissedirdim. Akşamları boynumda günün kırı, ama gün boyunca yaşadığım inanılmaz şeyleri anlatmak için hikayelerle dolu eve, Petro'ya dönerdim. Petro'nun bütün gün evde küçük bir çocukla beraber kaldığını, bu yeni ortamdan çekinip dışarı çıkmaktan korktuğunu ve Türkiye'nin sunduğu şeylere benim kadar hevesli olmadığını, aslında pek fark edemiyordum.

İçinde yaşadığımız küçük, nemli bodrum apartmanı, normal hayatına devam etmeye çalışan karım için bir hapis hane olmuştu. Nadir durumlarda sokağa çıktığında deneyimlediği şeyler, yalnızca erimiş, çamurlu karların pantolonuna sızması, pek sıcak davranmayan yerli halkın tutumu ve güneş ışığını engelleyen gri binalar oluyordu. Günlük ihtiyaçlar için alışveriş yapmak travmatik ve öngörülemez bir iş olduğundan, arkadaş edinmesi neredeyse imkânsızdı. Martin Junior'u, Türkçe karşılığı 'Susam Sokağı' olan bir televizyon dizisiyle gün boyu oyalamak zorunda kalan Petro, geçici bodrum katı evimize bir alternatif bulmam ve bunu hızlı bir şekilde gerçekleştirmem için bana yalvarıyordu.

Nihayet yaşamamız için mükemmel yeri bulmuştum. Bir binanın giriş katında, arkada minik bir bahçesi olan küçük bir apartman dairesi. Şimdilik tam olarak nerede olduğunun pek farkında olmayan ufaklığımız Martin için ideal bir yer. Bir tepe üzerindeki bu yere yerleşmek, tehdit eden kış mevsiminin şehrin üzerinde asılı duran isinden, pasından kurtulmak demekti. Petro her şeyi zevkimize göre hitap edip düzenleyerek, küçük apartman dairesini bir eve dönüştürmüştü.

Ev sahiplerimiz, hemen üst katımızda oturan, Kâmil ve Meryem adında, oğlumuz Martin'e mest olmuş yaşlı bir çiftti. İlk sohbetimiz, bir İngilizce-Türkçe sözlük yardımıyla on beş dakika kadar sürmüştü; fakat

zamanla dildeki hakimiyetimiz ilerledikçe, sohbetlerimiz daha uzun sürmüş ve çok iyi birer dost olmuştuk.

Türk misafirperverliğinin ince sanatıyla bizi tanıştıran, Kâmil ve Meryem olmuştu. Evlerini ziyarete gittiğimizde, içeriye girmeden önce ayakkabıların çıkarılmasını rica eder, kapı önüne bizi bekleyen sıcacık, rahat ev terliklerini yerleştirirdi. Tertemiz misafir salonuna kibarca alındıktan sonra tokalaşılır, yanaklar öpülür, elimize ve yüzümüze sürmek için birkaç damla limon kolonyası sunulurdu.

Taze limon kolonyasının kokusu odayı doldurduğunda, hal-hatır sormalar başlardı. Sırasıyla her misafire kendisinin, ailesinin ve uzak akrabalarının sağlık durumu sorulurdu. Sonra biz de aynı soruları onlara yöneltirdik, sırasıyla tabii. Bu, özellikle küçük, gümüş tepsilerde servis edilen avuç dolusu lezzetli fındıkların ara sıra düşünceli bir şekilde çiğnenmesiyle daha da yavaşladığında, oldukça uzun bir süreç gibi gelirdi. Ama bu, misafirperverlik ritüelinin önemli bir parçasıydı ve kesinlikle zaman kaybı değildi. Sohbet esnasında bir de çay demlenirdi.

Türk çayı, güçlü ve lezzetli, tadına varılan sıcak bir içecek! Bu çay, batıda olduğu gibi sütle karıştırılmaz. Çayı demleyen kişi bardakların asla boş kalmaması için her birini şahin gibi gözler, son yudum boğazımızdan indiği anda derhal ayağa kalkarak demlikten bize yeniden çay doldururdu. Daha fazla çay istemediğimizi belirtmek için çay kaşığı alıp bardağımızın üstüne koyduğumuzda ise rahatlar, susuzluğumuzu giderdiğinden emin olurdu.

Ancak bu ritüel tamamlandığında sıra ciddi konulara gelirdi. Çok çeşitli konuları kapsayan sohbetler her zaman yüksek sesle ama hep saygı çerçevesinde olurdu. Ziyaretimizin sonuna doğru, kalkmak için ev sahibimizden müsaade istemeden önce, bazen bize yeniden taze meyve ve yoğun kahve sunulurdu. Ayakkabılarımızı, ayak parmakları dışarıya bakacak şekilde dış kapının önünde dizilmiş bulurduk. Ev sahibimiz bunu gerçekleştirmek için ziyaret esnasında bir süreliğine uzaklaşmış olurdu. Türk halkının, bu küçük sosyal geleneklerini sevdiğim kadar, sadece bizim gibi yabancılara bile gösterilen konukseverliklerini sunma şekillerini de sevmiştim.

Ev ve sosyal hayatımız düzene girdiği için bağlı bulunduğum hizmetle ilgili çalışmalara başlayabilirdim artık. Türkiye'nin çoğu yerinde Müjde'yi

paylaşmak fiilen yasadışı bir harekettir. İnsanlara bir misyoner olduğumu rahatlıkla söyleyemezdim. Daha doğrusu, ülkede olmak için Müjdeleme'nin dışında bir örtüye, meşru bir nedene ihtiyacım vardı. Türkiye büyükelçiliği belgelerinde resmi iş ünvanım, irtibat görevlisiydi. Bölgedeki dini yerlere tatil olanakları araştıran Güney Afrikalı bir tur şirketinin Türkiye temsilcisiydim. Bu tur şirketinin benim şehrimde turist grupları göndermek gibi bir niyeti yoktu, çünkü Türkiye'de bulunduğum sürede, Güney Afrika'daki şirket iflas etmişti. Aslında bu, Türk yetkililere iletmek zorunda olduğum bir şey değildi. Ancak evraklarım yetkililere sunulduğu ve mühürlü oldukları müddetçe, Türkiye'de bulunma gerekçem geçerli sayılıyordu.

Ancak şimdi, din turizmi için olasılıkları araştıran bir irtibat görevlisi masalıyla, gerçek anlamda bu irtibat görevlisinin bütün gün ne yaptığını bulmak arasındaki bir ikileme kalmıştım. Tipik Türk tarzında olan komşularım hareketlerimle günden güne daha fazla ilgileniyor ve neden diğer Türk erkekleri gibi, sabah erken işe gidip akşam eve geç dönmediğimi merak ediyorlardı. Neredeyse var olmayan şirketimin bana bir ofis yeri kiralayamayacağını bilemezlerdi tabii. Dedikoduların yatışması için sabahları erken kalkmaya, düzgün giyinip, elimde evrak çantasıyla evden çıkmaya başlamış, hatta bıyık bile bırakmıştım!

Komşularımın bilmediği şey, hedefimin her gün işe gider gibi, takım elbise ve çantayla aşağı mahallede bulunan büyük parka gitmek ve orada, banklarda oturarak insanlarla sohbet etmek olduğuydu. Siyah plastiklere sarılı İncil ve kitapçıkları, diğer insanların daha sonradan alıp okuması için kasıtlı olarak banklarda ve otobüslerde bırakarak, bir 'kaybeden' hizmet gibi, eşsiz bir kavram geliştirmiştim. Düşüncesizliğimden birkaç defa, kayıp eşyama iade etmek için birilerinin arkamdan koşmasına neden olmuşum. Sıkıldığım zamanlarda da ördeklere yem veriyordum. Ciddi iş insanı görüntümü koruyabildiğim sürece, komşularımı mutlu ediyordum. Ancak beni her sabah ön kapıdan sokağa çıkarken pencereden uğurlayan Petro'nun yüzündeki öksüz ifadeyi ise görmemeyi tercih ediyordum.

Günlük gezilerim, özellikle etkin bir meslek olmasa da, Türkiye'nin kültürü ve dili hakkında daha fazla bilgi edinmem için mükemmel bir fırsat sağlamıştı.

Gün boyunca parkı ziyaret edip sık sık insanlarla sohbet ediyor, “Adınız nedir?”, “Nerelisiniz?” ve “Neden buradasınız?” gibi günlük hal-hatırlar sayesinde ilerliyordum. Ama beni en çok hayrete düşüren, “Kaç para kazanıyorsunuz?” ve “Ne kadar kira ödüyorsunuz?” gibi sorular oluyordu. Konu değişene dek, bu sorular karşısında önceleri oldukça rahatsız oluyordum ve tutarsız bir şeyler mırıldanıyordum. Ancak kısa bir süre sonra, aslında hal-hatır sorma kökeninin Türk kültürünün derinliklerinde yattığını öğrenmiştim. Türkiye’de insanlar arası etkileşim, dile getirilmeyen, fakat açıkça tanınan bir sınıf sistemi tarafından yönetilmektedir. Sosyal olarak sizden üst konumda olanlar ve daha fazla kazananlar sizin takdirinizi hak ederken, sizden daha alt sınıftan olanlar sizin tarafınızdan yok sayılırlar. Bu yüzden yeni tanıdıklarım özünde, benimle nasıl bir ilişki kuracaklarını anlamaya çalışıyorlardı. Fazla mesai yaparak, tıpkı İsa’nın sıklıkla yaptığı gibi, bazen bir soruyu bir soru ile cevaplamamanın en iyi yol olduğunu keşfetmiştim: “Maaşımı neden bilmen gerekiyor?” gibi bir soruyla veya bilinen bir Türk atasözünü karşılık verirdim: “Kadınlara yaş, erkeklere maaş sorulmaz...” gibi.

Hayatım, çok az bir değişimle bu şekilde aylarca devam etti. Genelde sıkıcıda olsa günlük, rutin hayatıma bir renk katmayı başarıyordum. Ancak ara sıra aklıma küçük küçük şüpheler geliyordu; Şimdiye dek çoktan misyonerlik işinde çalışıyor olmalıydım! Dil yeterliliğim gün geçtikçe ilerlerken, tanıklığımı defalarca paylaşabilmişim ama hani, neredeydi meyveler? Tanrı beni evimden bu kadar uzağa, sadece örnekleri beslemem için mi yollamıştı?

Öngörülen programımdaki tek şey, her salı günü, babayiğit takım liderimiz Ian ile birlikte dua etmek için şehir dışındaki ormana gitmekti. Hayatının her alanında olduğu gibi, dua hayatında da kararlı, tutkulu bir imalıydı. Dua etme konusunda ondan çok şey öğrenmiştim. Rab’bi ile bir babayla konuşur gibi, bazen sevgi ve sevinçle, bazen de O’nun iradesini anlayabilmek için samimiyetle yalvararak konuşurdu. Ayaklarımızın dibindeki bu şehirde, Rab’bin kurtuluş lütfundan habersiz, milyonlarca kayıp insana merhamet etmesi için Tanrı’ya yalvarırdı. Bitirirken, kolay olsun diye önce bir kakhaha atar sonra ya Tanrı’nın kendisine vermiş olduğu özel bir şey için şükreder veya eğlenceli bir hikâyeyi paylaşır.

Kendisi de adanmış birisiydi. Bir keresinde diz boyu kar varken oturmuş, dua ediyorduk. Ardından ayak parmaklarımın uyuştuğunu, elbiselerimin ıslandığını ve bir an önce eve gidip kendime sıcak bir Türk kahvesi yapmak istediğimi ama Ian'ın yüzündeki coşkuyu görünce, bundan vazgeçtiğimi hatırlıyorum. Bir aziz değildi tabii, hataları da vardı. Ama yüreği Tanrı'nın peşinde olan, takip edebileceğim birisiydi.

Yine bir salı günü, ormanda yalnız başıma yürüyüp dua ederken, oldukça tuhaf bir şey oldu. Nefret dolu gözleriyle kocaman, korkunç bir ejderha, bakışları bana sabitlenmiş, aniden önümde belirdi. Hayretten donmuş, korkunç yarattığın ayakta bana doğru ilerlemesini izliyordum. Ejderha ölüm kokan soluğuyla beni bütünüyle yutmak için ağzını kocaman açmıştı. Hayatımı kurtarması için Rab'be yakarmaya başladım. Korkmuştum. Ama yarattığın çenesine baktığımda, hiç dışının olmadığını gördüm.

Bu korkunç görümden uyandığımda, terden sırlıslıklam olmuş, titriyordum. Bir ağacın dibine, titreyen bedenimi dinlendirmek için oturdum. Bu görümün anlamını Tanrı'nın bana açıklamak istediğini sezinledim: Şeytan bana saldıracak, zarar vermeye çalışacaktı. Ama ben yaralanmayacaktım. Çam ağacının sert kabuğuna yaslanırken, Tanrı'nın esenliği yüreğimi kapladı. Tam olarak bana ne anlatmak istediğini anlamasam da, benimle açıkça konuştuğu için O'na şükretmiştim.

Yeterince kendime geldiğimde, başıma gelen bu şaşkıncu deneyimi anlatmak, hayatımıza ve bağlı olduğumuz hizmetimize ciddi bir saldırı yapılacağına dair almış olduğum bu uyarıyı iletmek üzere, Ian'a doğru geri döndüm. Uzun bir süre birlikte dua ettik. Yapabileceğimiz başka bir şey olmadığından yeterince emin olduktan sonra, haftalık İncil dağıtım işimize başlamak üzere şehre yola koyulduk.

Ankara'da İncil dağıtmak, sinemalarda izlediğimiz eski casus filmlerinden birinde bir karakteri canlandırıyormuşum gibi bir his verirdi bana. Ceplerimizde gizlediğimiz Türkçe İncil veya İsa filmiyle şehrin dar sokak ve geçitlerinde dikkatlice yol alırdık. Bunları ikinci el kitapçılara satmaya çalışır ya da Müjde ile ilgilendiğini bildiğimiz kişilere el altından verirdik. Ardından da kalabalık yollarda yeniden gözden kaybolurduk. Türkiye'de Müjde ile ilgili yayınları dağıtmak oldukça riskli, hatta sizi sınır dışı etme ihtimali olan bir eylem. Bu nedenle çok dikkatli davranmamız

gerekirdi. O salı, bazı Hristiyan kaynaklarını önceden anlaştığımız yeni iman edenlere teslim etmek üzere, buluşma mahalline doğru dikkatlice yürüyorduk.

Birdenbire her yanı koyu mavi renkte üniformalı polisler ve sivil polisler sardı. Kaldırıma park etmiş polis arabalarının mavi siren ışıkları yanıp yanıp sönüyordu. Pencereden sarkan insanlar çıkan yaygaraya bakıyorlardı. Farkında olmadan bir polis ablukasının içine dalmıştık. Sert görümlü bir memuru yanımıza geldi. Bağırarak bize Türkçe bir şeyler söyledi. Ardından beni yaka paça polis arabasına doğru sürükledi. Ian'ı da yakalayıp yanıma getirdiler. Bağlantı kurduğumuz kişilere vereceğimiz İsa'nın film videosunu benden aldığını ve giymiş olduğu kalın kışlık paltosunun cebine koyduğunu hissedebiliyordum. Bu bile, bizi ciddi bir sıkıntıya sokmak için yeterli bir sebepti.

“Arkanı dön ve ellerini arabaya koy!” diye bağırды bir polis memuru. Başımıza neler geleceğini biliyordum; aranmak üzereydik ve video kasetini bulduklarında bizi hapse atacaktı. Ian'ın yüzüne baktığımda, Tanrı'nın bana o sabah açıklamış olduğu görünümü hatırladım. Kendi kendime fısıldayarak, “Dişsiz ejderhayı hatırla!” dedim.

Hafifçe başını salladı ve sessizce mırıldanarak “Dua et!” dedi.

Ian'ın cebinden çıkan video kasetinin ucunu gördüm. İçim sızladı ancak duaya devam ettim.

Birden bir haykırma sesi geldi. Bir polis memuru. “Ne yapıyorsunuz siz?” dedi. Belli ki üst düzeyden birisiydi. Aranmak üzere olduğumuz yere doğru aceleyle geldi ve “Bırakın adamları gitsin!” dedi.

Bizi yakalayan polisler kaşlarını çatmış, kendilerini açıklamaya çalışıyorlardı. “Ama amirim! Bu adamların Hristiyanlık propagandası yaptığından şüpheleniyoruz.” İçlerinden birinin yüzünde gururlu bir sırıtma ifadesi vardı.

Yetkili dona kalmış meslektaşlarını, hatta yasaları arkasında bırakmıştı. Hızlı bir şekilde arkasını dönerek uzaklaşmadan önce de duraksamış ve “Size onları bırakın dedim!” diye sakince cevap vermişti.

Polislerin mırıldanan özürleri eşliğinde rahat bir nefes aldığımızda, sevincimizi zor zapt ederek yolumuza devam ettik. Ablukayı arkamızda bırakıp köşeyi güvenle döndüğümüz anda, sevinçli bir nara atarak, “Buna inanabiliyor musun?” diye haykırdım.

Ian büyük, parlak dişleri ile sırtarak, “Kesinlikle! İşte bu benim Tanrı’m!” dedi.

Yaşadığımız tecrübeyi anlatmak ve inandığımız Tanrı’ya övmek için ekibimize geri döndük. Haftalardır beni rahatsız eden Türkiye’deki varlığımızla ilgili belirsizlik ve şüphe duygularından bir anda sıyrılmıştım.

O gün yaşadığım ruhsal tecrübeye rağmen, Tanrı’ya karşı hissettiğim, giderek artan güvensizlik duygusuyla halen mücadele ediyor ve bunu çalışma arkadaşlarımdan bile saklıyordum. Bana çok şey vaat etmiş, biz de çok şeylerden vazgeçmiştik O’nun uğruna yapmış olduğumuz büyük yatırımın görünür bir sonucunu henüz almamıştım. Ben, çocukluğumdan beri giymiş olduğum, her zamanki ‘kendinden emin’ görüntüyü korumayı hâlihazırda başarıyordum. Halbuki Petro, Rab’bin bizi çağırmasıyla ilgili sevincimizi veya hissettiği endişeleri paylaşırken, benim gibi çekinmiyordu.

Bir gün yine ‘işe’ gitmek için kapıdan çıkmaya hazırlanırken bana, “Lütfen bir daha gitme!” dedi. İkinci çocuğumuza hamileydi. Çok mutluyduk bu konuda. Ancak hamileliği süresince yaramaz iki yaş çocuğuna bakmaya çalışıyordu. “Kendimi çok yalnız hissediyorum. Sadece bir müddet yanımda kalamaz mısın?” diye sordu.

“Yapacak işlerim var!” dedim. Halbuki son dönem yapmak zorunda olduğum herhangi bir işimin olmadığını hatırlamıştım. “Martin Junior’u yanına alarak, onunla oynamaları için neden Kâmil ile Meryem’in yanına gitmiyorsun?” diye sordum.

“Artık gidemem onlara!” diye ağladı. “Martin’le yalnız oynamasına izin veremediğimden beri, Meryem benimle konuşuyor” dedi.

Doğruydu. Petro ev işleriyle uğraşırken, Martin Junior yeni Türk büyükannesiyle oymaya bayılıyordu. Petro için iyi bir rahatlama olan şey, Martin’in kendisine öğrettiği Müslüman duaları tekrarladığını keşfettiğimizde, gerçek bir sorun haline gelmişti.

“Tamam o zaman!” dedim kapıya yönelerek. Kimseyle olmayan randevuma sözde geç kalıyordum. “Neden dışarıyı keşfetmeye çıkmıyorsun? Benim gibi! Eminim, hoşuna gidecektir!”

“Martin! Beni bir Rus fahişesi sanıyorlar! Türkiye’de benim gibi saç sarı olan her kadın böyledir onlar için. Çarşıda yürürken erkeklerin dükkân önlerinde bana olan bakışlarına katlanamıyorum.” Titriyordu bunları dile getirirken. Türk erkeklerinin ona birçok kez baktığını, pis pis sırttıklarını

ve hatta daha da kötüsü, pazarlarda ona dokunmaya çalıştıklarını bile düşündüğünü biliyordum.

“Lütfen Martin, Benimle kal! Dilini bilmiyorum, insanların tanıımıyorum buranın. Hatta onlardan hoşlanmıyorum” dediğinde iç çekiyordu. “Martin, sana ihtiyacım var! Ne kadar yalnız olduğumu görmüyor musun?”

Ahlaki üstünlüğe sahip birinin edasıyla Petro’ya tatlılıkla gülümsedim ve ona bu yalnızlığın, Türkiye’deki misyonerler olarak, bazen ödemek zorunda kaldığımız bir bedel olduğunu hatırlattım.

Yüzüme baktı ve hiç aklıma gelmeyen bir şey söyledi.

“O halde, ben misyoner olmak istemiyorum artık. Eve dönmek istiyorum.”

Ne kadar gurura kapılmışım, hâlâ şaşırıyorum. Türkiye’deki insanlara ulaşmak uğruna karımı ve ailemi harcasam bile, Tanrı’nın yalnız bana ihtiyacı olduğuna inanmış, farkında olmadan kendimi yüce bir misyoner sanmıştım. ‘Hayatımda Tanrı’nın çağrısı’ bir zamanlar bana en yakın olanları bile ihmal etmem için iyi bir bahaneydi, ama şimdi, bir misyoner olarak sorumluluklarımın, bir baba ve eş olarak yükümlülüklerimden daha ağır gelmemesi gerektiğini biliyorum.

Her şeyin daha iyi olacağına inanması için karımı o gün ikna etmeyi başarmış ve bu yolculukta, ona daha fazla yardımcı olmaya karar vermiştim. Hamileydi ve duygusaldı. Ama her şeyden önce, kesinlikle biraz daha fazla ilgiyi hak ediyordu. Bir dönem için gözlerim açılmış, işler yoluna girmiş ve eve dönme lafları unutulmuştu. Umarım bundan sonra ailemin ihtiyaçlarına daha özenli olmaya başlar, işlerin onlar için belki benim inandığımdan daha zor olduğunu fark ederdim. Ancak ben bile, Tanrı’nın bizi gerçekten bu çorak yere çağırıp çağırmadığından, ciddi ciddi şüphelenmeye başlamıştım.

Yeni yuvamız ile kalbimizdeki yuva arasındaki fark, zaman geçtikçe daha da belirgin hale gelmişti. Güney Afrika’da yaşam zordu ama Türkiye’de çok daha zordu. Halkın ruhsal olarak kayıp olması, zamanla taşıyacağımdan daha ağır bir yük gibi geliyordu bana. Bir keresinde, McDonalds’ın -elbette helal- çıkış kapısına yakın bir yere oturmuş, yeni bir bağlantıyı beklerken, hayatın akışını seyre daldığımı hatırlıyorum. Binlerce ağağın telaş içinde bir yerlere gittiğini izliyordum. Her bir çift telaşlı ağağın,

yine aynı telaş içinde, muhtemelen cehenneme doğru sürüklendiği düşüncesiyle birden irkildim. Dört buçuk milyondan fazla nüfuslu bir şehirde, yaklaşık yalnızca yüz kişi Mesih'i ve O'nun sunduğu kurtuluşu biliyordu. Görevin büyüklüğü ve ruhsal ihtiyacın inanılmaz boyutu beni bunaltmıştı. Ekonomik güvenin sağlandığı, çoğu insanın konfor içinde olduğu, ama ruhsal olarak çökmüş olduğu bir toplumdur bu. İşin kötüsü, çoğu zaman bu konuda yapabileceğim çok az şey varmış gibi bir hissin, hâlâ içimde olmasıydı.

Başka engeller de vardı tabii. Aşırı karamsarlıklarım ile Petro'nun büyüyen karnı arasında geceleri uykularım azalmış, tükenmişlik başlamıştı.

Az da olsa, biraz İngilizce konuşabilen bir doktor bulduktan sonra, iki taraflı çeviriye yardımcı olmam için, Türk kültüründe yeri olmasa da bana doğuma girebilme izni verilmiş, bu nedenle bebeğin Türkiye'de doğmasına karar vermiştik. Gelecek yeni üye bir erkek çocuğuydu. Büyük bir bebektir ve tıpkı babası gibi ters pozisyonunda geliyordu. Bu yüzden sezaryen uygulanacaktı.

Heyecan içinde ama oldukça gergin, 1994 yılının ağustos ayında, belirlenen günde, dünyaya gelecek yeni aile üyemizi karşılamaya hastaneye gittik.

Petro ameliyat masasında sakin, elimi tutmuş, tıbbi personelin kalabalık görüntüsünden etkilenmemeye çalışıyordu. İki yabancı olarak biz, toplum içindeki varlığımızdan oluşan kaçınılmaz fısıldaşmalara kulak asmamayı hep başarıyorduk. Büyük an gelmeden önce, doktorumuzu tatlı bir gülüşle karşılamış, ben de konuşmalara tercümeyle yardımcı olmaya başlamıştım.

Neyin yanlış gittiğinden tam olarak hâlâ emin değilim. Bir anestezi uzmanı vardı. İlaç enjekte ettiğini gördüm. Cerrah neşteriyle Petro'ya dokunduğu an, elimi sıktı ve çılgına dönmüş bir şekilde, "Martin! Hazır değilim – hâlâ hissedebiliyorum her şeyi" diye fısıldadı.

Tepemden aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki. Dehşet içinde karıma bir an sessiz baktım ve doktora yalvaran sözlerle, "Doktor hanım, durun lütfen! Karım – hazır değil! Hâlâ her şeyi hissediyor!" dedim.

Hafifçe irkildi, "Gergindir!" diye yanıtladı ve sonra "İyi olacak!" diye devam edip kesime başlamak için eğildi.

Daha ilk bıçak darbesinde Petro acıyla inledi. Uyuşturucuyla hareketsiz kalmasına rağmen, cerrahin her bir bıçak darbesini hâlâ hissedebiliyordu.

“Durun lütfen!” diye yalvardı, Türkçe ile İngilizce arasında gidip geliyor ve inanılmaz acı çekiyordu. Doktora aynı anda durması için bende yalvarıyordum. Neşterinin bir kaymasıyla zaten masada çaresiz, acı içinde yatan karıma daha fazla zarar vermesinden korkmasaydım, neşteri elinden almak için güreşecektim. Bunun yerine haykırdım; ama ben haykırdıkça, doktor devam etmeye daha bir kararlı oldu.

Israrlı haykırmalarımın kızgın, sonunda dişlerinin arasından, “İyi, söyle ona dayansın! Neredeyse bitiriyorum!” dedi. Petro ise işkenceden bunalmış, bayıldı bayılacak, hâlâ hafifçe inliyordu.

Bu sefer başka bir ses, ameliyathanedeki ağır havayı yarıp geçti. Oğlum Benjamin. Kollarıma verildi. Görünüşte yarattığı kargaşadan habersiz, bir parmağını sakince emiyor ve kocaman gözleriyle dünyaya bakıyordu. Doktor hanım bu sefer biraz daha kibar, daha fazla ağrı kesici emredip, Petro’yu kaldığı yerden dikmeye devam etti. Bu arada hemşireler, bir erkeğin bir kadın mahreminde bulunmasından eğlenerek, bize bakmaya devam ediyorlardı.

Petro tamamen uyanıp oğlunu kollarına ilk aldığı anda, travmaya rağmen buna değdiğini bildiğinden hiç şüphem olmamıştı. Sevimli, sarışın, gülbüz oğlumuz, bu üzücü tecrübenin zor anlarını yumuşatan bir bereket olmuştu. Ancak bu olay, Türkiye’deki zor zamanlara tutunmaya ve devam etmeye bizi teşvik etmek için yetmemişti. Çilekeş ortaklar gibi Petro ve ben, ciddi ciddi Türkiye’den ayrılma fikrini konuşmaya başlamıştık. Tanrı tarafından terk edilen biri gibi, ruhsal olarak hayal kırıklığı yaşıyordum, Petro ise, onu kalın bir battaniye gibi kaplayan ağır bir depresyondan geçiyordu. Küçük dairemizin üzerinden her uçak geçtiğinde, bir uçağa atlayıp gitmenin aslında ne kadar kolay olduğunu düşünür olmuştum.

Dostlarımız bize destek vermek için uğraşıyorlardı. Bir mola verip tatile çıkmamızı öneriyorlardı ama o kadar çok tükenmiştik ki, tatil fikri bile bizi yoruyordu.

Sonra her şey birden çok çabuk gelişti. Ankara’daki göreve katılan Avustralyalı bir aile bize, içinde yaşadığımız yeri kiralamayı ve içindeki eşyaları da satın almayı teklif etmişti. Bunu bir işaret olarak kabul ettik. Böylece biletler alındı, yarım kalan işler tamamlandı ve vedalar edildi. Türkiye’den ayrılacağımız için rahatlamıştık.

Ve kendimizi tam anlamıyla başarısız hissediyorduk.

Dördüncü Bölüm

Yeryüzünde kesinlikle bundan çok daha temiz yer karoları vardır ama bizi karşılamaya gelen aile ve dostlarımızdan daha büyük bir heyecanla, Johannesburg Havalimanı terminalindeki yer karolarını eğilip öpmüştüm. Petro benim tuhafıklarımın yüzünü buruştururken ayrı kaldığı aile üyeleriyle sarmaş dolaş olmuş, tombul oğlumuzla koruyucu abisi de hemen ilgi odağı olmuştu.

İki olaylı yılın ardından, yeniden yuvamızdaydık. Seyahat çantalarındaki dünyevi eşyalarımızın yüküyle bir kez daha boğuştuğumda, yabancı bir ülkedeyken ailem için hissettiğim duygusal yükün omuzlarımdan kalktığını nasıl da fark etmiştim. Burada, dünyada en çok sevdiğimiz insanlarla çevrili, tanıdık bir ortamda olmak, bana en azından huzuru hissettirmişti. Petro'ya baktığımda aynı ifadeyi onun da yüzünde görmüştüm.

Annem gözyaşları içinde kalabalığı yarıp kollarıma atıldı. Duygu dolu ve ağlamaklı sesiyle “Eve döndüğüne çok sevindim” dedi. “Sizleri bir daha hiç göremeyeceğiz sanıyordum!” O anda bu ve buna benzer sözleri birkaç kişi daha tekrar etti fakat babam bu kişilerden biri değildi! Bizi gördüğüne sevinmiş olsa da, yüzünde garip bir ifade vardı.

“Hoş geldin oğlum!” dedi ve varlığını onaylar gibi, eliyle sırtıma vurdu. Bir an, sanki bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama omuzlarını silkip bizleri karşılamaya gelen gruba neşeli bir şekilde katıldı.

Petro'nun erkek kardeşlerinden bir tanesi valizleri taşımamıza yardım ederken, "Oh oh ne güzel!" dedi gayet sevinçli. "Tatil bitti, şimdi gerçek dünyaya dönme zamanı!"

Petro kardeşinin bu sözlerinden dolayı irkildi ama bir yorumda bulunmadı.

Ne yazık ki bu, böyle sözlerle karşılaştığımız son an olmayacaktı. Bazı eş dost, 'tüm tatil masraflarının' ödendiğini, şimdi ise, kendimize 'gerçek' işler bulma zamanının geldiğini düşünüyordu. Başka bir ülkeye taşınmanın büyük bir şey olduğunu anlıyorduk ama diğer insanlar tarafından yapılan ödemeleri boşa kürek çekmek gibi algılamak, işleri biraz fazla ileri götürmekti.

Kesinlikle benim niyetim olmayan ikinci hamlemizden birçok kişinin hoşnut kalmadığından emindim. Bir teklif almıştım. Kabul ettiğim bu teklif, polis teşkilatına tekrar katılma davetiyesi değildi ama Güney Afrika'da, altı ay boyunca ilk eğitim aldığımız yerde, bu defa lider olarak hizmet etme amaçlı OM tarafından yapılmış bir teklifti. Türkiye'de geçirdiğimiz uzun, zor zamanlardan, akrabalarımızın evinde farklı yataklarda geçirdiğimiz birkaç haftalık zorlu gecelerden sonra, küçük arabamızla OM merkezine giden kırmızı çamurlu yolda ilerlemek, bize neredeyse eve dönüyormuşuz gibi hissettirmişti.

Taşınmak ve yerleşmek bizim için doğal geliyordu artık. Petro bir kez daha küçük evimizi organize etmişti; bu defa kendimizin diyebileceğimiz daha az eşyayla ve Güney Afrika topraklarında... Ev artık, ekip liderleri yetiştirmek için ayrılmış küçük kulübelere birisi olacaktı. Petro bir kolunda Benjamin, OM merkezinde bizimle kalan ve iştahları oldukça yerinde olan öğrencilere yemek yapma görevini üstlenmişti. Ev dediğimiz şey şimdi, şehirden uzak, etrafı geniş açık alanlarla kaplı bir yer olduğundan, Martin Junior'un özgürce dolaşabilmesine izin vermek bizim için büyük bir rahatlık olmuştu. Martin Junior, misyonerlik eğitimi alan onlarca gönüllü genç bakıcı tarafından neşeye kuşanırken, Türkiye'de daha önce hiç görmediği, Güney Afrika'ya özgü böcekleri keşfediyordu. Nihayet, bir öğretmen ve eğitim koçu olarak göreve büyük bir coşku içinde başlamış, hizmet alanlarında yaşadığımız tecrübeleri, İncil'den almış olduğum eğitim bilgileriyle paylaşabilecektim.

Güney Afrika'ya dönüşümüz mali desteğimizin de sonu olmuştu. Misyonerlikte başarılı olamayanlar, kilise bütçesinin ön sıralarında yer almazlar diye tahmin ediyorum. Bu nedenle, düzenli eğitim-öğretim çalışmalarım dışında, farklı kiliselerde toplantı ve konuşma etkileşimleri düzenleyerek, çalışmalarımıza fon sağlamaya yardımcı olacak yeni destekçiler arayışına girdim. Bu hizmete neden katıldığımızı ve misyoner yetiştirme ihtiyacını açıklayan hararetili anlatımları paylaşıyordum.

Şimdiki problem, benim bile bulmakta zorlandığım, dahil olduğumuz çalışmaya yönelik gerçek tutkuyu bulmaktı. Kurtlarla savaşmayı tercih etmiştim ama sanki her gün koyun sürüsü güdüyordum. Gerçek bir çağrı hissetmediğim bir işe tutku bulmak oldukça zordu. Birkaç ay sonra kendimi, Türkiye için gittikçe çoğalan bir özlem içinde bulmuştum. İnsanlarını, doğasını, yaşam tarzını ve hizmetini özlüyordum. Yüreğimdeki bu çekim çok güçlüydü ama kimseye söyleme cesareti bulamıyordum. Petro'ya bile! Çünkü Güney Afrika'da yaşamamız gerektiğine birlikte karar vermiştik.

Güney Afrika'ya dönüşümüzden altı ay sonra, Durban'da, misyon eğitimi alan öğrencilerle bir sosyal yardım etkinliğindeydim. Yalnız başına kafa dinlemek ve dua etmek için ara sıra şeker kamışlarının olduğu tarlalara doğru kaçmayı başarır, uzun ve yeşil kamışların arasında dolaşırken, hayatımızın gidişatı hakkında durum değerlendirmesi yapardım. Bu, Güney Afrika'da olmaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu tabii... Daha çok, aile ve dostlarımızla yeniden bir arada olmanın, güzel vatanımıza dönmenin sevincini yaşıyordum. Fakat şimdiye kadar zorlukla bastırmaya çalıştığım ama yüzeye çıkmış olan yüreğimdeki hoşnutsuzluk hissini hafifletmeye hiçbir şey yetmiyordu.

Yeşil kamışların arasındaki gedikte durdum ve ılık KwaZulu Natal güneşinin yaprakların arasından sızan sıcaklığını hissettim. Hayatımda ana vatanımın her zaman için güçlü bir etkisi olmuştur. Oysa şimdi, Türkiye'den bu kadar uzaktayken bile, bu milletin de yüreğimi ne kadar acayip kaplamış olduğunu anlıyordum. Kafam karşıktı. Tanrı'ya seslendim: “Rab! Dönmek zorundayım. Çaresizim! Lütfen, bunu bizim için sağla!”

Bundan birkaç hafta sonra, Petro'yla birlikte küçük bahçemizin sundurmasında oturmuş, güneşin batışını izliyorduk. Burası ve bu zaman günün yorgunluğunu atmak ve laflamak için en sevdiğimiz yerd.

Ellerini çay bardağıyla ısıtırken fısıldayan bir tonda; “Biliyorsun, Coetzeens ailesi yakında Türkiye'ye gidecek” dedi. Çayından bir yudum aldı ve elime dokunarak, “Oraya gitmeye karar vermelerinde senin çok büyük bir etkin olduğunu söylüyorlar” dedi.

Kafamı salladım. Bu genç çiftin çok açık çağrısına destek ve cesaret vermiş, yeni hizmet alanlarında karşılaşabilecekleri sorunlarla ilgili geçirdiğimiz tecrübeleri onlarla paylaşmak için çokça vakita geçirmiştum Derinlerde bir yerde onları kıskandığımı hissediyordum. Biz, orada çalışma fırsatını teperken, Rab'bin onların yollarını açmasına gıpta ediyordum. Belki de bunu telafi etmek için yaptıkları her şeyin sesli savunucusu olmuşum.

Petro birkaç dakika öylece sessiz kaldı. Türkiye'de yaşadığımız acı tecrübenin ardından bu konuyu rahatça konuşabilmek için kendini yeni yeni hazır hissediyordu. Öksürerek boğazını temizledi ve yüzünü bana doğru döndü.

“Biliyor musun? Keşke onların yerinde biz olsaydık!”

Açıkçası bu duymayı çok beklediğim bir şeydi fakat şaşkınlıkla “Ne?” dedim.

“Keşke biz olsaydık!” dedi kararlılıkla.” “Keşke Türkiye'ye geri dönsek! Çok özledim orada olmayı...”

Konuşmaya başlamıştım ki, eliyle ağzımı kapattı.

“...zor zamanlarımızın olmadığı anlamına gelmez bu! Çoğu zamanlar bundan hoşlanmıyordum. Sen de işleri hiç kolaylaştırmıyordun. Beni işlerin dışında tutup yalnız bırakıyor, kendi özel misyonuna çıkıyordun.”

Konuşmasını bölmeye tekrar cesaret edemedim.

“Ama – ve bu büyük bir ama Martin – eğer Tanrı bizi tekrar Türkiye'ye çağırırsa, sanırım benim de memnun olmam gerekir.”

Tanrı yapmıştı. Karımın tam desteği olmadan tekrar Türkiye'ye gidemeyeceğimizi biliyordum. İşte! ilk gidişinden son derece mutsuz olan Petro, şimdi tekrar geri dönmemiz için beni bir iman adımı atmaya teşvik

ediyordu. Benim tarafımdan hiç çaba harcanmadan, Türkiye ile aramızdaki en büyük engel de böylece kalkmış oldu.

Petro yanaklarına hafifçe vurarak düşüncelerimi böldü. “Martin şimdi gerçekten çeneni kapamalısn” dedi.

Hayatımız birdenbire vites aldı. Türkiye’ye geri dönmek ve bu konuda bereket dualarını almak için OM yetkililerine tekrar başvurduk. Bu fikri canı gönülden ve inanılmaz bir şekilde desteklediler. Aslında eğitim vermenin pek benim işim olmadığını belki onlar da benim kadar anlamışlardı. Birkaç aydır üzerinde çalışıp dua ettiğimiz aranan mali destek, aniden su gibi akmıştı. Türkiye’ye geri dönmek için gerekli olan masrafları karşılayabilecektik. Hatta bizi bu konuda cesaretlendirip dua edecek istekli bir ekibimiz bile vardı. Tek zorluk, dost ve akrabalarımıza bu haberi vermek olacaktı.

Torunlarını etrafında görmeye çok alışan annem, geri dönme niyetimizi anladığında gözyaşlarına boğulmuştu. Petro’yla kanepede oturmuş, oluşan hüzünden ve buna sebep olmaktan dolayı üzgündük. Babam kâğıt mendil kutusunu karıştırıyordu – ama o da ne! Yüzünde sanki bir gülümseme vardı.

Babam annemin yanında sıkışık vaziyette oturuyor, bir eliyle ona destek olurken, diğeriyle ona mendil uzatıyordu. Annem, babamın omzunda sessizce ağlamaya devam ederken, babam yüzünü bize doğru çevirdi.

“Bunun olacağını biliyorduk ve bekliyorduk. Sizi burada yanımızda görmek harikaydı. Anneniz çocukları çok özleyecek”

Annem yeniden gözyaşlarına boğuldu.

“Ama hayatınızda, ‘Rab’bin bir çağrısı’ olduğunu ta en başından biliyorduk. Geri dönmenizden hiç etkilenmemiştim ama, en azından şimdi doğru yoldasınız.”

Türkiye’ye geri dönmek üzere tekrar yoldaydık ama bunun bir öncekinden farkı, bu defa aynı düşüncede olmamızdı.

Tanrı’nın bize yeni bir başlangıç vermek istediğine inandığımızdan, bu defa Ankara’ya yönelmedik. Petro’yla yaptığımız uzun dualardan sonra, Türkiye’nin güney kıyı şehirlerinden Mersin’e yerleşmeyi istedik. Elçi Pavlus’un bulunduğu topraklar olan Tarsus’tan doğru kısa bir araba yolculuğunun ardından Mersin’e varmıştık. Ülkenin her kesiminden insanların kaynaştığı, nispeten yeni bir şehir... İşlek limanları ve balıkçılık

endüstrisiyle Türkiye'nin en fakir doğu kesiminden insanları iş aramaya çeken bir yer. Ülkenin geri kalanına kıyasla bu bölgede bulunan insanlar, yeni fikirleri kabul etmeye açık ve liberal olmalarıyla bilinirler. Bu durum, yeni bir yuva ve hizmet ağı kurmak isteyen bir çift batılı misyoner ile iki sarışın çocuğa büyük bir avantaj sağlayacaktı.

Mersin, aslında kelimenin tam anlamıyla insanların kaynaştığı bir yer. Çukurova Bölgesi'nin merkezinde kurulu şehir, yaz aylarında yaklaşık 40 dereceye varan sıcaklık ve yapış yapış nemiyle oldukça sıcak bir iklime sahip. Yaz aylarının bu kadar sıcak olması, çoğu insanın ailesiyle beraber yatak, yorgan ve yiyeceğini alıp ya deniz kıyısına ya da dağların yüksek kesimlerine sezonluk göç etmesine neden olur. Bir anda etrafta mülteci kamplarına benzer tatil köyleri türer. Çok sayıda aile bu kamplarda üst üste yaşar ama bölge insanları sıcak, arkadaş canlısı ve sosyal olduğu için, bunların hepsi eğlencenin bir parçası gibi kabul edilir. Birkaç defa bu tepelerden birine çekirdek ailemizle sakin bir piknik yapmak için gittiğimizde, yalnız kalacağımız korkusuyla piknik örtümüzü Türk bir ailenin yakınlarına sermek için uygun yer aramıştık.

Kendimizi Mersin'de konumlamak bize doğru bir kararımız gibi gözükmüştü ama yeni yaşam yeri ve çalışma düzenimiz ile ilgili yine de birkaç sıkıntı yaşamıştık. Ama beni belki de en çok etkileyen, ileride takım liderimiz olacak küçük, çelik gözlü, Alman asıllı Heinrich olmuştu.

Heinrich ve karısı Anneke, son birkaç yıldır Mersin'de, özellikle yerli halkın içindeki iman kiliselerinin çoğalmasıyla ilgili çalışmalar yapıyorlardı. Benim görevim bu konuda onlara destek olmak, bir yandan da, 'din turizmi' kariyerimle devam eden İncil ve yan ürünlerinin dağıtılmasına paravan olmaktı. Halihazırda var olan kilise üyelerine yeni birkaç imanlı kardeşin daha katılımı ile bölgede büyük bir başarı sağlamıştı. Ama çalışma sahasının genişlemesi için yardımcı ellere ihtiyaç vardı.

Onunla OM'nin yerel toplanma merkezinde tanışmış ve fazlasıyla dar görüşlü, soğuk, mesafeli bulmuştum. Çoğu önemli teolojik konuda tamamen zıt görüşleri paylaşıyor gibiydik. Aslında benden bu kadar farklı biriyle çalışmayı başarıyor ve liderliğine izin veriyor olmam beni bile şaşırtıyordu. Tanrı'nın bizi bu şehirde istediğine bir şekilde ikna olmuştuk. Yine de bazı şeyler yolunda gitmezse, Tanrı, Heinrich'i başka bir yere gönderebilirdi.

Yolculuk ve yerleşme bu defa daha kolay olmuştu. Şehrin içinde, dört yatak odalı, harika bir daire bulmayı başarmıştık. İki ufaklığımız derhal işe koyulmuş, komşuları cezbederek yeni arkadaşlıklar edinmişlerdi. Nereye gidersek gidelim, beş yaşındaki ‘abi’sine ve sırtında taşıyarak gezdirdiği üç yaşında melek görünümlü kardeşe şekerlemeler verilir, yanaklarından makas alınırdı. Bu iki zekâ küpü sayesinde kısa zamanda eş dost edinmiştik.

Aslında yine bu iki çocuk sayesinde, hayatımda derin bir etkiye sahip olacak Turgut adında, yaşlı bir adam tanımıştım.

Martin ve Benjamin’le anaokuluna giderken, her sabah halkın alışveriş yaptığı dükkân ve marketlerin önünden geçerdik. Burası, insanların iç içe olduğu, lezzetli kokuların yayıldığı, birbirinden ilginç şeylerle dolu, büyüleyici bir yerdi. Manav her zaman erkenden açılırdı. Doğrudan pazardan alınan taze ürünler küçük tezgâhlarında sergilenirdi. Yanındaki balıkçı dükkânından gelen koku pek iç açıcı olmasa da, çocuklarla birlikte, buz dolu yataklarından bize boş gözlerle bakan deniz mahsullerinin pırıltılı manzarasına bakmaya bayılırdık. Ama benim en sevdiğim yer, her türlü Türk tatlı ve özellikle baklava çeşitleri ile dolu pastaneydi tabii. Çocukların yüzlerindeki tatlı kırıntılarını sınıflarına girmeden önce çabucak silmek zorunda kalırdım.

Pastanenin hemen yanı, Turgut’un hırdavatçı dükkânıydı. İçerisi Alaaddin’in sihirli hazinesi gibiydi. Tavana kadar yükselen raflarına dayalı seyyar bir merdivenle en değerli hazinelere ulaşabileceğiniz hissini yaşadığınız ince, uzun bir yerdi. Turgut her sabah istifleme mallarla dolu dükkânının önündeki taburesinde oturur, yoldan geçip gidenleri mallarına bakmaları için ikna etmeye çalışırdı. Her iki oğlumu da severdi. Genelde dükkânının önünden geçerken durur, beraber laflardık. Yüzlerinde hâlâ baklava kırıntısı taşıyan oğullarımdan yanak almaya bayılır, onlara iyi günler dileğinde bulunurdu. Çocuklar, en az bir metre mesafeden, ona günaydın demeyi çok çabuk öğrenmişlerdi.

Bir sabah Turgut’un dükkânını kapalı bulduk. Bir anlığına endişelenmiştim fakat bunu fazla düşünmemeye çalıştım. Turgut ertesi gün de ortalarda yoktu. Bir seyahate çıkmış olabileceğini düşündüm ama sonra yaptığımız günlük sohbetlerde bundan hiç bahsetmediğini hatırladım. Ancak üçüncü gün bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüphelenip, ne olduğunu anlamak için fırıncıya gittim.

Tezgâhın arkasındaki kısa boylu, tıknaz adam beni görür görmez, sırtarak baklava tepsisine uzandı. Ona komşusunu sorduğumda, birden yüz ifadesi değişti ve başını hüznle sallayarak kötü haberi verdi.

Çok üzgün bir sesle, “İnme!” dedi. “Çok ani oldu. Şimdi hastanede ama haberler iyi değil...” Sesi kısıldı, ürünlerini satmak için duyduğu istek kadar, iştahımın da gittiğini varsayarak baklava tepsisini elinden bıraktı.

Aynı günün öğleden sonrasında, Turgut’u yattığı devlet hastanesinde ziyaret gittim. Karısı Halime yatağın yanında oturuyordu. Tipik Türk tarzında uzun etek ve bluz giyinmiş, başında mütevazi bir eşarp, yaşından daha büyük duran, üzgün bir kadındı. Kendimi tanıttıktan sonra arkadaşımı görmek için odaya girdim.

Görüntüsü beni şoke etmişti. Felç olmuştu. Sadece birkaç gündür hasta yatağında olmasına rağmen, ifadesi çökmüş, çok kilo kaybetmişti. Görmeyen gözlerini kıpırdatıyor, bir şeyler sayıklıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, afallamıştım.

Hastanenin yıpranmış sandalyesinde daha da küçülmüş görünen Halime, titrek bir nefes aldı. “Önceki gece, akşam yemekten sonra birden yığıldı. Doktorlar artık ne yürüyebilir ne konuşabilir ne de tekrar yemek yiyebilir dedi. Göremiyor da... Beni duyup duymadığından bile emin değilim. Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama kendim dahi zor ayakta duruyorum...” Yüzünü şalıyla örttü ve sessizce gözyaşlarına gömüldü. Tek yapabildiğim sakinliğimi korumak oldu. Turgut’un durumu ümitsiz görünüyordu ve ben, bir şey yapamamanın acizliğini yaşıyordum.

Halime sakinleşti ve sonra aklıma gelen tek rahatlığı ona teklif etmeden önce, bir süre sessiz oturduk.

“Halime – daha önce hiç Mesih İsa adını duydun mu?”

“Evet” diye yanıtladı yavaşça. “Televizyonda duyuyorum ama kim olduğu hakkında tam olarak bir şey bilmiyorum.”

Her zaman yanımda taşıdığım küçük boyuttaki İncil’i özenle gömleğimin cebinden çıkardım.

“Ben bir İsa Mesih takipçisiyim. Yeryüzünde yaşarken yaptığı tüm harikaları ve O’nunla ilgili her şeyi İncil’de okuyorum. Hastaları iyileştirdi, ölüleri diriltti.” Dikkatini çekmiştim. Gözleri merakla bana bakıyordu. “İsa’nın bizi sevdiğine ve bize yardım etmek istediğine inanıyorum.

Sakıncası yoksa, Tanrı'dan ona şifa versin diye Turgut için dua edebilir miyim?”

Fırsat olduğunda hep bir noktaya değinirim; insanlara dua etmeyi istemek! Uzun yıllar süren Türkiye hizmetimde sadece iki defa reddedildim. Tecrübelerime göre Müslümanlar, İsa adında yapılırsa bile, içten yapılan duaya değer verir ve bunu bir nezaket olarak takdir ederler.

Gözyaşları yeniden yanaklarından süzülürken, yüzünde bu defa bir ümit ışığıyla gülümseyerek, “Evet, lütfen!” dedi coşkuyla.

Turgut için duamda, Tanrı'nın ona şifa vermesini, Kendisi'ni Halime'ye açıklamasını ve ona olan sevgisini tatmasına izin vermesini istedim. Ne bir gök gürültüsü ne bir şimşek çakması ne de tüylerim diken diken oldu. Heyecan verici bir duygu durumu olmadı. Sadece doğru bir şey yaptığıma dair yüreğimde duyduğum derin bir huzurdan başka... Ben ayrıldığımda, Halime ona vermiş olduğum İncil'in sayfalarını karıştırıyor, kocası ise hastanenin daracık yatağında yatıyordu.

Ancak bir hafta kadar sonra Turgut'u ziyarete gidebildim. Şehir dışına çıkmıştım ve nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Hastanenin karmaşık koridorlarında yolumu bulmayı başardıktan sonra, Turgut'un yatağını boş görmek, beni hayal kırıklığına uğratmıştı. İlk aklıma gelen onun ölmüş olduğuydu. Zavallı dul eşini, henüz çocuk yaşta olan evlatlarını ve o çok sevdiği dükkânını düşününce içim acıdı. Ne olup bittiğini öğrenmek için hemşire odasına doğru yöneldim.

Yüzüme bile bakmadan, “Eve gitti” diye yanıtladı.

“Ama bu imkânsız!” dedim nefesim kesilerek. “Felçliydi ve – “

Hemşire başını kaldırdı ve yüksek sesle azarlar gibi, “Hiçbir şey imkânsız değildir!” dedi.

Sanki Tanrı gelmiş ve beni azarlamıştı! Türk insanına umudu getirmeye çağrılan ben, iddialı Hristiyan misyoner, İsa'nın duamı işitmiş, muhtaç bir aileye yardım talebimi onurlandırmış olabileceğine dair bir inanç kırıntım bile yokken, işte buradaydım! Şaşırıyordum. Tökezleyerek hastaneden çıktım ve Turgut'un evinin nerede olduğunu etraftan sorarak komşuma gittim.

Kapıyı kendisi açmıştı. Sol tarafında hafif bir topallama ama yüzünde kocaman bir gülümseme ile gözlerinde o tanıdık pırıltı vardı. Karşımda, daha birkaç gün öncesine kadar korkunç bir durumdayken, şimdi Tanrı'nın

hayatına dokunmuş olduğu bir adam vardı. Benim duamdan sonra, karısının şaşkın bakışları içinde, gözlerinin yeniden görmeye, kulaklarının tekrar işitmeye ve kalkıp bahçenin etrafında nasıl yürümeye başladığını coşkuyla anlattı bana. Her ikisi de İsa hakkında daha fazla öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kutsal Kitap çalışmalarını haftalık olarak tüm aileyle paylaşmam benim için bir bereketti. Turgut'a şahsi olarak ders verebildim ve sonunda da küçük kilise topluluğumuzun bir parçası oldu.

Bu cesaret verici harika deneyim, Tanrı'nın sevgisini Müslüman halka paylaşmaya istekli olduğumuzda, bu halka ulaşıp Kendisi'ni açıklamaya ne kadar istekli olduğunu bana yeniden hatırlattı. Tanrı'nın gücünü bir daha asla küçümsemeyi kesin karar verdim.

Bu çeşit ruhsal yükselişlerle her gün karşılaşmıyorduk tabii. Hayatın çakılıp kaldığı, gerçek hayal kırıklıklarının ve monotonluğun tekdüze olduğu zamanlarda, geçmişe dönüp bu tür olayları ve Tanrı'nın sadakatini hatırlamak cesaret veriyordu.

Artık Mersin'e iyiden iyiye yerleştiğimiz için, şimdi komşuları ve hükûmeti burada bulunmam için yasal bir nedenim olduğuna yeniden ikna etmekle uğraşacaktım. Güney Afrika'daki kardeş şirket iflas ettiğinden beri, din turizmi şirketim pek gelişim göstermese de, en azından benim için hâlâ bir iş kapsıydı. Ofisimi açık havada kurmak ve iş arkadaşlarıma yem vermek yerine, evimizin birkaç yüz metre ilerisinde küçük bir dükkân kiralamayı başarmıştım ve en azından gerçek bir iş insanı görüntüsünü sürdürebilecektim. Petro, öğle yemeklerinde eve dönmenden ve ona yakın olmamdan dolayı pek memnundu. İşimizin reklamını yapmak için pencereye tabela koymak, turistik ilanları duvarlara asmak ve büro malzemelerini yerleştirmekte bana yardımcı olmuştu.

Kısa zamanda, ne kadar kârsız bir iş olduğuna bakmadan ticari bir işin içinde yüzüyor bulmuştum kendimi. Her zaman için gönderilecek faks, yanıtlanacak mektuplar ve devlete rapor edilecek yazılar vardı. Gerçek din turizmi potansiyeline oldukça ciddi bakıyordum. Güney Afrika'dan kilise ve dua guruplarını, Müslüman dünyanın ruhsal ihtiyaçlarını gidermek için getirtmeyi umuyordum. Zaman benim için para değildi belki ama değerliydi ve hep yetersizdi.

Türkler içinse zaman, gerçek bir sorun değildi tabii. Kendilerini sadık ilişki ilkesine adanmış olan komşularım, bir süre sonra, hoş mekânıma kısa

bir ziyareti ve sohbeti alışkanlık haline getirmeye başlayacaklardı. Bu 'kısa ziyaret', çay ocağında taze olarak demleyeceğim ve masamda ikram edeceğim, en az bir bardak Türk çayına yol açacaktı. Çay, ince çay bardaklarından yavaşça yudumlanırdı. Sonra belki tazelenmek üzere bir tane, bir tane daha derken dördüncüye, derken de sıra, her zamanki hâl-hatır sormalara gelinecekti: Karım nasıl? Ya çocuklar? Ebeveynlerim? Akrabalarım? Hava durumunu nasıl bulduğum? Sonu gelmeyen şakalaşmalarla saatler hızla akıp gider, arkadaşım elinde çay bardağı, ofis koltuğunda rahat otururken ben, onun gitme zamanının geldiğini kibarca ima etmek için sinirli sinirli kâğıtlarla haşır neşir vaziyette olurdum. Büyük sokak camın dantel perdeleri bir çözüm yolu olmuştu; ön kapımı kapalı tuttuğum sürece, oturduğum yerden dışarıyı görebildiğimi ama komşularımın içeriye göremediklerini keşfetmiştim.

Hasan sıkı bir ziyaretçiydi. Bana uğrama halleri, eğlenceli bir etkinlik olarak kendini sık sık tekrarlıyordu. Hasan, yine bunlardan birinde, arkadaşlık arayışı içinde ofisimin önünden geçti. Kapalı ve kilitli duran kapımı çaldı. İşimin yoğunluğundan, açmamayı tercih ettim. Kolay vazgeçen birisi olmadığından, kapıyı tekrar çaldı. Bir yanıt olmamasına rağmen, daha ısrarlı devam etti. Çok şaşırılmıştı, çünkü o sabah beni evden işe çıkarken gördüğüne son derece emindi. Yüzünü cama yasladı ve çıkan buğuyu silerken, içerlerde bir yerde saklandığımı düşünüyordu. Haklıydı tabii. Masamda ölü gibi kıpırdamadan duruyordum. Böyle bir şeye başlamıştım bir kez, vazgeçemezdim, yoksa gücenecek ve neden onu hemen içeriye almadığımı sorgulayacaktı. Bu nedenle, orada durduğu, burnu cama yapışık, koca işçi elleriyle camı kirletmeye devam ettiği sürece, ben, bir heykel gibi oturuyor, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Doğal olarak vaz geçecek ve çayını başka bir yerde içmenin arayışına girecekti. Rahat bir nefes alarak, işimin başına mutlu, geri dönmüştüm. Ancak soru şuydu: Bu benim gerçek işim miydi?

Tanrı zamanla bu yüreğimi değiştirdi. Eğer insanlar için değilse, ben neden Türkiye'deydim? Görev odaklı batılı zihniyetimle insanları bir ayak bağı gibi görüyordum ama İsa onları böyle görmedi. İncil'de çok defalar İsa'nın, Baba'nın kendisine vermiş olduğu önemli bir göreve giderken durduğunu, yardıma ve rehberliğe muhtaç olanlara ve hatta belki de birisinin sadece konuşma ihtiyacına tamamen açık olduğunu gözlemlemeye başlamıştım. İşim, ofisi canlı tutmak adına telefonlar açmak,

fotokopi çekmek ya da e-posta göndermekten ibaret değildi. Bir çeşit kişisel ilişki kurmayı umutsuzca, hatta o kadar umutsuzca ki, bunu kaba, duyarsız bir yabancıda bulma umuduyla aramaya çıkan insanlara açık olmaktı. Tavrım değişince, ofisim de değişti. Biraz tren istasyonunu andırmaya başlamış, insanların sürekli girip çıktığı, belki de günün geri kalanına devam etmeden önce, oturup sadece birkaç dakikalığına lafladıkları bir yer olmuştu. Ofis, kısa sürede, kâğıt yerine çay yaprakları tüketmeye başladı. Ofisimin ‘mahremiyetinde’ zamanla, İsa’yı takip etmeye karar vermiş, dostlarım olan Türk insanını görmekten inanılmaz keyif almaya başlamıştım. İşim artık insanlardı!

Büyükşehir Mersin’in koşuşturmacasında insanlara ulaşmanın elbette başka yolları da vardı ama asıl önemli olan, bunun nasıl yapıldığı konusunda zeki olmaktı. Türkiye’nin birçok yerinde alenen Müjde yayınları dağıtmak hâlâ bir suçtu. O sıralarda, bazı Hristiyan misyonerlere medya tarafından kumpas kurulmuştu. Müjde ile güya ilgili olan bir kişinin sorularına cevap vermek için buluşmuşlar, ardından bunun televizyonda yayınlanmasıyla beraber sınır dışı edilmişlerdi. Ben ve Heinrich, inancımızda cesur olmak istiyorduk ama aynı zamanda hem hizmetimizi hem de ailelerimizi korumamız gerekiyordu.

Şans eseri, Müjde ile ilgilenen kişilere ulaşmanın dahiyane bir yolunu keşfetmeyi başarmıştık. Türkiye çapında sunulan Kutsal Kitap çalışmasıyla ilgili bir yazışma kursundan yararlanıyorduk. Yeni Antlaşma’nın ücretsiz kopyalarını ya da İsa filmi, birkaç büyük gazeteye reklam olarak haftalık olarak koyuyorduk. Gazeteler bazen baskı altına alınıyor, haliyle reklamımızı yapmak istemiyorlardı, ancak küçük bir baskı yeri için yüksek bir ücret ödemeyi kabul ettiğimizden, reklamımızı bir şekilde yayınlatabiliyorduk. Çoğu zaman, bazıları diğerlerinden daha yasal, birkaç niyet beyanı olurdu, ama biz yine de istenen materyalleri reklama yanıt veren herkese daima postalıyorduk. Daha fazla ilgisi olanlar, materyali gözden geçiriyor, öngörülen ödevleri tamamladıktan sonra da, not verilme üzere bize geri gönderiyorlardı. Kurs birkaç modülden oluşuyordu. Şaşırtıcı sayıda insan, her bölümü hevesle tamamladıktan sonra, daha fazla bilgi için müracaat ediyordu.

Bu, olayların ilginç olduğu zamanlardı. İlgilenen tarafla kişisel temas kurar, önemli sorular sorardık, “İsa hakkında neden daha fazla öğrenmek

istiyorsun?” veya “Sence İsa kimdir?” gibi. Uygun yanıt verdiklerinde de halka açık yerlerde onlarla tanışma planları yapardık.

Mehmet bunlardan birisiydi. Tarsus'ta yaşayan bir muhasebeciydi. Büyük bir ilgiyle ona gönderdiğimiz soruları yanıtlamış, ardından da bir çay bahçesinde buluşmaya heyecan duymuş ve oldukça sıcak yaklaşmıştı. Buluşma günü, yanına gitmeden önce, birkaç dakika izledim onu. Uzun boylu, esmer birisiydi. Küçük bir masada çayını yudumlarken, sinirli görünüyordu, ancak bir pusu kurduğuna dair bir belirti de vermiyordu. Onu rahatlatmayı ümit ederek, sıcak bir gülümsemeyle dikkatlice yaklaştım.

Mehmet'in on yıldır evli ve sabit bir işinin olduğunu, yabancı bir eş, pasaport veya mali destek gibi bir arayışta olmadığını öğrenmemle beraber rahatlamıştım. Bazılarının Hristiyanlıkla ilgisi bu gibi nedenlerden kaynaklanıyordu. Türkiye'de, insanları dönüştürmeye çabalayan Hristiyan misyonerlerin, İncillerin arasına 100'er dolar sakladığı söylentileri oldukça sık dolanıyordu. Doğru ya da yanlış, bazıları için bu gerçekten cazip olmalıydı çünkü İsa'yı kabul etmeyi kolaylaştırmak adına, küçük bir hediye isteyen birçok teklif almıştım yıllarca. Doğal olarak, her seferinde de reddetmişimdir.

Diğerlerinin aksine Mehmet, İsa'yı tanımak için gerçek bir istek gösteriyordu. Kafeteryada geçen birkaç gizli buluşmadan sonra, Kutsal Kitap hakkında konuşmak ve eşiyile tanıştırmak için beni evine davet etti. Çeşminaz ince, kibar bir kadındı. Mehmet'in yeni merakı İsa hakkında endişesi olsa da bize meyve, bisküvi ve kuruyemiş ikram ederken, onlara açıkladığım her şeyi dikkatle dinlerdi. Beni ve Petro'yu ara sıra yemeğe çağırır, onlarla birlikte İsa ve Kutsal Kitap hakkında tartıştığımız uzun akşamlar geçirirdik.

Müslüman bir geçmişten gelen bir kişinin bu soruları sorması gayet normaldi. En çokta, Kutsal Kitap'ın yetkisine odaklanırlardı. Çeşminaz, doğal olarak kocasının Yeni Antlaşma²⁴ hakkındaki ilgisine biraz endişeleniyor ve sorular soruyordu. “İncil²⁵ değiştirilmedi mi?” Biz

²⁴ Kutsal Kitap iki kısımdan oluşur ; Eski Antlaşma ve Yeni Antlaşma

²⁵ Yeni Antlaşma, İncil ya da Mjüde olarak da adlandırılır, aynı anlamdadır

Müslümanların, bu kitaba kutsal olarak saygı duyduğumuzu biliyorum ama bunun hep yozlaşmış olduğu söylendi bana.”

Cevap vermek istedim ama ağızım o kadar bademle doluydu ki, Petro benim yerime yanıtladı. “Elinde tuttuğun İncil değiştirilmedi, sizler anlayasınız diye Türkçeye çevrilmesi dışında. Biz Hristiyanlar, bu kitabın Tanrı’nın Sözü olduğuna ve içinde anlatılan her şeyin doğru olduğuna inanıyoruz. Birçok kişi Kutsal Kitap’ta yanlışlıklar ve hatalar bulmaya çalıştı ama hepsi başarısız oldu.”

Mehmet düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı. “Ama İsa’nın Kendisine Tanrı’nın Oğlu dediğini okudum İncil’de. Böyle bir şey, nasıl doğru olabilir?”

“Siz Müslümanlar, İsa’nın kutsal bir peygamber ve annesinin de Meryem olduğuna bizimle hemfikirsiniz” diye açıkladım. “Size İsa’nın bir bakireden doğduğu öğretildi; ama bu, bir mucize olmadan nasıl gerçekleşebilir ki? Birinin bu çocuğun babası olması gerekiyordu. Bu kişi ne Yusuf ne de başka bir adamdı. Tanrı’ydı bu adamı yapan, yeryüzünde O’nun temsilcisi olsun diye. Babası O’dur!”

Mehmet içini çekti. “Çok kafa karıştırıcı! Her şey bana öğretilenden o kadar farklı ki! Çok sorum var.”

“Tabii!” dedim istekle. “Sana inancı sorgulamanın doğru olmadığı öğretilmiş, ama burada, Kutsal Kitap’ta, Tanrı’nın kendisi, O’nu araştırmamız ve aramamız gerektiğini söylüyor. Eğer İsa, dediği gibi gerçekten Tanrı’nın Oğluydu, sor O’na, sana kendisini açıklasın!”

Mehmet ile Çeşminaz’ın iman etmeleri iki yıl aldı. Onların İsa’yı kabul etmesi, anlık bir karardan ziyade, kademeli bir buz eritme süreciydi. Yaşamları, farkına bile varmadan, eski Müslüman adetlerinden çok, Kutsal Kitap’tan, Kutsal Ruh’tan ve diğer Hristiyanlardan etkilendikleri bir noktaya gelmişti. Mehmet, kilisede bir önder ve iman topluluğumuzun etkili bir parçası olmuştu.

Tüm hikayeler Mehmet ile Çeşminaz’da olduğu gibi iyi sonlanmadı. Çoğu kişi, onlara yeni bir iş, sağlık imkânı veya yetkililere karşı koruma sözü veremeyeceğimi anladıkları anda vazgeçmişti. Bazıları ise aile ve arkadaşları İsa’ya olan bağlılıklarına karşı çıktığı için, ne yazık ki, geri dönmüştü. Bazıları da, yerel kiliseye üye olduktan ve Müjde’yi tüm yürekleriyle kabul ettikten sonra bile, direnemeyip maalesef vazgeçecekti.

Heinrich de, ne yazık ki sıklıkla, “Kilisemizin geniş bir arka kapısı var. Ve bizim asla kapatamayacağımız bir kapı!” diye yorumda bulunacaktı.

Petro ve ben, belki bu hayal kırıklıkları yüzünden, Müjde’yi paylaşma uğruna, ilişki kurma alışkanlığı edindiğimizi fark etmiştik. Mümkün olan en büyük hasadı biriktirmek adına Türkiye’deki kayıp birçok can için kendimizi baskı altında hissetmek ve bunalmak kolay oluyordu. Bu nedenle insanları potansiyel bir “proje” olarak görmeye başlamıştık. Sunmakla yükümlü olduğumuz kurtuluş mesajını alma olasılığı en yüksek olanlara bizi yönlendirmesi için Tanrı’ya dua ediyorduk. Bu konuda herhangi bir yanlışı olmadığı sürece çoğu ilişkimiz, kişi İsa ile ilgiliyse arkadaş kaldığımız, aksi takdirde bir zaman kaybı olacağından başkasına yöneltilmiş, oldukça sığ, havada asılı duran ilişkilere dönüşmüştü.

Ancak bu, Tanrı’nın Kutsal Kitap’ta gördüğümüz ilişkileri sürdürme modeli değildi. O’nun koşulsuz sevgisi, biricik Oğlu’yla herhangi bir dostluğa ilgi duymayanlar da dahil, tüm insanlığı kucaklamak için uzanıyordu. Sonsuz sabırlıdır, O ‘kaybolan oğul’un babasıdır; hep izler, hep ümit vaat eder ama asla sevgisine bağlı iplerle zorlamaz ya da germez. Dualarımız değişmiş ve Tanrı’ya, O’na yaklaşacak kişileri bize göstermesi yerine, uzun vadeli ilişkiler kurabileceğimiz iyi dostlar için yalvarmaya başlamıştık.

Komşularımız Metin ve Ayşe böyle dostlardandı. Çamaşır makinesi gibi önemsiz bir şey aracılığıyla tanışmıştık. On beş yıllık önden yüklemeli yıkayıcı canavar, Türkiye’ye geldiğimizden beri elimizin altındaydı ve durulama döngüsünü ilk denememizden bu yana da, bize hep hayal kırıklığı olmuştu. Görünüşe göre, küçük afacanları olan bir ailenin çamaşırlarına dayanacak kadar donanımlı değildi ve bağımlı gibi, haftada bir bozulurdu. Onarması için çağrılan tamirci Metin, doğal olarak her seferinde felaketle sonuçlanacak bir hasar tespiti yapardı. Bir hafta keçeler erimişse, diğer hafta hortum patlamış olurdu. Bu makine bir keresinde nasıl olduysa, duşta sabunlandığım bir esnada, birkaç metre öteden beni elektrikleştirmeyi bile başarmıştı. Ben ve Metin yine de her hafta, yeni bir tamirat getirmesine rağmen, ziyaretin, çayın ve sohbetin tadını çıkarırdık. Çamaşır makinesi, titreyen bir iniltiyle son nefesini verdiğinde, bu Türk çiftle olan arkadaşlığım baki kalmıştı.

Bildiğimiz kadarıyla İsa'yı takip etmek gibi bir düşünceleri hiç olmamıştı, ama onlarla her şeyi paylaşabildiğimiz harika bir dostluğumuz olmuştu. Çocuklarımızı eğitmede, davranışlarımızla ve para harcama şeklimizle onların hayatını etkilediğimizi biliyorduk. Ama en çok Tanrı'nın, onları bizi etkilemek ve öğretmek için kullandığını gördükçe şaşınıyorduk. Artık birçok arkadaşımıza, sadece aceleyle tamamlanması gereken birer proje gibi değil, ama Tanrı'dan gelen bir bereket gibi bakmaya başlamıştık.

Oysa takım lideri ile olan ilişkim, zaman zaman bir bereketten çok sorun yaratıyormuş gibi geliyordu. Türklerle başa çıkabiliyordum, ama bu Alman kafalı, bazen başa çıkabileceğimden fazla oluyordu. Bir defasında hatırlıyorum, kişisel tapınma zamanıydı. Tanrı'nın, şehrin en büyük camilerinden birine gidip ziyarette bulunmamı istediğini hissetmiştim. Tanrı'nın benimle konuşmasını genelde bu şekilde deneyimlediğimden, Heinrich'e bundan bahsettim. Benim için çok önemli bir şey olmadığını da belli etmiştim.

"Hayır!" dedi.

"Hayır mı?" diye yanıtladım şaşırarak. "Nasıl yani 'hayır'? Rab bana bunu *yapmamı* söyledi!"

"Martin, sorun da bu zaten! O'nun sana gerçekten bunu söylediğini sanmıyorum. Aslına bakarsan, Tanrı'nın bizimle bu şekilde konuştuğuna inanmıyorum."

Benim için bu, bir Hristiyan'a neredeyse bir hakaret niteliğindedi ve buna birkaç dakikalığına göz yummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Heinrich'in oldukça geleneksel, tutucu bir kilise geçmişinden geldiğini biliyordum. Birçok önemsiz konuda fikir ayrılıkları yaşamıştık ama bu seferki, gülünçtü! Halbuki kendisi de 'çağrıya' kulak verip misyoner olmuştu ve şimdi, hayatımda Tanrı'nın yönetimini inkâr ederek, nasıl orada öylece durabiliyordu?

"Neyi ima etmeye çalışıyorsun? Tanrı'nın çocuklarıyla konuştuğuna inanmadığını mı? Hayatında O'nun sesini hiç işitmediğini mi? Ya da Tanrı'nın sesi yerine, bir çeşit ilahi yankı işittiğini mi?" Tüm öfkemin açığa çıktığını hissediyordum.

Çileden çıkaracak kadar sakin, araya girdi. "Tanrı'nın insanlarla konuştuğuna inanmıyorum demedim. Kutsal Kitap dışında konuştuğunu sanmıyorum sadece."

İleride pişman olacağım bir şey söylemeden uzaklaştım. Bana söyledikleri günlerce zihnime takılı kaldı. Aramızdaki tek sorun bu değildi. Petro'yla ekonomik savaş verdiğimizde, paramızı yönetme biçimimizi izlemek için görevlendirilmişti. Kilisede bile, işlerin yürütülmesiyle ilgili fikir ayrılıkları yaşıyorduk. Aramızda gittikçe artan gerginliği her ikimiz de hissediyorduk.

Tüm tartışmalarımıza kolay bir çözüm bulduk demeyi çok isterdim ama bulamadık. Yüzleşme, anlaşmazlık ve gerginlik yıllarca sürdü. Buna rağmen, aramızdaki inanç bağının çatışmalardan daha önemli hale geldiğini ikimizde artan ölçüde görüyorduk. Birliği ayakta tutmak için çok çabaladık. Zaman içinde ikimizde incindik. Ancak fikir ayrılıklarına rağmen, Heinrich'te sadık, kararlı ve dürüst bir arkadaş bulmayı ve en çokta, inancımızın temelleri üzerinde karşılıklı anlaşmayı öğrendim.

Yakın bir gelecekte bu tür arkadaşlıklara gerçekten ihtiyacım olacağını, o zamanlar henüz bilmiyordum.

Beşinci Bölüm

Petro şakayla karışık, “Martin, dürüst olmak gerekirse, polisin kilisemizin yerini bulsa bile, altı kat merdiveni bizden daha fazla çıkmak isteyeceğinden şüpheliyim!” diye söylenirken, Benjamin ile ona ait tüm eşyaları üst kata taşımaktan ve sıcaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Başımı acıklı bir ifade takınarak salladım ve merdivenlerin sonuncusunu bitirip nihayet Heinrich’in ön kapısına vardığımızda, Martin Junior’un terden kayganlaşmış elini sıkıca tutmaya çalışıyordum. Mersin’in dayanılmaz yaz sıcağı bizleri yoruyordu, ama en azından yerel halktan imanlılarla yaptığımız haftalık kilise hizmetimiz, bize moral veriyordu.

“İyi ki binanın en serin yerinde bir apartman dairesi temin etmiş!” diye minnettarlık içinde belirttim. İçeride neşeyle sohbet eden arkadaşların patirtısından duyulmayı ümit ederek, kapıyı sert bir şekilde çaldım.

İçerden bir ses “Kapı açık!” dedi. Dördümüz birlikte içeriye girdik ve Türk halkının meşhur coşkulu selamlaşma ve dostça öpüşleri ile karşılandık. Heinrich gülümseyerek bana kolonya uzattı.

“Neredeyse tamamen doluyuz bugün” dedi. “Sadece taksitle gelecek olan Hakan ve Meryem’i bekliyoruz. Onlar da gelince başlayabiliriz.”

Kolonyayı elime sürdüğümde, parmaklarımda hissettiğim serin ve ferahlatıcı karıncalanmanın keyfini sürdüm. Koku bütün odayı doldurmuştu. Türkiye’de geçen uzun yıllardan sonra, bu kokuyu banyoda tıraş olmak yerine, samimi bir konukseverlikle ilişkilendirmeyi nihayet öğrenmiştim. “Harika!” diyerek, kuru pasta çeşitlerinin sunulduğu çay masasına yöneldim. “Kurabiyelerden yemek için önümde koca bir saat var demektir bu!”

Türkiye’deki kilise hizmetleri her zaman öngörülebilirdi: Asla coşkudan yoksun olmaz, ama zamanında da olmaz! Mesih’teki kardeşler, Heinrich ile Anneke’nin küçük apartmanına gelirken ben, birbirlerine geçen haftanın deneyimlerini coşkuyla anlattıkları, odanın içinde koşturan enerjik çocukların çarpmasıyla yere serilmekten kaçınmaya çalıştıkları, hizmet başlamadan önceki cana yakın koşuşturmanın keyfini çıkarırdım.

Anneke, odanın duvarlarına yaslanmış alçak kanepeler ve son derece harika, serin yer karoları üzerindeki birkaç kilim ile daireyi tipik Türk tarzında oldukça zevkli döşemişti. Son üyeler de geldiğinde, bir daire oluşturup otururduk. Petro, çocukları toplayarak bir odaya götürür, ardından pazar okulu dersini başlatırdı. Ben, gurubu tapınmaya yönlendirmeden önce, gitarımla birkaç akort yapar, saygılı bir sessizlik odaya hâkim olduğunda da hizmete duayla başlardık. Çekingen birkaç ses eşlik ettiğinde, burnunu ders çalışır gibi ilahi defterine sokarak şarkılara eşlik etmeye çalışan Mehmet’e kıkırdamaktan kendimi alamazdım.

Türk insani için şarkılar eşliğinde tapınma tuhaf bir kavramdır. Hristiyan kültürüne aşina olmadıklarından, batılı Hristiyanların inancımızla yakından ilişkilendirdikleri birçok gelenek ve deneyime herhangi bir referans çerçeveleri de yoktur. Müslüman geçmişten gelen birisi için tapınma, Arapça, karmaşık dualar okumak demektir. Bu elbette ki, Baba’ya duyulan sevginin bir ifadesi olan düşünce modelimizi yansıtmaz. Bu nedenle ben ve Heinrich, yerli dilde candan, övgü ve sevgi dolu ilahileri, kısa ama spontane²⁶ dua zamanları ve Kutsal Kitap’tan metinlerin anlamlı açıklamaları gibi kilise ritüellerini, yeni Türk inanlılarına mümkün olduğunca sade bir dille tanıtmaya çalıştık.

²⁶ Doğaçlama

Heinrich'in gerçekten parladiğı yerdı burası. Sandalyesinin kenarına ilışirken, Kutsal Yazılar'dan bir bölümü Türkçe okur ve temel terimlerle ne anlama geldiklerini gruba anlatırdı. Bu inananların birçoğu, Kutsal Kitap sayesinde, İsa Mesih'i tanımış ve sevmişti. Dileğimiz, yaşamlarını ve imanlarını Tanrı Sözü'yle inşa etmeye devam etmeleri ydi.

Yaklaşık olarak ayda bir defa, Rab'bin Sofrası'nı²⁷ paylaşırdık. Her bir imanlı sırasıyla, İsa Mesih'in onlar için yapmış olduğu muazzam fedakrlığı düşünerek, ince Türk ekmeğinden bir parça koparır ve bir yudum vişne suyu alırdı. Orada bulunan insanlar fedakrlığın ne anlama geldiğini anlamışlardı. Çoğu Müjde'yi kabul ettiği için ailesi ve dostları tarafından dışlanmış, bazısı tehdit edilmiş, bazısı da tutuklanmıştı. Bu tören onlar için, hayatını bizim için feda eden İsa'nın sevgisini gerçeğe dönüştürmekti.

Buna karşın, mükemmel değillerdi. Topluluğumuz, İsa'yı tanımının birliğinde bir araya gelirken, aynı zamanda dedikodu, iftira ve kıskançlığa pek yabancı değildi. Tipik Türk güvensizliği, inanlılar arasındaki ilişkilerin dostane yüzeyinin ardında, hla içten içe kaynıyordu. Aralarında birlik ve sevgiyi kurmak için kasıtlı olarak oldukça zaman ve çaba harcıyor, aynı zamanda da küçük topluluğumuzu, Mesih'in büyüyen bedeninde ortaya çıkarmaya çalışıyorduk.

Yaz ayları, bir hafta sürecek aile kampı için Türkiye'nin doğusundan gelen inanlılarla bir araya gelmek demektı. Bu Hristiyanların çoğu, az sayıda kişiden oluşan topluluk gruplarından geliyordu. Bu nedenle aynı mücadeleyi, aynı sevinci ve aynı inancı paylaşan yüzden fazla insanla beraber olmak, belki onlar için çok daha fazla cesaret vericiydi.

Bu yeni Hristiyanların diğer inanlılarla tanışırken tepkilerine tanık olmak, bana her zaman büyük sevinç vermiştir. nce, kaçınılmaz bir güvensizlik ve korku belirirdi çünkü yanınızda tapınan kişi, aslında devlet adına çalışan gizli bir ajan olabilirdi. Rahatlamaları bazen bira günü bulurdu. Tartışmak gerektiğinde ise, kendilerini korumayı tercih etmek adına, önce kaşlarını atar, kollarını kenetler, sonra da tanıdık insanlarla gizlice fısıldaşırlardı. Aslında, er ya da geç, kaçınılmaz olarak tüm direnmeler erir, böylece birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda erkekli ve kadınlı bu insanlar, daha önce hiç yaşamadıkları kadar derin, anlamlı

²⁷ 'İsa'nın son akşam yemeği', 'ekmek kırmak' ya da 'paylaşım' anlamına gelir

arkadaşlıklar keşfederlerdi. Herhangi bir Türk toplantısında olduğu gibi, desibel seviyesi göğe ulaşırdı. Çadır pencere ve kapı kanatları, sadece esintinin içeri girmesine izin vermek için değil, aynı zamanda komşuları içeri davet etmek için de açılırdı. Ağaçların arasından fırlayan çocuklar, kahkaha atan büyüklerinin ortasında, piknik battaniyelerinin üzerinde bulunan birbirinden lezzetli yiyeceklerle dolu tepsilerin üzerine düşmemeye çalışırlardı. Biz misyonerler Tanrı'nın, kendi çocuklarının yüreğinde iş başında olduğunu bilirdik.

Tilman'ı ilk kez, böyle sıcak bir yaz toplantısında tanımıştım. Çadırımı başarıyla kurmuş, başka kime yardımcı olabilirim diye etrafta dolanırken, kendi çadırını kurmaya çalışan uzun boylu, ince Alman'ı gördüm. Coşkulu selamına mırıltılı bir merhaba ve utangaç, yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ağzı, uzun bıyıklarının altında saklanmış gibiydi. Ben neşeyle laflayıp çadır mandallanını çakarken, o dinlemeyi ve karışık iplerle oymayı tercih etmişti. Böylece birlikte bir süre vakit geçirdik. Uzun kol ve bacakları, kendini sözlü ifade etmekteki bariz yetersizliği ile garip bir adam gibi duruyordu ama gözlerinde keskin bir zekânın kıvılcımı vardı. Karısı Suzan, bir yandan sarılmış bir plak gibi, durmadan gevezelik ederek aceleyle çadıra girip çıkmaya devam ediyor, bir yanda da aralarda ortaya çıkan eski bir tanıdığı selamlamak için acele ediyordu. Tilman bir ara bana bakmış, mükemmel ve tamamlayıcı bir hayat partneri bulmanın sırrını paylaşmak ister gibi, bilerek göz kırpmıştı.

Bu çiftin, evimizden arabayla bir saat kadar uzaklıkta, Adana'da yaşadığını ve başka bir misyon grubuyla çalıştıklarını öğrenmiştim. Bunun büyük olasılıkla, bu yılki sosyal etkinlik dışında, yollarımızın sıkça kesişmeyeceği anlamına geldiğini fark ederek, rahatlamıştım. Bu tuhaf adamın, önümüzdeki yıllarda hayatımın üzerinde yapacağı muazzam etkiyi, Tanrı'nın o zamanlardan bildiğini fark etmek ne hoş! O zamanlar arkadaşım Heinrich ile aynı tarzda ve alışılmışın dışında zor tek bir bir Alman'la başa çıkmanın kesinlikle yeterli olduğunu düşünmüştüm.

Heinrich ile olan ilişkim gittikçe ilerliyordu, nedeni belki de aramızdaki farklılıkları kabul etmeyi ve bunu yararımıza çevirmeyi sonunda öğrenmiş olmamızdandı. Aşırı atılganlıklarımı uzun vadeli bir tehdit olarak görmek yerine, hizmetimiz için dikkatli bir planlamayla yeni girişimleri araştırmaya giderek beni daha çok teşvik etmeye başlamıştı.

Bir sabah, eline Yeni Antlaşma'nın ciltsiz bir baskısını sıkıştırarak ona, "şuna bak!" diye bağırdım. "Küçük, ucuz, daha da iyisi burada, Türkiye'de basılmış!"

Heinrich, İncil'in ince, narin sayfalarını karıştırıyor, gözleriyle Türkçe yazıları tanyor ve şüphesiz farkında olmadan doğru olup olmadığını kontrol ediyordu. "Yasal mı yani şimdi?" diye sordu.

"Kesinlikle yasal!" diye sırttım. Türkiye'de dini materyallerin, ancak yurt dışında basılmaları halinde dağıtılmasının yasa dışı olduğunu her ikimizde gayet iyi biliyorduk. "Üstelik yeni çeviriyle. Bazı yeni ajanslar bunları hemen burada, şehirde basmaya başlamış. Onlardan kolaylıkla ve ucuza kutularca temin edebilirim."

"Harika! Başla o zaman," dedi Heinrich. İncil'i elime geri tutuşturdu. "İhtiyacın kadar almaya çalış! Mali desteği sağlamak eminim yeterince kolay olacaktır."

"Bu konuda endişelenmiyorum" dedim kafamı sallayarak. "İncil'leri temin etmek kolay olacaktır. Sadece, devamında onlarla ne yapacağımızı merak ediyorum."

Heinrich neşeli bir kahkaha attı. "Lafı geveleme Martin! Her şey için endişelenemezsin! – her şeyi hallettiğini zaten biliyorum. Bu işi bana bırak, yeter!"

Açık sözlü olmam istendiği için planlarım suya düşmüştü. "Türkiye'de çoğu Hristiyan'ının İncil okuyarak iman ettiğini benim kadar sen de biliyorsun. Bu İncilleri insanların eline ulaştırmanın ne kadar zor olduğu da biliyorsun. Yazışma kursları herkese ulaşamıyor ve İncil'leri etrafa 'tesadüf' eseri bırakmak, yeteri kadar istikrarlı değil!"

Heinrich tekrar güldü. Benim 'kaybeden' hizmet sektörüm, iş arkadaşlarım arasında, ölçülebilir bir başarısının olmamasından çok, muhtemelen iyi niyetiyle biliniyordu.

"Çukurova bölgesini bu İncillerle dolaşmamız gerekiyor – kasıtlı olarak tabii. Onları kitapçılara, kütüphanelere ve okullara götürüp bedavaya dağıtalım ya da ücret karşılığı, artık nasıl olursa – yeter ki bir şekilde onları Türkiye'nin doğusundaki evlere ulaştıralım!"

Heinrich bir süre sessiz kaldı, açıkça bunları düşündüğü belliydi. Aceleyle bir karar vermeden önce, gergin bekleyişime bir süre daha dayandı ve sonunda konuştu.

“Yap o zaman Martin! Bu kadar tutkulu olduğun bir şeyse!” duraksadı, sanki bir sonraki cümlesini tartar gibiydi. “Eğer Tanrı’nın seninle konuşması böyleyse –“

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“- elbette şansını denemekte özgürsün!”

Çukurova Projesi ile Kayra İncil Dağıtım, 1998 yılında bu yolla doğmuş oldu. Hâlâ OM bayrağı altındaydı, ancak Kayra’yı yasal bir işletme olarak tescil ettirmeye, ardından da Türkçe İncil’in birçok kopyasını Doğu Türkiye’nin uzak ve dini açıdan tutucu bölgelerine götürmeye kararlıyım.

İlk resmi operasyon günüm için evden çıkarken, Petro yanaklarımdan öptü ve bir gece öncesinden paketlemiş olduğum İncillerle dolu çantayı elime tutuşturdu.

“Dikkatli ol Martin ve senin için dua ettiğimizi unutma!” dedi.

Kocasının çılgin fikirlerine daha fazla hoşgörülü olabilecek bir kadın varsa, eminim onun ve Petro’nun konuşacak birçok şeyi olurdu.

İşimin ilk sabahında, kendime zor bir görev vererek zor bir duruma sokmaya karar verdiğimden, otobüse atladım ve tozlu, dolambaçlı dağ geçidinden, şehrin kuzey batısındaki küçük bir kasaba olan Mut’a gittim. Nereden başlayacağım konusunda bir fikrim olmadığından güne, küçük bir kafede kahvaltı fikriyle başladım. Küçük kasabanın havasına bayıldığım kadar, yumuşak keçi peyniri ile ekşi mayalı Türk ekmeğine de bayılmışım. Kahvaltudan sonra, Tanrı’nın beni doğru yöne yönlendirmesi için dua ettim ve belediye binasına doğru yola koyuldum.

Belediye başkanı Aslan Bey, şehrin tarihi yerlerini bir yabancıya gezdirecek olmaktan dolayı memnun görünüyordu. Beni, dağların tepesine inşa edilmiş, Akdeniz’e uzanan turkuaz renkteki Göksun Nehri’ne bakan eski bir manastıra götürdü. Almanya’nın hükümdarı ve üçüncü haçlı seferinin lideri Kral I. Frederick’in yıkanırken boğulduğu yerin, tam da bu nehir olduğunu bana gururla anlattı. Sanki çok bilinen bir aile öyküsümüş gibi, hükümdar için böylesine sakın bir yerde boğulmanın büyük bir ayrıcalık olduğu izlenimini verdirerek, hikâyeyi dramatik bir şekilde anlattı.

Bu beklenmedik olaydan sonra, haçlı ordusu Avrupa'ya geri dönmüş, en azından bu yolla birçok hayat kurtulmuştu.

Günün sonunda, onun etkileyici misafirperverliğinin tadını çıkardıktan sonra, gitme zamanı geldi ve kendisine ayrılma hediyesi olarak bir İncil verdim. Başkan, en özgün Müslümanların kutsal yazılara karşı bilinen tavrı ile onu saygıyla kabul etti. İlk İncil dağıtma girişimim, görkemli bir zafer olmasa da, en azından gelecek iyi şeylerin yeni bir başlangıcıydı ve yeni bağlantılarımı gelecekte takip etme kararındaydım.

Yaşadığım bu olayı anlattığımda Abdullah, “Ne yaptım dedin?” diyerek şaşkınlığını gösterdi. Kadınsı sesi, müzik ölçeğine göre uygun ortamda yüksek oktavlara ulaşırdı, ancak sinirlendiğinde ise alışılmışın dışına fırlardı. “Durumun ciddiyetini anladığını sanmıyorum. Adam devlet çalışanı! Tutuklanabilirdin –” dedi.

Onu sakinleştirmeye çalışıp, “Her şey tamamen yasal!” diyerek lafını kestim.

“- yasal olsa bile. Kendini ciddi anlamda zora sokabilirdin. Ne zaman bir parça daha tedbirli olmayı öğreneceksin?”

Abdullah için, inancını savunmakla hayatını korumak arasındaki dengeyi bulmak, günlük bir mücadele idi. Müslüman bir evde doğup büyümesine rağmen, İslamiyet’le pek ilgilenmemiş, ancak erken yaşta Hristiyan inancına karşı bir ilgi geliştirmişti. Onunla İncil yazma kursu sayesinde tanışmıştım. Tarsus’un merkez parkında oturmuş, birlikte ayrılan – yoğurt, tuz ve suyun soğuk karışımından bir içecek – içerek, İsa hakkında çok ciddi ama içten bir tartışma yapmıştık. Abdullah kısa bir süre sonra, bir çocuk sağlığıyla Kurtarıcı’yı sevmeye ve O’nun ardından gitmeye karar verdi. Koyu renk düz saçlı, zayıf genç adam, hayatı boyunca ona büyük bir sorun yaratan bir hormon bozukluğundan yakınıyordu. İsa aracılığıyla hem kabulü hem de cesareti bulmuştu.

Abdullah, İncil dağıtma hizmetinde bana cesaretle yardım etmeye başladı. Paha biçilmez bir bakış açısı ve kültürel bir anlayışı vardı. Zamanla, dağıtım noktalarına benimle daha sık gelmeye başladı ve hatta bayramlarda, sosyal etkinliklerinde, kitap tezgâhlarının yürütülmesine yardımcı oluyordu. ‘Tanrı Sözü’nü kendi vatandaşlarının ellerinde görmeye olan adanmışlığını izlemek harikaydı. Yine de zaman zaman benden kaynaklanan aşırı atılganlıklarımı, çoğu zaman o bile takdir etmezdi.

Yeni hizmetimiz büyümeye devam ederken, Doğu Anadolu Bölgesi'ndeki birçok cana ulaşmanın muazzam potansiyelini fark ettiğimde, daha güvenilir bir ulaşım yolu için dua etmeye başladım. Türkiye'de geçirdiğimiz dokuz yıl boyunca özel hiçbir aracımız olmamış, bunun yerine, sıradan Türk insanı gibi, toplu taşıma araçlarına güvenmiştik. Bu düzenleme geçmişte bize hep uymuştu ama şimdi, bizi olumsuz etkiliyordu. Kalabalık otobüs ve taksilerle veya pahalı, kiralık bir aracın bagajında, her defasında ancak birkaç İncil taşıyarak Doğu Türkiye'yi dolaşmak, artık hizmetimizi yerine getirmenin verimli bir yolu değildi.

Hayalim, küçük bir karavan almaktı. İncillerle dolu karton kutuları arkasına yükleyip, bir defada birden fazla şehri ziyaret edebilmem son derece pratik olacaktı. İman kardeşlerini kiliseye götürmek ve şehir dışında düzenlediğimiz kilise kampımıza gelebilmelerinde ailelere yardımcı olmak için rahatlıkla kullanılabilecekti. Ayrıca iki afacan oğlumuzla seyahat etmeyi çok daha kolay hale getireceğine de şüphe yoktu.

Böyle bir satın alma olasılığını araştırmak ve teklifin ne olduğunu görmek için yerel bir araba bayiliğine gittim. Satıcı, birkaç dakika süren konuşmadan sonra, benim için harika bir aracı olduğunu belirterek, elime Hyundai marka bir minibüs broşürü tutuşturdu. Verilen kâğıda dalmamak için elimden geleni yaptım. Dizel motoru, hidrolik direksiyonu ve otomatik camlarıyla on iki koltuklu minibüs, belki de şimdiye kadar gördüklerimin içinde lükse en yakın olanıydı. Hatta yazın ortasında, nemin en çekilmez olduğu dönemde harika olacak bir çift kliması bile vardı. Satın almayı kabul ettim, ancak küçük bir fiyat sorununuz vardı. Mevcut mali durumumuz göze alındığında, böylesine harika bir minibüsü karşılayabilmemizin hiçbir yolu yoktu.

Eve döndüm, toplantı için tüm aileyi mutfak masasına topladım. Broşürü onlara gösterdim ve Tanrı'nın beni bu araçla ilgili ciddi olarak dua etmeye yönlendirdiğini anlattım. Martin Junior ile Benjamin broşüre heyecanla dokunmuş ve kendilerini bu projede bize yardımcı olmaya adanmıştı. Hatırlatma amacıyla broşürü buzdolabına yapıştırmış, takip eden aylarda, Tanrı'nın minibüsü almamızı sağlaması için her sabah kahvaltıda dua etmiştik

Bir taşıta olan ihtiyacımızı dua destekçileriyle paylaştığımızdan, yardım teklifleri zamanla damlamaya başladı. İnsanlar bu projeye bir katkı sağlamak için oldukça istekliydi. Sonunda, nakit olarak muazzam bir rakam olan 70.000 Rant'ına²⁸ – dönemin 10.000 US\$ (Amerikan doları) – ulaşmayı başarmıştık. Şimdiye kadar tek seferde sahip olduğumdan çok daha fazla bir paraydı, ama hâlâ rüya minibüsümüzü alacak kadar yeterli değildi. Tanrı'nın, belki de biraz daha ödün vermemizi ve biraz daha küçük bir şeyle yetinmemizi istediğini düşünmeye başlamıştım. Böylece uygun fiyata taşıt aramak için yeniden bayileri doluştım. Hayal ettiğim diğer amaçlara hizmet etmese bile, yeteri kadar ferah olacak başka bir minibüs almaya sonunda karar verdim. Bu arada iki ufaklık buzdolabındaki resme bakarak dua etmeye büyük bir coşkuyla devam ediyordu. Resim, artık yapışkan parmak izleriyle kaplanmış ve sürekli kullanılmaktan kenarları yırtılmıştı.

Bu efsaneye bir son verme hevesiyle, sonunda parayı bankadan çektim ve teselli ödülümü almak üzere yetkili satış bayine doğru yola çıktım. Biraz heyecan ve biraz da hayal kırıklığı içinde satış elemanına, ikinci tercih minibüs almaya karar verdiğimi açıkladım.

“Bundan emin misiniz?” diye sordu. “Hyundai marka kesinlikle iyi bir seçim ve iyi bir minibüs için... aklınızda olan.” İncilleri ve Hristiyanları taşımak gibi minibüsü kullanma planlarım üzerinde çok fazla durmayı pek tercih etmezdi genelde.

“Biliyorum,” diye iç çektim. “Ama bunu karşılayabilmem imkânsız!”

“Emin misiniz? Sizin için bir teklifim olabilir. Az önce bir adam Hyundai marka minibüsünü satmak için geldi. Bir çeşit mali çıkmazda ve aracını acilen elden çıkarma niyetinde...”

Kalbim hızla atmaya başladı. Duygularım, hayallerimiz gerçekleşiyor mu, yoksa yeniden bir hayal kırıklığı mı, endişesi arasında bir gel-git yaşadı. Ceplerim hâlâ para dolu, bir aşağı bir yukarı gergin bir şekilde galeriyi adımlarken, satış elemanı telefonu eline aldı ve araç sahibini aradı.

Araç sahibi mavi, altın renkte parlayan minibüsüyle geldiğinde, heyecanımı belli etmemek için çok zorlanmıştım. Minibüsü bana gösterdi ve rahat görünen şoför koltuğuna geçebileceğimi söyledi. Klima sonuna

²⁸ Güney Afrika para birimi

kadar açıldığında, yüzüme gelen serinliği çok iyi hissediyordum. Hayalimdeki minibüsten indiğimde kendisine, en fazla ödeyebileceğim rakamı ilettim. Sunabileceğim tek ve son teklif buydu.

Araç sahibinin, aracı çok sevdiği belliydi ve gözlerini ondan zor bela alırken, bir an için duraksadı.

“Anlaştık,” dedi.

Ve böylece ben, bu aracın gururlu yeni sahibi olmuştum. Peşinatı kendisine verdim, o da anahtarları yavaşça elime bıraktı. Bu olayın ardından Türkiye’de sahip olduğumuz ilk ama kesinlikle en müsrif aracımıza atladım ve bir sevinç çılgılığıyla caddeden aşağıya doğru indim.

Kormanın sesi bile bir başkaydı. Bunu, aracı birkaç dakika sonra evin önüne park ederken Petro’yla çocuklar da fark etmişti. Minibüsün içine girip çıkıyor, etrafında dolanıyor, sevinç çılgınlıklarıyla bir aşağı, bir yukarı zıplayarak hayranlıklarını sergiliyorlardı. Sonra birden, Benjamin bir koşu eve fırlamış, bir dakika sonra elinde, buzdolabının üzerindeki gözü gibi baktığı resimle geri dönmüştü. İki araç birbirleriyle tıpatıp aynıydı. Büyük hayranlık duyduğumuz pırlıtlı gümüş jantlarıyla altın rengi boyasına kadar tamamen aynı özelliklere sahipti.

Rab’bin ihtiyaçlarımızı sağlayacağına ve O’na güveneceğimize ilişkin dua ettiğimizde, belirleyici olmak konusunda gerçekten değerli bir ders öğrenmiştim. O akşam De Lange ailesi büyük bir şükran duygusuyla sevindi. Ancak her yola çıktığımızda, bu kadar bereketlenmemizin sadece Rab’bin sadakati sayesinde olduğunu hep hatırlayacaktık. O, yüreğimizin arzularını bize vermek isteyen ve aynı zamanda bu arzuları oraya yerleştiren gerçek bir Tanrı’dır.

Bu arada Tanrı, Petro’nun yüreğine tamamen farklı bir istek vermekle uğraşiyor gibiydi. Bir akşam, masa lambasının loş ışığında oturmuş, elişî örüyordu. Ben de iyi bir kitap okuyarak rahatlamaya niyet etmiş ama güzel karımı izlemeye daldığımdan, kitabı bir kenara bırakmıştım. Elišî örmesini izlemekten daima keyif almıştır. Alnına düşen saçları ve işine konsantre olmuş yeşil gözleriyle, hiç olmadığı kadar sevimli görünüyor diye düşünüyordum.

Akıllı kadın, en zayıf anımı nasıl kullanacağını her zaman bilirdi.

İlgimi hisseden gözlerimle buluşmak için yüzünü yukarı kaldırdı ve birbirimize gülümsedik. Oturduğum yere döndü ve yumuşak bir ses tonu ile konuşmaya başladı.

“Balım, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette tatlım! Seni dinliyorum.”

Bir şeyler olduğunu sezmiştim ama böyle romantik takılmalara da hep bayılırdım.

“Merak ediyorum...acaba yeniden bebek sahibi olma konusunda ne düşünüyorsun?”

Sorusu, beni soğuk ve ıslak bir gecede bir araba kazası yapmak gibi çarpmıştı. İlk iki hamileliğinin anıları, böylesine keyif aldığım ortamı bir anda deldi geçti. Hamile karımın devam eden çaresiz istekleri için markete herhangi bir şey, veyahut her şey almak için yaptığım gece yarısı koşturmalarını, huysuzluklarını ve gözyaşlarını hatırladım. Böylesine tuhaf bir soruya, diplomatik bir yanıt vermeye çalıştım telaşla.

“Emin misin? Benjamin’in doğumunda neler yaşadığını hatırlıyorsun...”

“Evet Martin! Hatırlıyorum, ama...” Oturduğu yerde doğruldu ve kafasını salladı. “Benjamin büyük bir bereketti. Kötü bir tecrübeydi ama şimdi, başka bir çocuk için kendimi hazır hissediyorum.” Kalktı, yanıma gelip oturdu ve başını omzuma yaslayarak, öldürücü darbeyi yaptı. “Ne düşünüyorsun?”

Kadınların en akıllısı, işte bu kadar kolay bir şekilde beni köşeye sıkıştırmıştı. Tıpkı dünyadaki tüm Hristiyanların ‘hayır’ diyemediklerinde, ama ‘evet’ de demek istemediklerinde yaptıkları gibi son çareme başvurdum.

“Bunun için dua edebilir miyim?”

“Elbette! Sadece fazla uzatma!”

Böylece dua ettim ve Tanrı duamı Kendi harika yoluyla cevapladı.

Aylar sonra Petro’nun yanında yatakta uzanmış, üçüncü oğlumuzun hafif darbelerini karnında hissedebiliyordum. Tanrı’nın, bu küçüğü annesinin rahminde örerek onu bir araya getiren ve onu, daha şimdiden

adıyla tanıyan mucizesini, derin derin düşünüyordum. Ancak bebeğe isim verme konusunda Tanrı ile aynı fikirde değildim.

Sesini çok net işittiğim derin bir uykudan uyandım bir sabah. “Oğlanın adını Samuel koy!”

Rab’bin sesini tanımayı, hep öğrenirken algılamışımıdır, bu da kesinlikle O’nun sesiydi. “Adını Samuel koy!”

Sorun, Samuel adını sevmememdi. Oğullarımdan hiçbirine yüklemek istemeyeceğim, kesinlikle ağır ve eski bir isimdi. Tanrı’nın seçeneklere yardım etmesi çok hoş da olsa, durumu tamamen kendi kontrolüm altında tuttuğumu sandığımdan, suçluluk duygum hafiflemişti.

Telefonun aynı anda çalmasıyla düşüncelerim bölündü. Ürkmüştüm, bu kadar erken saatte en son ne zaman telefon aldığımızı hatırlamıştım. Babam kalp krizi geçirmiş ve annem her şeyi zorlukla bir arada tutmaya çalışırken, hastaneden beni aramış, dua etmemi istemişti. Korkunun soğuk esintisi beni kavradığında, ahizeyi almak için koridora fırladım.

“Günaydın anne, iyi misiniz?”

Annemin sesi oldukça neşeli geliyordu.

“Anne? İyiyim. Burada saatin kaç olduğunu biliyor musun?”

Kulaklarımı çınlatırcasına kahkaha attı. “Ah... Yine zamanlamayı tutturamadım! Seni uyandırdığım için çok özür dilerim oğlum. Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Petro nasıl?”

“Gayet iyi anne, bebek de iyi. Martin ve Benjamin de iyi. Söylemem gereken önemli bir şey mi var?”

“Evet! Bu sabah dua ederken, Tanrı’nın, sana bu mesajı vermek istediğini hissettim. Oğlanın adını Samuel koymayı istiyor.”

Telefonun ucundaki sessizlik, karımın hamileliği kadar uzun sürdü.

“Martin, hâlâ orada mısın?” Arka fonda, hatlarda bir problem vardır diyen babamın sesini işitiyordum.

“Buradayım anne, ama Samuel? Adını Samuel koymak istemiyorum!” Anneme yaptığım çocuksu mızızlanmam, yıllar sonra istemsizce bir geri dönüş yapmıştı.

“İyi canım, seçim senin fakat sonra beni suçlama çünkü ben sadece haberciyim!”. Açıkça, çıkan fiyaskodan memnun, tekrar güldü ve havalı havalı, “Hepinizi seviyorum! İyi günler!” diyerek telefonu kapattı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ve küçük odun sobamızın son kıvılcımları da sönmüştü. Sıcak yatağıma aceleyle geri döndüm ve Petro’nun yanına sessizce uzandım. Birkaç saat boyunca hem kendim hem de kafamın karışıklığı için üzüldüm.

Güneş doğduğunda bütün bu düşüncelere ara vermiştim. Petro’nun karnının büyümeye devam ettiği, ayak bileklerinin neredeyse kaybolduğu ve yeni üyenin aileye katılmaya hazırlandığı anda bile, hâlâ bir karara varamamıştım. Aslında, Petro’nun sezaryen doğuma gitmesinden bir gün önceydi. Küçük ofisimizde oturmuş, birlikte çay içiyorduk, derken Petro’nun sabrı tükendi. Sadece hamile kadınlara özgü olan bir tutum içinde, benim artık büyümüş olduğumu, bir adam gibi karar verme zamanımın da çoktan gelmiş olduğunu söyledi.

Konu hakkında sistemli olmak gerektiğini hissettiğimden, küçük kâğıt parçalarına isim yazıp, şapkadaki çekmeyi önerdim.

“Oğlumuzun isim seçmek için kura mı çekelim istiyorsun?” dediğinde, sesi alayla karışık kıkırdıyordu.

“Bu İncil’e göre, değil mi?” Bak! Bu kâğıt parçalından al! Birazını da ben alacağım. Üzerlerine en sevdiğin isimleri yaz, sonra da onları bir kutunun içine atalım!” Masamın altına yokladım bir an ve Abdullah’ın, İncillerin nakliyesi için son kutu olarak, boş çöp kutusunu kullanmış olduğunu anladım. Petro gözlerini devirdi.

“Boş bir sepette işimizi görür. Kurayı sen çekeceksin ve çektiğin isim, kullanacağımız isim olacak!” diye belirttim.

“Söz mü? İlk başta dinlemiş olsaydın, çok daha kolay olacaktı...”

“İsimleri yaz Petro!”

Masamın üzerine eğildim ve listemde üst sırada yer alan isimleri yazmaya başladım: Daniel, David, Nathan ve Joshua. Kura kâğıtlarından birine, o kadar da itaatsiz olmak istemediğimden, Samuel adını da yazdım. İsimleri sepete attım ve Petro’nun kendininkilerini bitirmesini bekledim.

Ancak bu işlemde, inancı bir derece de olsa halen sürdürme ihtiyacını hissettiğimden, masadan kalktım ve Petro’nun elini tutup, dua ettim.

“Baba, yardım et bize, lütfen! Oğlumuz yarın doğacak ve biz hâlâ, ona ne isim vereceğimizi gerçekten bilmiyoruz.”

Petro homurdandı. Ben devam ettim.

“Senin ona vermekten hoşnut kalacağın bir isim seçmemiz için şimdi, bize yardım et! Bir ismin ne kadar önemli olduğunu ve verildiği kişiyle nasıl etkileştiğini biliyorsun. Lütfen, rehber ol bize! İsa’nın adında!”

Petro “Âmin!” dedi ve sepete uzandı.

Nefesimi tuttum. Petro kartta yazılanı içinden okudu ve zaferle gülümsedi. Kartı görmem için bana çevirdiğinde, ağzım bir karış açık kaldı. Kartın üzerinde ‘Samuel’ yazıyordu.

Tıpkı tapınaktaki genç Samuel’in hikayesinde olduğu gibi, Tanrı konuşmuş ve kulu da sonunda dinlemeye karar vermişti.

Altıncı Bölüm

Henüz birkaç haftalık olan Samuel, anneannesinin kollarında sakin mırıldanırken, Petro aceleyle son kalan eşyaları paketlemeye çalışıyordu.

“Gerçekten çok üzgünüm ama gelebileceğimi sanmıyorum!” dediğinde taşmıştı artık. “Ayrılmadan önce yapılacak o kadar çok iş var ki! Bir bebekle markete gitmek yeteri kadar zahmetli sanıyordum ama bir uçak yolculuğuna hazırlanmak!”

1999 yılının Mayıs ayıydı ve Türkiye’de yaşadığımız birkaç yıldan sonra nihayet, aile ve arkadaşlarımızla yeniden beraber olma, hak edilmiş bir dinlenme ve biraz da düşünme niyetiyle Güney Afrika’ya, evimize birkaç aylığına ziyarete gelmiştik. Petro’nun annesi bebekle ilgilenmek ve son dakika hazırlıklarına yardım etmek amacıyla bize yetişmişti.

“Sorun değil!” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. “Eminim herkes anlayışla karşılayacaktır. O zaman sen burada kal ve toparlanmaya devam et. Ben, Martin ile Benjamin’i alıp kiliseye gideceğim. Biraz gecikebiliriz.”

“Tamam!” diye bağırduğunda, kafası salondaki dolabının içine gömülmüştü. “Koşturmak için biraz daha zamanım olur, böylece kimsenin damarına basma endişem de olmaz!” Tekrar gözüktüğünde, Martin Junior’un dağılmış saçlarını düzeltti, Benjamin’in kafasına bir öpücük kondurduktan sonra da bizi kapıya doğru uğurladı. “İyi eğlenceler!”

Küçük topluluğumuz, sadık birkaç üyeden otuzdan daha fazla üyeye ulaşmıştı ve pazar günü toplanmalarımızı artık Mersin şehir merkezindeki ofisimde yapıyorduk.

Güney Afrika seyahatine gitmemizden bir hafta önce, pazar günü, arkadaşlarımız bir dostluk yemeği eşliğinde, bizim için özel bir ‘güle güle’ partisi düzenlemişlerdi. Şahane, leziz Türk yemeklerini tatmayı umuyor ve son birkaç haftanın etkinliği için heyecanlanıyordum.

Grubu tapınmak için yönlendirmeye başladığım o sabah, Martin ile Benjamin yanımda oturuyor ve ben, sadece üç yıl içinde nasıl ilerlediğimizi düşünmekten kendimi alamıyordum. Aile olarak, muazzam zorlukların üstesinden gelmiş, yeni bir kültüre ve bir hizmet yaşamına uyum sağlamak için yoğun bir mücadele vermiştik. Bırakma noktasına geldiğimiz anlar, Tanrı bizi çekip çıkarmıştı. Karımın sabrı ve sadakati, üç oğlumuzun bereketi ve ailemle çok gurur duyuyordum. Hepsi çok ödün vermişti ama şimdi, benimle birlikte ezgiler söyleyen Türk inanlılarıyla dolu odaya bakarken, gayretimizin, vazgeçtiğimiz her bir şeye, değmiş olduğunu görüyordum.

Kapıdan gelen büyük bir çarpma sesi, tapınmamızı aniden böldü. Sersemletici bir sessizlik içinde, hepimiz bir an birbirimize baktık. Ardından kapı sonuna kadar açıldı ve odanın içi polis memurlarıyla doldu. Ortamı aniden bir kaos sardı. Arkadaşlarımız dehşet içinde ayağa fırlamış, kaçmaya çalışıyorlardı. Mavi üniformalı iri yarı adamlar etrafta dolaşüyor, bağırıp çağırarak insanları yakalıyor, zorla duvarlara yapııştırıyor ve kelepçe takıyorlardı. Bu hengamenin içinde Heinrich; Martin Junior ile Benjamin’i bulmayı başarmış, yan kapıdan sessizce dışarı çıkmıştı. Geri kalanımız binanın önündeki polis minibüsüne tıklamıştık.

“İnsanları böyle tutuklayamazsınız!” diye, yetkili görünen memura, tedirgin bir biçimde şikâyetinde bulundum. Türkiye’de kibar düşünce şekli, sizi hiçbir yere götürmez: çatışmadaki başarı, uyguladığın baskının yoğunluğuyla direkt bağlantılıdır. Gayretimi arttırdım. “Bu anayasal haklarımızın ihlalidir! Henüz suçlanmadık bile!”

Polis memuru beni minibüsün içine ittirirken, “Kapa çeneni!” diye hırladı. Korkunun ter kokusu küçük alanı doldurduğunda, birkaç kadın sessizce ağlıyordu. Korkmak için çok geçerli sebeplerimiz vardı; Türkiye’deki kültürel ve dinsel azınlığa karşı polis şiddeti, belgelerle kanıtlanmıştır. Gözaltında taciz ve işkence ile ilgili söylentiler oldukça yaygındır. Tutuklanan Hristiyanlar ifşa olma ve yaşadıkları toplumda tehdit ve ayrımcılığın hedefi olma ihtimaliyle karşı karşıya kalırlar. Tüm bu

gerçekler, Türk inanlılarının kabul edip, bilmek zorunda olduğu şeylerdir. Bu gibi durumlar, gerçekten gerçekleştiğinde, yaşanan tehlikeyi ve korkuyu azaltmaz.

Polis merkezine alındıktan sonra bir hücreye götürüldük. İçeride kilit altındaydık ve hâlâ, tutuklanma gerekçemizle ilgili herhangi bir açıklama yoktu. Sert banklara oturduk ve birlikte sessizce dua ettik. Cesur olmaya çalışıyorduk fakat çok gerçek ve çok kötü bir durumla karşı karşıya kaldığımızı biliyorduk.

Bu arada Petro, çocuklarla güvenli bir şekilde evdeyken, Güney Afrika'daki imanlı grubumuz arasında bir dua zinciri oluşturmakla yetinmemiş, bir de Güney Afrika elçiliğine durumumuzu bildirerek, yerel danışmanın aracılık etmesini talep etmişti. Yerel danışman polis merkezine gece yarısı geldi. Başarılı bir turizm işiyle meşgul, iri yarı, kel kafalı bir Türk'tü. Emirlerinin yerine getirilmesini sağlayacak yeterli etkiye – ve de sese - sahip görünüyordu. Gelişinden birkaç dakika sonra, elinde anahtar tomanı bulunan bir polis memuru ile hücrenin parmaklıklarına kadar geldi ve benim serbest olduğumu bildirdi. Polis memuru, davetsiz misafirin sadece gitmeme izin vermesiyle kalmamış, bir de böylesine dramatik bir bildiri yapıma hakkını elinden almasından dolayı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Rahatlamış, bu fiyaskonun bitmesine ve Güney Afrika yolculuğumuza devam edebileceğimize minnettar, hücrenin kapısına doğru yürüyordum. Arkadaşlarıma hoşça kalın demek için tam arkamı döndüğümde, aklım başıma geldi. Küçük topluluğumu, hangi şartlarda olursa olsun, tek başına bırakmak ve başlarının çaresine baksınlar gibi bir düşüncem olamazdı. Kadın ve erkekten oluşan bu toplulukta, bazıları benim aracılığımınla İsa'ya gelmiş ve imanlı olmuştu. Aynı şeyi ben yapmak istemezken onlara nasıl haçımızı yüklenin ve İsa'yı izleyin diyebilirdim?

Ellerimle sıkıca hücrenin parmaklıklarını kavradım ve polis memurunun duyabileceği bir sesle bağırdım. “Buradaki herkes serbest bırakılmadan, bir yere ayrılmıyorum!”

Bay Keltoş'un dudaklarında bir an için çok hafif bir gülümseme belirdi ama hemen ardından ifadesi ciddileşti. “Seni suçlamaları günler sürebilir

ve bu gerçeğleştüğünde de bu suçlamaları geciktirebilirler! Biliyorsun değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Bay De Lange, umarım durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamışsınızdır. Tahliyenizi, bu şekilde yeniden ayarlayabileceğimi size garanti edemem! Fikrinizden vazgeçiyor musunuz?”

“Fikrimden vazgeçmiyorum!” dedim. “Bu hücrede bulunan kişilere aynı saygı verilmediği müddetçe, buradan ayrılmıyorum!”

“Anlaşıldı!” diyerek omuz silkti ve merkez şefiyle tekrar görüşmek üzere oradan ayrıldı.

Gerisin geri yerime döndüğümde, imanlı kardeşler etrafımı sardı ve beni kucakladı. “Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?” diye sordu Necdet.

Kendimi iyi hissetmek için elimden geleni yaparak, yarı gülümser yanıtladım. “Hayır!”

Uzun bir geceydi. Ağzına kadar insanla dolu, daracık bir hücrede olmanın fiziksel rahatsızlığı yanında, ailelerimiz ve geleceğimizle ilgili endişeli olmanın zihinsel işkencesini yaşıyorduk. Beş kişilik bir aileyle, dünyanın bir ucuna uçmak için yaptığımız büyük maliyeti ve belki de bunu kaybettiğimiz gerçeği, beni endişelendiriyordu. Ayrıca bu tecrübenin, benimle birlikte tutuklu bulunan imanlı topluluğunu nasıl etkileyeceğini düşünüyordum. Onlar ise, gecenin karanlık saatlerinde, çok doğal endişelerinin dışında, birbirlerine rahatlık vermeye çalışıyor, aralıklı dua ediyor ve durumu sessiz, idare eder görünüyorlardı.

Genç polis memuru, sabah dokuz sularında kapımıza tekrar geldi. Bu defa en ciddi bildirimleri sunma görevi ona verilmişti. “Suçlamalar ortadan kalktı! Artık özgürsünüz!” dedi.

Türkçe sevinç naraları, öpüşmeler ve kucaklaşmalar eşliğinde bir sevinç dalgası tüm hücreyi doldurdu. Kilitli kapıların açılmasıyla Mersin’in sokaklarına özgürce daldık. Petro, polis merkezinin önündeki bir takside, valizler bagajda, çocuklar arkada bekliyordu. Yüzünde keyifli olduğunu gösteren bir ifade vardı. “Hep ucu ucuna yetişmeyi seviyorsun, değil mi?” diye sınıttı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Haydi bin, gidiyoruz!”

Havalimanına tam zamanında yetiştik.

Güney Afrika'ya dönüşümüzde krallar gibi karşılanmış, Türkiye'deki çalışmalarımızla ilgili paylaşımlar yapmak için birçok teklif almıştık. Müslüman bir ülkede tutuklanıp hapse girmek benim yararına olmuş gibi görünüyor, çoğu kilise deneyimlerimizi duymak ve bir şekilde onlara katılmamız için heyecan duyuyordu.

Güney Afrika'yı gezerek, güzel, bakımlı bahçeler içinde, sıra sıra parlak, cilalı ahşap sıraları olan büyük kiliselere ziyarette bulunduk. Bizim Türkiye'deki küçük, samimi kilise toplantılarımız ile genelde tam kapasite dolu olan bu büyük kilise binalarını birbiriyle pek kıyaslayamazsınız.

Onur konuğu olarak çoğunlukla kilisenin ön saflarına çağırıldık. Petro, sürekli göz önünde olacaklarından, düzgün durmaları gerektiğini hatırlatmak için Martin ve Benjamin'e sert bir bakış atardı. Onlar için aylarca ve her defasında "gösterimde olmak" zordu, ama üstesinden geliyorlardı. Artık alışmış olduğumuz tarzdan çok farklı birkaç ilahiden sonra, pastör konuşmak için beni kürsüye davet etti.

Pastörle tanışmak için sevinç içinde kürsüye doğru yürüdüm. Biraz eğlence ve parodiye pek izin verecek biri gibi gözüküyordu. Tokalaşmak için kibarca uzatmış olduğu elini almak yerine, omuzlarından sıkıca tuttum ve iki yanağından öperek, Türk usulü selamlaştım. Adam gibi adamın yüzü, birden korkuyla irkildi, ama sonradan, Türkiye'de çok saygın olan bu usulü, arada tekrarlamam için beni teşvik edecekti. Keyiflenen topluluk, pastörlerinin derin mahcubiyeti karşısında doğal olarak, neşeli kakhahalar attı.

Pastörün biraz gevşemesi için biraz zamana ihtiyacı olduğundan, kravatını düzeltti, boğazını hafifçe öksürerek temizledi ve sonra yanıt verecek cesareti buldu. Yerini bana teslim etmeden önce minnetle; "Şey, Martin kültürel paylaşımın için teşekkür ederim. Türkiye'de yaşadığın deneyimleri dinlemek için sabırsızlanıyoruz" dedi. Bir servisi başlatmak için bu hep eğlenceli olmuştur ancak bu defa, kasıtlı yapmışım, çünkü birazdan paylaşacağım çoğu şeyin, o kadar kolay ya da esprili olmayacağını biliyordum.

Misyonerler tarafından yapılan çoğu tanıtımda olduğu gibi, Türkiye'den bazı fotoğraflar ve oradaki bazı arkadaşlarımızdan bilgiler paylaşarak başladım. Kilisenin büyük bir çoğunluğunun Türkiye'nin neye benzediğine

dair en ufak bir fikri bile yoktur, dahası muhtemelen Müslüman bir kişiyle bile tanışmamıştır. Bu nedenle, ülkeyi ve halkını aydınlatmak oldukça heyecan verici olurdu. Tanıtımın bu bölümüne kadar insanlar genellikle zevk alır ve onlara göstermek zorunda olduğum şeylere ilgi duyarlardı.

Ardından tanıtımın asıl amacına gelir, Kutsal Kitap'ımı açar ve Luka 10. bölümü okurdum. “Bu olaylardan sonra Rab yetmiş kişi daha görevlendirdi. Bunları ikişer ikişer, kendisinin gideceği her kente, her yere kendi önünden gönderdi. Onlara ‘Ürün bol, ama işçi az’ dedi, ‘Bu nedenle ürünün sahibi Rab’be yalvarın, ürününü kaldıracak kişiler göndersin. Haydi gidin! İşte, sizi kuzular gibi kurtların arasına gönderiyorum.’”

“Müjdeleme dünyasında karşılaştığımız sorunlar, ürünle ilgili değildir” diye belirttim. “Ürünün bol olduğunu İsa’nın kendisi söyledi. Türkiye’de, İsa hakkında duymayı bekleyen çaresiz milyonlarca ama milyonlarca insan gördüm. Kutsal Ruh, Tanrı’yı tanımaları için yürekleri hazırlamakla her zaman meşgul!”

“İsa’ya göre ana sorun, ürünü kaldıracak işçilerle ilgilidir. Yeteri kadar işçi yok! Türkiye’de 70 milyondan fazla insan var. Bunların yüzde birin yarısından bile daha azı Hristiyandır. Birçoğu İsa’yı, daha önce hiç duymamış! Hali hazırda şu an, bu milyonlarca insana hizmet için, topu topu birkaç yüz kişiden ibaret Hristiyan misyoner var!”

“Müslüman dünyada, bu alanda hizmet eden her Hristiyan misyonere, yaklaşık 300.000 kadar Hristiyan olmayan kişi düşüyor. Ne kadar büyük bir ürün! Ama çok azı kazanılıyor! Tanrı’ya, bu yerlere daha çok işçiler göndermesi için dua etmeliyiz.”

Kalabalığın içinde başını sallayarak onaylayanları görürdüm. Rakamlar insanları şoke ediyor ve bu fikre katılmadıklarını gösteren, herhangi bir düşünceleri pek olmuyordu – henüz!

“İsa, bu işçileri nasıl gönderdiğini bize anlatmaya devam eder: kuzular gibi kurtların arasına. Kuzular, öyle akıllı ya da güçlü yaratıklar değildir. Sadece zayıf genç hayvanlardır. Doğal savunmaları yoktur. Kurtların arasındaki bir kuzu, hiç şüphesiz, yem olacaktır! Hayatıyla ödeyecektir. İsa tarafından gönderilen kişi, aynı bu kuzu zihniyetinde, bir hasatçı gibi, gider ve hatta hayatını, Müjde uğruna feda etmek zorunda kalabilir.”

“Artık bu hasatçılardan yeteri kadar çok yok! Olanları da kendi rahatını, yatırımını, varını yoğunu, güvenini ve hatta yaşamını ortaya koyanlardır.

İsa, ‘insanları hasatçı olmaya gönderiyorum’ dediğinde, kimden bahsediyor?”

O andan itibaren topluluk oturduğu yerde kıpırdanmaya başladılar. Cevabı bilirdiler ancak bunu yüksek sesle itiraf etmeyi tercih etmezlerdi.

“Hasatçı biziz, millet! Hepimiz Tanrı tarafından dışarıya çıkmaya ve öğrenciler yetiştirmeye gönderildik. Matta 28.bölümde, İsa elçileriyle son sözlerini paylaşır. İsa’nın son sözlerinde, Kendi halkını terk edip cennete dönmesinden önce, onlara hatırlatmak istediği çok önemli bir şeyler olmalıydı. İşte söylediği şey: ‘Gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin.’ Bu bir emirdir, bir görevdir²⁹ tüm Tanrı halkına! Hepimiz buna uymalı ve bunun bir parçası olmalıyız.”

“İnsanların bana, ‘Misyoner olmam gerekiyor – Tanrı beni gitmem için çağırmadı’ diyebilmelerini şaşırtıcı buluyorum. İncil’lerini okumuyorlar mı? Ya da onların İncil’i, benimkinden farklı mı? Çünkü benim İncil’imde İsa bize, yani takipçilerine, gitmek için çağrıldığımızı çok açık bir biçimde söylüyor. En iyisi mi siz Tanrı’dan, size, kalmanız mı, yoksa gitmeniz mi söylendiğini açıkça göstermesini isteyin!”

“Ailem ve ben İsa’yı takip etmek uğruna büyük bir bedel ödüyoruz. Daha fazla bedel ödeyenleri de tanıyorum. Aslında, İsa’nın benim için yaptıklarına baktığımda, kesinlikle buna değdiğini söyleyebilirim. Bu alanda işçi olma çağrısına, buna itaat etmeyi isteyerek, cevap vermek ister misin?”

Bu cümleleri kurduğum her seferde kilisede bir sessizlik hüküm sürerdi. Bunu, basit bir soru gibi sorma niyetiyle değil de hafife alınmayacak türden, bir meydan okuma niyetiyle sorardım. Kürsüden ayrılma hazırlığı yaptığımda, Tanrı’ya hizmet etmeye bu alanda istekli olanların, öne doğru gelerek kendilerini göstermelerini isterdim. Birkaç dakika sesiz bir bekleyişten sonra, birkaç genç öne doğru gelir, ayakta dururdu. Bazen tek başlarına, bazen olması gerekenden daha az sayıda olurlardı. İlk birkaç kişinin cesaretinden esinlenen topluluğun büyük bir kısmı, içten bir sözün dışı dönük bir işareti olarak, çoğu zaman ayağa kalkardı. İnsanların yüreğindeki gerçek tavrı görmek için Kutsal Ruh eşliğinde, birlikte dua ederdik. Yine de, Tanrı Sözü’nde okuduklarına olumlu yanıt vermeye

²⁹ Misyondur

istekli, yeterli sayıda insan olmadığından, elimde olmayarak biraz hayal kırıklığı yaşadım.

Türkiye'deki yaşantımdan ve arkadaşlarımdan aylarca ayrı kalmak, benim için kolay bir şey değildi. İncamı paylaşabildiğim Hristiyan bir ülkede olmanın verdiği rahatlığına rağmen, Türkiye'deki imanlı kardeşlerle paylaştığım derin tapınmayı daha fazla özliyordum. Yaşadıkları acı ve zulümden gelişen imana olan bağlılıklarını özliyordum. Bu, Güney Afrika'daki kiliselerin pek bilmediği bir şeydi. Çocuklarını arkadaşlarını, Türkçe dilini ve içinde büyüdükleri yemekleri özlemişti. Petro ise günlük alışveriş için pazarlık yaptığı kalabalık, hareketli çarşı ve pazar yerlerini özlemişti. Bu, harika bir memleket izni olsa da Türkiye'deki hayatımıza ne kadar bağlı olduğumuzu daha da kanıtlamış oldu.

1999 yılı Ağustos ayında, Türkiye'ye geri dönüşümüzden birkaç hafta önce, Port Elisabeth şehrinin sahile yakın, çok şık bir otelinde, bize birkaç günlüğüne bir tatil imkânı sunuldu. Krallar gibi ağırlandık; Petro, birkaç gün yemek yapmak zorunda olmadığından, küçük Samuel'le olmanın tadını çıkarıyor, ben de oğlanlarla beraber bol rüzgârlı kumsalda koşu yapıyordum.

Bir sabah erken, tempolu bir yürüyüş için sahile inmiştim. Türkiye'dekinden farklı bir deniz kıyısıydı. Ne sıcak ne ılık diye niteleyebilirsiniz ama kendi tarzında hoştu. Fiziksel aktivite, ülke çapında haftalardır yaptığım konuşma ve toplantıların verdiği kafa yorgunluğunu atmaya yardımcı olmuştu. Otele dönüş yolunda nefes nefese ilerlerken, yakında döneceğimizi düşünmekten dolayı keyifleniyordum.

Herkesin hâlâ uykuda olduğunu fark etmeden, ön kapıyı çarparak içeri daldım ve birkaç dakika soluklanmak için kendimi geniş kanepeye attım. Ardından parmak ucunda mutfığa gittim, buzdolabından büyük bir bardak su aldım ve televizyondaki haberleri birkaç dakikalığına izlemek için kanepeye çöktüm.

Petro uyanıp, yatak odasından çıktığında, beni koltukta kaskatı, yüzüm gerilmiş ve gözlerim televizyon ekranına yapışık bir halde bulmuştu. Richter ölçeğine göre, 7 şiddetinde bir deprem İstanbul'u vurmuştu. 20.000'den fazla insan ölmüş, kalanlar hayatta kalmaya çalışırken, şehir tam bir kaos içindeydi. Görüntüler korkunçtu. Koca apartman blokları beton yığınlarına ve yamulmuş metal çubuklarına dönmüş ve İstanbul'un,

normalde hareketli şehir sokakları enkazlarla dolmuştu. Şaşkın insanlar tüm bu yığınların arasında dolaşüyor, kimi kısık sesle sevdiklerine seslenirken, kimisi yüzleri beton tozuna bulanmış, kızarmış gözlerle yıkımı izlerken görüyorlardı. Gönül bağıyla bağlı olduğum bu insanların yaşadığı bu kederi, tahmin ediyor, yanlarında olup yardım edebilmeyi çaresizce diliyor ve kanepede, sessizce ağlıyordum.

Türkiye'ye ulaşmamızdan hemen sonra ilk iş, depremde evlerini kaybeden insanlara geçici barınma yeri sağlayan bir yardım ekibine katıldık. Deprem gecesi evlerinden aniden kaçtıkları için bazı insanların, pijamalarından başka bir şeyleri yoktu. Kuruluşumuzun yardım ve geliştirme kolu, afetten sonraki ilk korkunç haftalarda çadır kurmuş, temiz içme suyu sağlamış ve duygusal destek vermişti. Mersin'e, evimize geri dönerken, her zamankinden daha takdir ettiğim sevdiklerimin ve arkadaşlarımin çok çabuk yok olabileceği düşüncesiyle sarsılmış, korkunç görüntü ve hikayeleri de beraberimde getirmiştım.

Birkaç ay sonra, ofisimden eve doğru yürürken, omuzlarıma düşen son yaz sıcaklığını hissediyor, gün boyu demli çay eşliğinde ziyaretçilerle keyif alarak yaptığım, umut verici sohbetleri düşünüyordum. İmanda büyüyor, Tanrı'nın yoluma yerleştirdiği insanlarla yaptığım her konuşma ve her karşılaşma, beni Müjde'nin mesajını onlara daha iyi anlatmaya nasıl yönlendirdiğini açıkça görebiliyordum. Gelecek için ümitle dolduğumda, Tanrı'nın, insanları kendisine çekmek için gösterdiği amansız çabaları bir kez daha anıyordum.

Akşamın erken bir saatinde, dış kapımıza varmama yaklaşık olarak 200 metre mesafe kala, ortalık birden dehşet bir sessizlikle kaplandı. Derken uğursuz bir gürültü, korkunç bir hızla sessizliği yararak, üzerime üzerime geldi. Önümdeki yolun birden sanki kara katranlı bir deniz gibi, aniden sallanmaya başladığını ve yarıldığını gördüm. Önceden çok sağlam ve sarsılmaz görünen yol boyundaki binalar, gıcırdayan, çatlak tuhaf bir senfoniyle parçalanıp dans ediyordu. Ayağımı bir an için korumaya çalışırken, ani gelen bir şokla, benim için dünyadaki en değerli varlığın, ailemin, benden sadece birkaç adım ötede, parçalanan apartman bloklarının içinde olduğu düşüncesiyle sarsıldım. Bir depremin ortasında kalmıştım ve daha da kötüsü, ailem de öyle!

Bundan yalnız birkaç ay önce, televizyonda izlemiş olduğum görüntüler beynime çakılmıştı. Karımın ve çocuklarımın isimlerini yüksek sesle haykırıyor, eve doğru tazi hızında koşuyordum. Eskiden kısa bir yürüme yolu gibi görünen mesafe, şimdi kaldırımdan aşağıya koşarken, sonsuza uzanıyor, çığlıklarım, depremin devam eden hırıltısıyla, sokaktaki dehşete düşmüş insanların bağırışları arasında kayboluyordu.

Dış kapımıza yaklaştığımda Petro'yu, tam arkasından gelen çocuklarla beraber, merdivenlerden aşağı hızla inerken gördüm. Rahatlamıştım, bir koluma, beti benzi atmış Benjamin'i, diğeriyle Martin'i alarak, ailemi sokağın açık bir alanına götürdüm.

Sarsıntı, başladığı gibi aniden durmuştu. Caddemize inen ağır sessizlik, arada sadece, bir binadan aşağıya düşen bir duvar parçasının sesiyle bozuluyordu. Komşular, inanılmaz bir dayanışma içinde, enkaz altında kalan kayıp aile üyelerini aramak için hızla bir araya gelmişti. Kimse ölmemişti, çok şükür, fakat ezici korku, yüreklerimizin derinliklerine güçlü bir biçimde dadanmıştı.

Topluluğumuzdaki herkesle beraber, diğer Türkler gibi, geceyi dışarıda geçirdik. Evlere dönmeye korkuyorduk. Sessiz, küçük daireler halinde yerde oturduk. Damarlarımıza pompalanan adrenalin bizi artçı şokun ilk belirtilerini sürekli konuşmaya ittiğinden, ancak çok azımız uyumuştum. Aileme olan derin sevgiyle dolmuş, onları güvende tuttuğu için Tanrı'ya şükretmiştim.

Evlerimize geri dönebildiğimizde başımı yaslayacağım kaldırım taşı yerine, bu defa yastık olsa da, geceleri uyumakta zorlanıyordum. Görüntüler, sesler ve ailem için hissettiğim derin korku, değer verdiğim her şeyin ve sevdiğim herkesin bir anda benden alınabileceğinin hissi yatağa yatıp gözlerimi kapattığım anda geri geliyordu. Ölme fikrinden çok, tonlarca enkaz altında diri diri gömülme ihtimalinden, eğer öyleyse, biri bizi kurtaracak mı, ailemin akıbetinin ne olur diye düşünmekten tedirgin olmuşum. Petro, prova amaçlı, herkesi tahliye etmeye hazır olmam için, geceleri yatakta yuvarlanmak zorunda kalıyordu. Stresi, duygusal olarak giyinmeye başlamış, karımın hareketlerini yer kabuğundaki sismik bir değişimle karşılaştırarak, maalesef fazla sevgisini kazanamamıştım.

Zaman aldı tabii, ama Kutsal Yazıları çalıştığım da anladım ki, yaşamış olduğum bu korku, Tanrı'dan değildi. Kötü olanın kullandığı bir işkence silahıydı. İsa, Tanrı'dan bize esenlik getirmeye geldiğini, özellikle belirtir. Oysa ben, her şeyi yalayıp yutan, çılgın bir terörün beni alt etmesine izin vermiştim. Böylece Kutsal Ruh'un yardımıyla korkumu azarlayarak beni terk etmesi için ona hâkim olmayı öğrendim ve her türlü kavrayışları aşan, Tanrı'nın hediyesi olan esenliği almayı kabul ettim.

Bu deneyim bana, bu dünyadaki hayatımızın geçici doğasını tekrar hatırlatmış oldu. İsa'nın yanına, yalnız bir göz kırpmasıyla, sonsuza dek alınabilirdim. Bu, bir depremin patlayan gümbürtüsü, fanatik bir Müslümanın elindeyken ya da huzur içinde uykudayken, ansızın gerçekleşebilirdi. Bütün bunları düşündüğümde, depremlerle ilgili korkularıyla uğraştığım gibi, komşularına tanıklık ederken yaşadığım reddedilme korkusunu ya da İncil dağıtırken yaşadığım hapsedilme korkusunu, aynı yolla yenmeye karar verdim. Tanrı'nın denetiminde olduğunu biliyor ve O'nun hayatımdaki krallığını kabul ediyordum. Türkiye'deki varlığımızın tehlikesi, takip eden yıllarda yoğunlaştıkça Tanrı'dan, bu gerçeği bana hatırlatmasını yoğun bir şekilde diliyordum.

Ofisimin kapı zili bir gün çingiraklı sesiyle bir ziyaretçinin hal-hatır sormaya ve bir bardak çay içmeye geldiğini haber vermek için çalındı. Onu gördüğüme sevinmişim ama bunun, onun için sosyal bir ziyaretten çok, bir 'iş ziyareti' olduğunu hemen anlamışım. Güney Afrika'daki güvenlik güçlerinde çalışırken bir polis memurunu yüzlerce metre öteden ayırt edebilecek kadar profesyonelleşmek için yeterince zaman harcamışım. Hristiyanlıkla ve İncille ilgilendiğini belirterek daha önce birkaç defa uğramıştı ama mütevazî dōşenmiş küçük işyerimde saklamış olabileceğim bazı yasadışı sırlara bir göz atmak için daha istekli görünüyor gibiydi.

Bilmiyormuş gibi davranarak, keyifli ve dostça bir sohbet için ona çay servisi yaptım. Neşeyle; "Hanımın nasıl?" diye sordum. "Baban? Annen? Havalar nasıl?"

Bir yanım herkes gibi, onun da bir kurtarıcıya ihtiyacı olduğunu biliyor ve bu konuda onunla anlamlı bir sohbet etmeyi umuyordu, diğer yanım ise, onu kendi oyununa bırakma fikrinden keyif alıyordu.

Yorumsuz homurtularla cevap veriyor, gözleri bir parça suç kıvrıntısı için masamda geziniyordu. Bir ara sessizce oturduk ve o düzenden dolayı rahatsız görünüyorken, ben neşe içinde sırtarak, dumanı tüten çayımı soğutmaya çalışıyordum. Sonunda, can attığı soruyu sormaya karar verdi. “Benim için bir İncil’in var mı?”

“Bir İncil mi?” diye sordum, kaşlarımı aniden kaldırarak. “İlginç bir talep!” Biliyorsun, burada İncil dağıtmak kişiye yeterince sorun yaratır. Bunu yapmanın aslında yasadışı olmadığını her ikimizde biliyoruz tabii.”

Türk polisini anayasal hakların ihlali konusunda yeniden eğitmek ve düzeltmek için fırsattan yararlanmayı, ciddi olarak her zaman, kişisel görevim haline getirmiştım.

“Eğer istegin gerçekten bir İncil’se, sanırım senin için bir tane ayarlayabilirim. Hatta bu öğleden sonra senin merkeze geçerken vereyim. Nasılsa ikamet belgelerimizi almak için geleceğim. Bugün polis merkezindesin değil mi?” diye devam ettim.

Yüzü, pancar gibi kıpkırmızı olmuştu ve bir an önce çıkmak için ayağa kalktığında, neredeyse çay bardağını üstüne döküyordu. Belki onun kadar dikkatli olmak için eğitilmiş olduğumu fark etmiş olsaydı, vize işlemleri için şehir merkezine yaptığım düzenli ziyaretlerde, yüzünü gösterme konusunda, daha temkinli davranmış olurdu.

Türk polisi, ülkelerinde yasal olarak ikamet etme arayışlarımda bana yardım etmekten – aslında daha çok engellemekten – büyük bir zevk alıyor gibiydi. Mersin’deki ikametimizin devamlılığını garantilemek adına, De Lange ailesindeki her üyenin, gerekli belge ve imzalara sahip olmasını sağlayan formları doldurmak için saatlerce kuyruklarda beklemek zorunda kalıyordum. Gerçekten mücadele gerektiren bir durumdu ve hizmeti, yanlış bir hareket yüzünden kesinlikle tehlikeye atmak istemiyordum.

Sonunda, aylar süren başvuru işlemleri, oturma izinlerimizin yenilenmesini sağlamıştı. Belgeleri almak üzere polis merkezine çağırılmışım. Sorumlu polis memurunun büyük ofisinde plastikten bir sandalyeye oturmuş bekliyordum. Görevli, yüzünde ciddi bir ifadeyle masasının üzerinde duran dosyayı inceden inceye tarıyordu. Yeterince incelemekten memnun, arkasındaki dosya dolabından izin belgelerimizi almak için ayağa kalktığında, bir dedektif gibi fırsatı, masasındaki dosyaya gizliden bir göz atma niyetiyle kullandım.

Adım klasörün üzerinde büyük, kalın harflerle basılmıştı ve dosyanın bu kadar kalın olması, beni çok şaşırtmıştı. Yazılarla dolu sayfaları, sessiz ama çabuk cevirdim; bir sürü not ve tarih kayıt edilmişti. Ancak bana daha şaşırtıcı gelen şey, dosyanın büyük, kırmızı harflerle bir devlet mührüyle damgalanmış olmasıydı. Mührün üzerinde, “Çok Gizli” yazıyordu.

Yetkili aradığı şeyi bulmuş, izinleri bana vermek için geri döndüğünde, zihnim sersemlemiş sandalyemde oturuyordum. Hareketlerimin kontrolü ve hakkımda bilgi toplamak için çok çaba ve vakit harcadığımdan betim benzim atmıştı. Üzerinde benim için, ‘çok gizli’ yazan bir dosyayı hazırlatacak kadar ne düşünüyorlardı acaba?

Zaman ilerledikçe, davranışlarımın ve ilişkilerimin izlendiğinin daha çok farkına varıyordum. Onlar hep oradaydılar; seyahat ettiğim otobüsün arka koltuklarında, gözleriyle beni takip ederken, ya da plakasız Renault marka sedalarıyla renkli camların arkasından, beni dikizleyerek takip ederken. Telefon konuşmalarımın bile kayıt edildiğini düşünüyordum. Zihinsel problemleri olan birinin paranoyak düşüncesi değildi bu: yetkililerin ülkedeki varlığımdan haberdar olduğuna ve yaptığım işten memnun olmadığına dair gerçek kanıtlar vardı.

Türkiye’deki polis şiddetine ilişkin son araştırmalar, Türk polisi ile köktendinci Müslüman gurupları arasındaki bağlantılarla birlikte, kamuoyunu, Müslüman olmayanların aleyhine çevirmeye yönelik hükümet destekli planları da ortaya çıkarıyordu. Sızdırılmış bazı belgeler, hükümet ile emniyet teşkilatındaki belirli bir kesimin, Türkiye’deki Hristiyanlara ve Hristiyan çalışanlara yönelik şiddeti ve zulmü, açıkça desteklediğini öne sürecek kadar ileri gidiyordu. O zamanlar bundan haberim yoktu ama polisin, aileme ve bana karşı tutumu, önümüzdeki yıllarda feci şekillerde su yüzüne çıkacak olan, Hristiyan misyonerlik faaliyetlerine karşı büyüyen nefretin bir kanıtıydı.

Türkiye genelindeki devlet dairelerinde dönen hareketli konuşmalardan ve gizli brifinglerden haberim olmasa da, hizmet içinde karşılaştığım risklerin kesinlikle farkındaydım. Buna rağmen, her geçen gün korkularımı Tanrı’ya bırakma ihtiyacımı daha fazla hissediyor, Tanrı’nın ailemize vermiş olduğu çağrıya sadık kalmayı tercih ediyordum.

Bu arada, İncil dağıtım işini Çukurova bölgesi boyunca iletmiştik. Abdullah ve ben ana dağıtım noktamız olan yerel kitapçıları kullanarak, İncilleri insanların eline teslim etme konusunda etkili bir yol geliştirmiştik. Heinrich bizim için bir dizi kolay monte edilen kitap rafları yapmıştı. Bunları ürünlerimizi sergilemeleri adına kitapçılara sunuyorduk. Rafları İncillerle doldurmak ve gerektiğinde yeniden stoklamak için sorumluluk almış, kitap satışlarından elde edilen gelirin bir kısmını da dükkân sahipleriyle paylaşmayı kabul etmiştik. Herkes için bir kazan-kazan durumuydu. Çoğu mağaza müdürü, dükkânlarında dini 'propaganda' sergiledikleri için ara sıra aldıkları tacize rağmen, teklifimizi hevesle kabul ediyordu. Neredeyse raflara yerleşir yerleşmez kapışılan İncil ve Hristiyan yayınlarıyla, daha ilk andan itibaren olağanüstü bir ciro yapmıştık.

Her zaman için yeni bir zorluk arayışı içinde olduğumdan, Doğu Anadolu'da yeni dağıtım yeri olarak, bu defa gözümü Konya şehrine dikmiştim. Ruhsal ışıktan yoksun, 600.000 nüfusuyla Türkiye'nin en yüksek cami yoğunluğuna sahip, ama hiç kilisesi olmayan bir şehir Konya! Şehre birkaç cesur misyoner yerleşmiş, fakat insanları İsa'ya getirirken muazzam zorluklarla karşılaşmışlardı. Bu, belki de kısmen, büyük İslam ilahiyat fakültesinin toplumun büyük bir bölümünü oluşturan öğrencilerine atfedilebilir.

Bölgeye ilk ziyareti 2000 yılında, Abdullah ile beraber İnciller ve Hristiyan yayınlarıyla dolu minibüsle coşku içinde yapmıştık. Şehir merkezinde bir park yeri bulmayı başardıktan sonra, ürünlerimizin satışı için en popüler kitapçıların olduğu yere doğru geçmiştik. Çoğu kitapçı şaşırtıcı bir şekilde ilgilenmişti. Birçoğu da daha fazla sipariş etmeden önce deneme amaçlı bir ya da iki İncil'de anlaşmışlardı. Deneme çalışmasının başarılı olduğu kanıtlanırsa, aktif bir şekilde konuya dahil olmaya istekli görünüyorlardı. Bir defasında teklifimizle hiç ilgilenmeyen, dahası bundan gücenip öfkelenen bir dükkân sahibine rastlamış, ama Abdullah ile böyle durumlara alışkın olduğumuzdan, öfkeli adama iyi günler dileyip bir sonraki dükkâna geçmiştik.

Günün son ziyareti, şehrin göbeğindeki büyük bir alışveriş merkezinin bodrum katındaki, köhne bir dükkânaydı. Dükkâna girdiğimizde, müdür olduğunu tahmin ettiğimiz, geniş tahta masanın arkasında oturan genç adamla, belli ki ziyarete gelmiş olan yaşlı adamı kibarca selamladık. Ayak

bileklerine sarkan uzun beyaz cübbesinin uzunluğu, neredeyse beyaz sakalına eşit, ağırbaşlı yaşlı adam, yerinden kalktı.

Uzatılan bir el ve yanaklarımıza konan birer öpücükle “Muhammed Demir” diye kendini tanıttı. “İlahiyat fakültesinde ders veriyorum. Bu da Dursun, öğrencilerimden biri.”

Yanımda gerilmeye başlayan Abdullah’ı, kendisine gelmesi için dürtmek zorunda kaldım. Masanın ön tarafında yerimizi aldıktan sonra, hizmetimizi ve şehirde olma amacımızı açıklayarak işimizi anlattık. Dursun, bu iki Hristiyan’ın dükkânında bulunmasından ve karşılarında oturuyor olmasından sinirli görünürken Demir Bey, söylediğimiz her sözü dikkatle dinliyor kalın, gür kaşlarının altındaki zeki gözleriyle bizimle ilgili her şeyi inceliyordu.

Genelde bir Türk’le teolojik konulara ilişkin tartışmalara pek girmem. Müslüman insanların tam olarak neye inandıklarını bilmek istediğimden, Kur’an’ı birkaç defa okumuştum ama bunun beni, İslam doktrini hakkında ortalama bir insandan sadece biraz daha fazla bilgi sahibi yaptığını keşfetmiştim. Gerçekte çoğu Müslüman Kur’an’ı hiç okumamıştır ancak yalnız İmamlarının onlara öğrettiklerine inanmaları ve onları dinlemeleri öğretilmiştir. Müslümanlara inancın asla sorgulanmaması öğretilmiştir. Bu nedenle, zor soruların ya da iç görü gerektiren soruların daha çok düşünmeyi özendirdiği için genellikle sohbeti kestiğini keşfetmiştim.

Bu vesileyle, İslam hakkında temel bir anlayıştan fazlasına sahip profesörle heyecan verici bir tartışma imkânı yakaladığımdan, heyecanlanmıştım. Dursun’a dönerek, “Ben İsa öğretisinin bir takipçisiyim. Siz bir Müslümansınız. Yine de aynı fikirde olabileceğimiz bazı şeyler olduğuna eminim. Söyleyin bana – İsa’nın bir peygamber olduğuna inanıyor musunuz?” dedim.

Dursun, özellikle öğretmeninin huzurunda, ruhsal kaslarını esnetmeye istekli, bu kadar kolay bir soru karşısında hemen canlandı ve heyecanla, bunun doğru olduğuna inandığını söyledi. Dursun’un akıl hocası kafasını hafifçe sallarken, açıkçası sohbeti nereye vardıracağımla daha bir ilgiliydi.

“Ah! Öyleyse bu konuda tek bir düşünceye sahibiz demektir. O halde size bu soruyu da sorabilirim: İsa’nın, bir gün tekrar geri geleceğine inanıyor musunuz?”

“İnanıyorum!” diye açıkladı Dursun. “Bana İsa’nın bu dünyaya geri geleceği öğretildi. Sonra, evlenip çocukları olacak, sonunda da ölecek ve gömülecek.”

Dursun’un az önce söyledikleri hakkında kesinlikle farklı fikirlerim olsa da, İsa’nın ikinci gelişine inandığımı onayladım. Hocaya doğru döndüm ve bu defa bir sonraki sorumu ona yönelttim.

“Bir peygamberin unvanını kaybedebileceğine inanıyor musunuz?”

Hoca kafasını salladı. “Hayır! Kaybedemez!”

“Öyleyse İsa bir peygamberdir ve her zaman için peygamber kalacaktır, değil mi?”

Demir Bey sohbetin gidişatından hafiften endişeli görünmesine rağmen, Dursun heves içinde başıyla onayladı. Müslümanların, bütün peygamberlerin günahsız olduğuna ve peygamber statülerini asla kaybetmediklerine inandığını bildiğimden, Dursun’la tekrar tartışmak ve kapanış delilimi sunmak için masanın üzerine doğru eğildim.

“Dursun, eğer İsa’nın bir peygamber olduğuna, bu ünvanın O’ndan asla alınmayacağına ve İsa’nın yeryüzüne tekrar geleceğine inanıyorsanız, o halde sizce – son peygamber kim oluyor?”

Dursun boğazına gıcık kapmış gibi, az önce onu sokmuş olduğum zor durumu anlamaya çalışmak için öksürdü. Öğretmeni derhal ayağa kalktı ve Dursun’u uyararak “Bu küfrü cevaplamak zorunda değilsin!” dedi.

Uyarıya hiç ihtiyaç yoktu – cevabı içinde saklı soruya cevap belliydi ama, Dursun muhtemelen bunu itiraf edemezdi, yoksa inancının tüm temelini inkâr etmiş olurdu. Müslümanlar, Muhammed’in yaşayan son peygamber, inanç üzerinde son yetki olduğuna ve öğretisinin, İsa’nın ki dahil, önceki peygamberlerin benimsediği ilkelerin yerini aldığına inanır. Aslında son peygamber İsa olursa, yetkisi Muhammed’inkini geçersiz kılacak ve İslam dininin tüm temeli yok olacaktı.

Abdullah gerginliğinden kurtulmuş, yüzündeki zaferi sırtımayı saklamak için elinden geleni yapıyor, Demir Bey kabaca mağazayı terk etmemizi istiyor, zavallı Dursun ise hevesi kırılmış, yüzünde bir bilinmezlik ifadesiyle masasında oturuyordu. Yaşadığı inanç krizi yüzünden ona acımış, ama böyle muazzam bir soruyla yüzleştiği için belki de hayatında ilk kez gerçeğe bir adım daha yaklaştığını bilmek ise beni sevindirmişti.

Konya’da böylesine ruhsal bir tecrübe yaşamak bizi coşturmuş, ben ve Abdullah yaptığımız yolculuğa neşeyle devam etmiştik. Dolambaçlı dağ geçitlerden geçerek, bir sonraki durağımız olan Ürgüp Kapadokya’ya varmıştık.

Sevincimizi dizginleyecek bir neden görmüyorduk. Muhteşem bir doğal güzelliğe sahip olan Kapadokya, aynı zamanda zengin tarihi bir mirasa da sahiptir. Kayalardan oyulmuş güzel şehirler, Arnavut kaldırımlı sokaklar ve Roma zulmünden kaçmak için erken dönem Hristiyanlar tarafından kullanılan yeraltı tünel labirentleri ile zengin geçmişine tanıklık eder. Aceleyle de olsa, bir şeyler atıştırmak için halı satıcıları ve demleme kahvenin nefis kokusuyla dolu açık pazarlarından birinde durmaktan kendimi alamamıştım.

Başka koşullar altında olsa, belki sokaktaki tekinsiz sessizliğe daha duyarlı olurduk. Ancak birkaç adet İncil vermek için içeri girmeye acele ettiğimizden, iki sert bakışlı polis memurunun kütüphane önündeki varlıkları dahi bizi uyaramamıştı.

Abdullah “Bu duraktan sonra sanırım baklava zamanı!” diye sırtmış, ben de lobideki eski, devasa resepsiyon masasının önüne gelmeden, başımla onaylayarak bir kahkaha atmıştım.

Genç ve zayıf sekreter kız, kibarca isimlerimizi sormuş ama parmakları müdürün telefon numarasını çevirdiğinde, hafif türemişti. Ardından duraksayarak bize, müdürün kapısını işaret etmişti.

Arkamızdaki kütüphanenin ana kapısını kapayan iki polis memurunu ve müdürün odasında dikkat çeken sivil polisleri fark ettiğimizde, vazgeçmek için çok geçti artık. Sivil polislerin üzerimize atlayıp bileklerimize kelepçe taktıklarında, kahramanca sırttan iri yarı müdür kenarda duruyordu. Saniyeler içinde, neşe dolu Abdullah’ın yüzünü ani bir şok ve korku sarmıştı. Henüz yirmi yaşındaydı ve sadece bir Hristiyan değil, polisin hüküm sürdüğü Müslüman bir devlette, üstüne üstlük bir Hristiyan Türk’üydü. Her ikimizde, ama özellikle de onun başının belaya girdiğini anlamıştık.

Kütüphane önünde bekleyen polis aracına doğru sürüklendiğimizde, “Babam beni öldürecek...” diye inliyordu.

Polis merkezinde, minibüsümüzün ele geçirildiğini ve polis memurları tarafından araştırıldığını görünce, bir iç çektim. Minibüsün içinde yaklaşık 1000 adede yakın İncil ile benim kişisel bilgi ve belgelerim vardı. Aracımızda bizi suçlayabilecek herhangi bir şey varsa, polis bunu bulmaya çok kararlı görünüyordu.

Cep telefonuma el konulmadan, Petro'ya zar zor kısa bir mesaj atmaya başarmıştım. Nem kokan koridordan bir hücreye atılmadan önce, hızlıca taranmıştım. Abdullah, benim yan hücreye ani bir kapı çınlamasıyla kilitlendi. Duvardan aşağı kaydığını ve yavaşça ağlamaya başladığını duydum.

Ona cesaret vermeyi umarak, "İyi olacağız" diye bağırdım, ama bulunduğumuz ıslak ve karanlık ortamın bize tersini söylediğini biliyordum. "Duaya ihtiyacımız var Abdullah! Tanrı'ya güven!"

Onun yanında olmayı, biraz da olsa onu rahatlatmayı diliyordum. Hayatında çok fazla travma ve reddedilme ile karşılaşmış, çok genç birisiydi. Şimdi bu durumun onun için ne kadar zor olacağını tahmin bile edemiyordum.

Koridorda sert ayak sesleri duyuldu ve Abdullah'ın hücre kapısının tekrar açıldığını duydum.

Bir memur "Ne işin var bu yabancı köpekle?" diye haykırdı.

Abdullah'ın "O benim patronum" diye yanıtladığını duydum.

Şiddetli bir tokat sesi hücrelerinde yankılandı. Abdullah, yüzüne ve başına defalarca vurulduğu için endişe içinde haykırarak ağlıyordu. Ayağa fırladım ve yüzümü olabildiğince demir parmaklıklardan dışarıya uzatarak, memura durması için bağırp durdum. Deprem zamanından beri kontrol altına almaya çalıştığım, kutsal gücün etkisiyle kaybolan korku, şimdi arkadaşımın yalnızca can güvenliği için beni endişelenmeye bırakmıştı. Birkaç saat daha aralıklı devam eden taciz aralığında, Abdullah'ın beton zeminde sessiz ağlamalarını duyabiliyordum. Asistana davranış şekilleri buysa, benim için kim bilir neler hazırlamışlardır diye düşünmekten de kendimi alamıyordum.

Nihayet sorgulama odasına akşamın ilerleyen bir saatinde çağırıldım. Kulak misafiri olduğum kısa konuşmalardan, sorgulamamda hazır bulunması için polis amiri Osman'ın, komşu şehirden özellikle getirildiğini öğrenmiştim. Kalın çerçeveli gözlükleri ve yüzündeki derin çizgileriyle

oldukça heybetli birisiydi. Kocaman adımlarıyla yürüdüğünde dahi memurlar dikkat kesiliyordu.

Polisin gözdağı veren bayat numaralarına uymayı reddederek, soğukkanlılıkla bana gösterilen çelik sandalyeye oturdum ve bacak bacak üstüne attım.

Öfke dolu, sert bir darbeyle sandalyeden yere fırlatıldım. İlk tepkim, hemen ayağa kalkıp atağa geçmek oldu, ama o anda, İsa'nın sözlerini hatırladım: *“Sağ yanağımıza bir tokat atana öbür yanağımızı da çevirin.”* Düşüncelerimin tövbeden çok, İsa'nın alçakgönüllülüğü bana öğretmek için, neden bu özel yöntemi seçtiğini merak etmekle dolu olduğunu itiraf etmeliyim.

Yüzüm utançtan ve aldığım koca şamarlardan kızarmış, usul usul yerime geri döndüm. Osman için yeteri kadar uysal kıvama gelmediğim açıkça görülüyordu. Tek bir seri hareketle beni gömleğimden yakalayıp, kaba kuvvetle odanın ta öbür köşesine savurdu. Beton zeminde sırt üstü kayarak, güm diye duvara tosladım. Saniyeler içinde tekrar üzerimdeydi ve beni boynumdan sürükleyerek sandalyeye geri fırlattı. Gücü kadar hızı da beni şaşırtmıştı. Bu belli ki, uğraştığı şüphelilerden istediğini açıkça almaya alışkın bir adamdı.

Osman heybetli elleriyle dizlerime yüklendi, yüzü benimkinden birkaç santimetre mesafeye gelecek şekilde, bana doğru eğildi.

Çay lekesi sarısı dişlerini sıkarak, “Seni buraya kim gönderdi?” diye sordu.

Henüz yanıtlamaya fırsat olmadan, tükürür gibi başka bir soru sordu. “Sana kim ödeme yapıyor? Paranı nerden alıyorsun?”

Beni konuşturmaya çalışıyorsa, kesinlikle başarıyordu. Yağdırılan soru yağmurlarını yanıtlamak için, düşüncelerimi toplamak gibi bir şansım yoktu. Sabah saatlerinde Dursun'a hissettirdiğim şeyin, belki böyle bir şey olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Doğru yanıtlar vermek istiyordum ama söylediğim herhangi bir şey, beni tuzağa düşürmek için kullanılabilirdi. Tanrı'dan bana hikmet vermesi için dua ettim. Sonunda olabildiğince dürüst yanıtlar vermeye karar verdim.

“Tanrı gönderdi beni ve ihtiyacım olan her şeyi Tanrı sağlıyor!” diye yanıtladım.

Osman'ın aradığı yanıt değildi bu ve bir soru yağmuruna daha tuttu beni. Polisin aracımı taradığını ve dini malzemeler bulduklarını söyledi. Sırrım ortaya çıkmış ve tam olarak ne yaptığımı da biliyorlardı.

“Ben bir şey saklamıyorum” dedim. “Yasadışı bir şey de yapmıyorum. Hatta dilerseniz, İncilleri alabilirsiniz.”

Sorgulama gece boyu devam etmiş, ancak benden değerli bir şey alamayacaklarını sonunda anlamış olmalılar ki, beni hücreme geri yollamışlardı. Çelik sırayı yatak, ceketimi yastık belleyerek yorgun, hemen uykuya dalmıştım.

Ertesi sabah uyandırıldığımızda, haberler iyiydi. Savcı bize karşı dava açamayacağı konusunda ısrar etmiş ve işlemler düşmüştü. Baş komiserin, şehrine bir daha dönmek üzere verilen sert emirleri altında, aniden içeri alındığımız gibi, dışarı salıverilmiştik. Abdullah, yüzü yaşadığı onca şeyden sonra morarmış ve şiş, benimle karakolun merdivenlerinde bir şükran duası yaptı ve sonra kendisini yağmalanmış minibüsümüze götürmeme izin vermişti.

Osman Amir yol üstünde aniden önümüze çıkınca, ikimiz birden durduk. Gün ışığında artık tehditkâr görünmüyordu ama yüzünde, bir sırtımdan çok, bu defa özür dileyen bir gülümseme vardı.

Omuzuma hafifçe dokundu. “Kusura bakmayın!” diye mırıldandı. “Kişisel bir şey yok, biliyorsunuz!”

Minibüsümüzün şoför koltuğuna geçtiğimde, üzerimde hâlâ bir sersemlik vardı ama Tanrı'nın, bizi bu zor durumdan beklenmedik bir şekilde çıkarmasına, neredeyse kahkahalar atacaktım.

Eve dönüş yolunda, kendimizi daha bir bastırılmış hissediyorduk. Evine döndüğünde verilecek tepkilerden çekinen Abdullah, karşı gelme durumlarında bile Tanrı'nın kendisine güç vermesi için sürekli dua ediyor, ben ise, bu zorlu deneyimlerin, onu İsa'ya daha çok yaklaştırması, Tanrı ile yürüyüşüne bir engel olmaması için dua ediyordum.

Nihayet Mersin'deki sokağımıza ulaştınca derin bir nefes aldım. Güneş ufuk çizgisinde henüz belirmeye başlamıştı. Böylesine alışılmadık bir geziden sonra, arkamdan kapıyı hemen kapattım ve ev konforunun aşinalığına dalarak, koltuğuma yavaşça uzandım. Petro'nun merdivenlerden aceleyle aşağı inerek bana doğru geldiğini gördüm. Bir gece öncesinden almış olduğu kötü mesajdan beri benim için dua ettiğini

bilerek, desteğini bir kez daha göstermesinden son derece minnettar, ŐkretmiŐtim. TŐrkiye’de bu hizmete dahil olarak yaşamak sŐrekli risk altında olmak demektir. Bunu Şimdi, her zamankinden daha net gŐrebiliyor, ŐzŐcŐ akŐama rağmen, MŐjde’nin ve Abdullah gibi TŐrk inanlılar Őđruna, bu riskleri almaya hâla gŐnŐllŐ olduğumu sezinliyordum. Karımın yŐzŐne bir ŐpŐcŐk kondurduktan sonra, kollarımdaki bu harika kadının ilgisi ve sevgisi olmadan, TŐrkiye’de bu hizmeti gerŐekleŐtirmeyi hayal dahi edemeyeceğimi anlamıştım.

KomŐuların, halka aÇık yerlerdeki sevgi gŐsterileri hakkında artık ne dŐŐŐndŐklerini umursamadan karımı Őpmeye devam ettim. Petro kızarak, TŐrklerin dedikoduyu ne kadar Şok sevdiğini bana hatırlatmaya ŐalıŐtı ama boşuna, o an hiÇbir Şey umurumda değildi.

Aslında yine de biraz daha dikkatli olmam gerekiyordu. Benjamin, hemen yandaki Ön kapıyı Çarparak Çıktı ve etraftaki kafaları bizim tarafa Őekecek kadar yŐksek bir sesle ve biraz da edepsizce, TŐrkŐe haykırmıŐtı. “Baba, baba! Hapisten Őıkmana Şok sevindim!”

İŞte Şimdi, komŐulara gerÇekten dedikodu yaptırarak bir Şeyimiz olmuştu.

Yedinci Bölüm

Mersin’de geçirdiğimiz sekiz yıl boyunca yetkililer bize zorluk yaşatmaya devam etti. Hayal kırıklıkları ve aksilikler, bazen küçük topluluğumuzdaki Hristiyanlardan da gelebiliyordu. Güney Afrika dönüşünde, aile ve arkadaşlarımızla olan ilişkilerimiz gibi, misyoner ekip üyeleri arasındaki ilişkiler de zaman zaman geriliyordu; ancak yine de Türkiye’nin sıcak kıyı şeridinde hizmet ederek büyümekten ve yaşamaktan büyük bir lütuf ve memnuniyet yaşıyorduk.

2002 yılının ılık bir cumartesi gününde, öğleden sonra, ben ve Petro yıllardır sabırla baktığımız sarmaşığın gölgesinde keyifle oturuyorduk. Bu sarmaşık, verandamıza yeşile çalan tonlarda ferahlatıcı bir gölge düşürürken, etrafı çiçeklerinin egzotik kokusuyla doldurdu. Hafta içi, şehirlerarası hizmet turları, randevular, çocukların okul servisi ve bir evin olağan günlük işleriyle meşgul oluyorduk. Pazarları, bazen tüm bir günü kapsayan kilise hizmetiyle koşturarak geçiyordu. Cumartesileri ise bize, özel an ve basit keyifleri ailece paylaştığımız dinlenme günü olarak kalıyordu.

Hafta içi Hasan’la sürekli yaptığım sohbetlerden birinde geçen bir hikâyeyi Petro’ya anlattığımdan, kahkahalara boğuldu.

“Burada iyi dostluklar edindin!” diye vurguladı. “Birçok hayata dokunuyorsun çünkü vaktinin çoğunu onlara harcamaya inanılmaz gönüllüsün!”

Başımla onaylarken, Tanrı'ya bize olan cömertliğinden dolayı içimden şükrettim. Mersin bizim eğitim alanımızdı ve burada olduğumuz sürece Tanrı, bizler aracılığıyla ve bizde işliyordu.

“Onlar da benim hayatıma dokunuyor. Son birkaç yılda bir sürü insanın hayatını değiştirdiğimi biliyorum...”

Petro şakayla karışık ama hikmetli bir şekilde, “Kesinlikle daha iyi anlamda!” diye söylediğinde, ben de karşılık olarak dizine hafifçe vurdum. Tekrar kahkahalara boğulduğunda, cumartesi tembelliğinin üzerime çökmesinden keyiflenerek, rahat şezlongumda dinlenmeye başladım.

Gözlerim yarı kapalı, “Evet, gerçekten çok güzel seneler...” diye mırıldanıyordum.

Petro, daha önce hiç aklıma gelmeyen bir düşüncüyü ansızın sözcüklere dönüştürdü. “Güzel seneler – ne zaman bitecek diye merak ediyorum!”

Şaşkınlıkla ona bakmak için döndüğümde, yüzündeki ifadenin en az benimki kadar şoke olduğunu gördüm. Dile getirdiği şeyin anlamı her ikimiz için birden netlik kazanmıştı.

Heyecanlı bir ses tonuyla “Bunu demek istememiştim!” diye fısıldadı.

“Dur burada biraz!” dedim. “Aslında kesinlikle haklısın. Aynı yerde sekiz sene uzun bir zaman. Belki de bir dönemin sonuna gelmiş olabiliriz ve artık buradan taşınma zamanıdır. İncil hizmetimiz ve kilise gayet iyi ilerledi. Vermek için geldiğimiz şeyi verdik. Kim diyebilir ki, Tanrı bizi başka bir yer için hazırlamıyor?”

Petro, “Türkiye’den hemen ayrılabileceğimi sanmıyorum” dedi. Tanrı’nın ülkedeki ilk zorlu aylardan bu yana karımın yüreğini nasıl değiştirdiğini görmek oldukça heyecan vericiydi.

“Ayrılmayalım o zaman! Türkiye oldukça büyük ve ülkenin başka bölgelerinde yapılacak hâlâ çok iş var!”

Az önce keyfini sürdürdüğüm sakin huzurun çığır açan sohbetimizle bozulmamasına şaşırılmışım. Karımla birlikte, sadece aynı fikirde – beklenmedik de olsa – olmakla kalmamış, bir de hizmet ettiğimiz Tanrı’nın bize gülümsüyor, bizi onaylıyor olmasına ve de bu mesajı bu kadar çabuk almamıza mutlu olmuştuk.

Öğleden sonra uykusuna devam kararlılığıyla, sandalyeme geri yaslandım. “Haydi bakalım! Taşınma zamanı!” diye tembel tembel mırıldandım. “Merak ediyorum, bu sefer acaba nereye?”

Bundan yalnızca birkaç hafta sonra, sevgili minibüsümüzle bu defa Türkiye'nin iç Anadolu bölgesindeki Hazar Gölü'ne, bir kilise kampını ziyaret için yollardaydık. Dicle Nehri'nin kaynağı olan bu doğal göl, yüzmek için çok sayıda güzel plajın yanı sıra, çekici kamp alanları da sunar. Aracımızda ailemiz dışında, Mersin'deki kilisemizden inanlıları taşıyorduk. Az biraz sıkışık oturuyor ama yaptığımız günübirlik yolculuktan inanılmaz keyif alıyorduk.

Türkiye'nin bu özel bölgesine daha önce hiç seyahat etmemiştim. Bu yüzden çarpıcı manzarayı, özellikle bozkır dağlarından Malatya şehrine ev sahipliği yapan bereketli vadiye giden inişi izlemekten keyif alıyordum. Malatya'nın bakımlı bulvarlarına girmeden önce, bölgenin meşhur kayısı ağaçlarının sıralandığı sessiz köy yollarından geçtik. Sokaklarının düzeninden ve zengin fundalıklarından etkilenmiş, bu şehirde yaşamının kesinlikle çok keyifli olacağını kendi kendime düşünüyordum.

Petro'nun arka koltuktan, neredeyse aynı zamanlamada, “Vay! Kesinlikle böyle bir şehirde yaşarım!” dediğini duydum.

Arabadaki çocukların sevincini paylaşır gibi, direksiyonu yolundan biraz çevirerek, şaşkın halde Petro'ya bakmayı başardım. Tam olarak aynı şeyi düşündüğümüz gerçeğinden habersiz görünüyordu. Rab'bin, geleceğimizle ilgili bize yol gösteriyor olmasından aldığım sevinci benimle paylaşmak yerine, gergin bir şekilde bağırarak, gözlerimi derhal yola çevirmemi istedi.

Tanrı hayatımda zaman zaman etkileyici yollarla konuşur. Benimle bazen doğru yönde hafif dürtüler ve yüreğime bir esenlik hissi vererek iletişim sağlar. Bu da bunlardan bir tanesiydi. Daha birkaç hafta önce, Petro'yla yaşadığımız ve kalbimizde aynı anda hissettiğimiz bu eşzamanlı düşünce, Tanrı'nın ailemizi Mersin'den Malatya'ya doğru yönlendirdiğini düşündürüyordu.

Biraz da merak duygusuyla, bu büyüleyici yer hakkında daha fazla bilgi edinmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Sonraları keşfetmiş olduğum Malatya, Türkiye'nin bir başka tarih dolu şehriydi. Tunç çağına kadar bir tarım merkezi olan Malatya hem Hitit hem de Roma İmparatorluğu için önemli bir şehirdi. 20. yüzyılın ilk başlarına kadar Malatya nüfusunun yarısından fazlasını Ermeniler oluşturuyordu. Aynı zamanda geleneksel Hristiyan Ermeni toplumu için anlamlı bir şehirdi. Ancak bu, 1915 yılında kısa bir sürede Anadolu'da 600.000 kadar Ermeni erkek, kadın ve çocuğun tarafların farklı yorumladıkları, hatta "soykırım" olarak adlandırılan ve büyük acılar çekilen bu felaket döneminde öldürülmesiyle değişti. Dönemin hükümeti ölümlerin bir iç savaş ya da açlık sonucu olduğunu iddia etti ama Malatya'nın kendisi, nehirlerinin öldürülen Ermenilerin kanıyla kırmızıya boyandığı, yedi bakire genç kızı ana caddedeki tahta haçlar üzerinde astıkları hikayeleriyle çalkalanıyordu. Bugün bile Malatya'nın yerli yaşlılarıyla konuşursanız size bu hikâyeyi ve benzerlerini anlatacaklardır.

Malatya ayrıca 1981 yılında, Papa II. Jean Paul'u öldürmeye teşebbüs eden Mehmet Ali Ağca'nın doğum yeri olmasıyla da manidardır.

Malatya güzel bir şehir olduğu kadar, içinde yaşayan tek bir misyonerin ya da imanlının bulunmamasıyla da toprağı sonsuza dek Hristiyan şehit kanıyla lekeli, kısır, ruhsal bir çöldür.

Hazar Gölü'nün etrafı şimdi aniden imanlılarla dolmuştu. Bu imanlıların ortak yanı, derin bir İncil öğretişinden ve Hristiyan paydaşlıktan yararlanmalarıydı. Bazısı yalnızca aynı imanı paylaştıkları insanlarla beraber olmak için Türkiye'nin çok uzak bölgelerinden gelmiş, bazısı da bir Türk genci olan Necati gibi, hayatlarında Tanrı'nın yönlendişini bulmak için gelmişti.

Necati, karısı Şemse ve iki çocuğuyla Türkiye'nin batısından, İzmir şehrinde ve İncil dağıtım işinde başka bir kurumla çalışıyordu. Hizmetlerinin erişim alanını göl etrafındaki ihtiyaç bölgelerine genişletmekle ilgiliydiler. Müslüman bir geçmişten gelen eski muhasebeci, Ortodoks bir Hristiyan olan Şemse'ye âşık olduğunda, Mesih imanlısı olmuş, evlendikten sonra da bu hizmette beraber çalışmaya başlamışlardı. Memleketlerinde aşırı zulümle karşılaşmış olmalarına rağmen, tavırlarında gerçek bir nezaket, hayatlarında da Tanrı'nın çağrısıyla ilgili kesin bir kararlılık vardı.

Kamp boyunca bir gece, tatlı dilli bu Türk gencini gözlemlene fırsatı buldum. Gerçek bir diplomat olan Necati'nin, bireyler arasındaki tartışmayı, anlaşmazlıklar içindeyken bile, bunu sakın bir dille yumuşatarak, inançlarında ortak bir zemin bulmalarına yardımcı olan bir tutumu vardı. Özellikle hararetle bir anlaşmazlık içindeki – Türkler aynı fikirde değilse, bu kesinlikle hararetle olur – farklı topluluklardan gelmiş iki Hristiyanı, nazik ve yatıştırıcı tonlarda, birbirlerini anlamaya yönlendirirdi. Onun bu hikmetinden etkilenmiş, kendi kendime, Tanrı bizi buraya, Malatya'ya çalışmaya gönderirse, Necati harika bir iş ortağı olur diye düşünmüştüm.

Kampta ayrıca, ilginç adam Tilmann'la yeniden karşılaştım. Sanırım, onu en son gördüğümde bu yana, yıllar içinde değişmişti; belki de değişen bendim. Bu defa kendine has özellikleri yerine, karakterinin güçlü yönlerini daha iyi gördüm: cömert bir yürek, hizmete adanmışlık, sağduyu ile öğrenme aşkı ve Müjde'yle dolu bir Türkiye görme arzusu. Karısı Suzan onun bu tutkusunu paylaşıyordu. Hatta Tilmann ona evlilik teklif ettiğinde, kocasının sadece adanmış bir Hristiyan olmasını değil, aynı zamanda Müslüman bir ülkede yaşamayı isteyen biri olmasını da talep etmişti. Petro ve ben bu iki iş ortağıyla bol bol sohbet etmiş, onları yakından tanımaya ve yüreklerini dinlemeye vakit ayırmıştık. Bu nedenle, şimdiki arkadaşlığımız bizi daha bir yüreklendiriyordu.

Günlerce ruhsal kardeşlerle çevrili olmak, beni ve Petro'yu imanda oldukça yenilemişti. Yoğun geçen görüşme ve dualardan sonra, Malatya'ya taşınmayı ve orada bir kilise geliştirme hizmeti başlatmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştık. Haberi Mersin'deki dostlarımızla ve bize destek veren ekibimizle paylaşmış, çoğu bize olumlu dönmüştü. Hepimizde bunun, Rab'bin isteği olduğuna dair kesin bir fikir birliği vardı. Heinrich bunca yıl süren dostluktan sonra, bizi taşınıyor görmekten üzgündü, ama kararımız için bizi destekliyordu.

Karşıt fikirler olduğu gibi, arada sırada her şeyin umduğumuz kadar kolay olmayacağını gösteren ince ipuçları da vardı tabii. Bir gün, değerli minibüsümüz yerli bir Hyundai bayisinde bakımdayken, ilgili müdürle Malatya'ya taşınmamız konusunda sohbet etmeye başladım. Olağan küçük sohbetin ötesine geçtik ve gelinen noktada bana, tam olarak ne işle meşgul olduğumu sordu.

“Edebiyat kaynaklı dağıtıcılık” diye yanıtladım doğrusu.

Bu cevabın ona yetmediği açıkça belliydi. Daha fazlası için sorgulamaya başladı. “Ne çeşit edebiyat?”

Gülümseyerek, “Çoğunlukla İncil” diye yanıtladım. “Hristiyan kaynaklı kitaplar ve çalışma kılavuzları.”

Bir ıslık çaldı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Hristiyan edebiyatı ha? Malatya’da ünlü olman için sana iki yıl veriyorum – ya da ‘rezil’ mi diyeyim!”

Ben ciddi ciddi, yaklaşık 800.000 kişilik bir şehirde tanınma şansımın yüksek olmasından şüphelendiğimde, kendi şakasına neşeyle kıkırdıyordu. Aslında bu durum, bir zamanlar ruhsal yönden zayıf bu şehirden ne beklediğim konusunda, şimdi ne kadar saf olduğumu gösteriyor.

O ayın sonlarında, Malatya’ya bir keşif gezisinde bulunmak için ailemle beraber minibüsümüzle yola çıktık. Çocuklar dahil hepimiz, bölgede yeni çalışmalara öncülük etmek fikriyle şehirdeki olası konaklama imkânlarını araştırmaya bir ekip ruhuyla kararlıydık. Planlama sürecine çocukları ilk kez dahil etmek oldukça heyecan vericiydi. Arkadaşlarından ve tanıdık çevreden ayrılma fikri onları biraz üzmüş olsa da Rab için yeni bir iman adımı atmaya istekliydi. Bunun gibi önemli bir olayda bile, hâlâ az bir eşyayla taşınma dersini öğrenemediğimizden, minibüs bize ihtiyaç olabileceğinden daha fazla her türlü eşyayla ağzına kadar tıklım tıklım doluydu.

Felaket geldiğinde daha kapımızdan 100 metre bile uzaklaşmıştık. Önce Benjamin’in çığlıklarını duydum, ardından da ani, çılgın bir hareket halini gördüm. Anında kaldırırma çıkmayı başardım ve Petro’yu, sözde dökülmelere karşı dayanıklı bir şişeden ayağına kaynar su dökülmüş, bu yüzden bir histeri krizi geçiren Benjamin’i sakinleştirmeye çalışırken gördüm. Benjamin’in çığlıkları aracın içinde yankılanıyordu. Petro, ona yardım etme çabası içinde, ayağındaki sırlıslıklam çorabı düşüncesizce çekip çıkardı. Çorabı çıkarmasıyla, çorapla birlikte bütün bir deri tabakası da çıktı.

Minibüsümüz lastiklerinin çılgın sesi eşliğinde, evimizden yürüme mesafesinde bulunan, caddenin aşağısındaki kliniğe doğru vites aldı. Vardığımızda koltuğumdan fırladım, aracın yan kapısını aceleyle açarak oğlumu kollarıma aldım. Hastanenin ana kapısına doğru koştuğumda,

Petro hemen arkamdan geliyordu. Şoke olmuş hemşirelere ilgilenmeleri için yalvardım. Ailece paylaşacağımız olumlu bir tecrübe diye başladığımız şey, ciddi bir kabusu dönmüştü.

Ayağına merhem sürüldükten ve gazlı bezle dikkatlice sarıldıktan bir müddet sonra, kararlı bir şekilde yolculuğumuza devam ettik. Petro ve ben, bu zamanı üç oğlumuz ruhsal bir eğitim vermek için kullanmış, İslam'ın güçlü tutunduğu bu yere taşınmamızdan, belki bazılarının -en azından kötü olanın- mutlu olmadığını sabırla anlatmıştık. Düşmanımız, zavallı Benjamin'in çapraz ateşte kalması anlamına gelse de, Tanrı'ya itaatli olma planlarımızı engellemek istiyordu. Malatya'daki zamanımızı Rab'be adamak ve O'nun korumasını istemek için birlikte dua ettik.

Petro Benjamin'e, kendisini Tanrı'nın adı uğruna acı çekmeye hazır olarak görmesinden ötürü mutlu sayması gerektiğini hüznü bir gülüşle anlattı.

Benim pragmatik oğlum ise; "Aslında çok umurumda değil!" diye yanıtladı. Sarılı ayağı yan koltuktaki bir yastık yığınının üzerindeydi. "Tek bildiğim şey çok acıyor!"

Konaklama için yapılan ön arayışlarımız, birkaç ay sonra, şehrin mahallelerinden birinde, muazzam büyüklükteki bir evin keşfiyle sonuçlandı. Büyük bir terası ve kocaman altı yatak odasıyla, üç katlı bir villaydı. Başlangıçta, daha önce hiç aşına olmadığım tarzda bir 'misyoner evi' olduğu için emlak komisyoncusunun ev ziyareti teklifini kesinlikle reddetmiştim. Ben, Rab uğruna acı çekmek istiyordum, lüks bir hayat değil! Ancak emlakçı, kolay pes etmeyen bir adamdı ve bizi, en azından eve bir göz atmamız için ikna etmişti.

Ellerde anahtarlarla geniş oturma odalarını, iyi düzenlenmiş bahçelerini gezmiş ve yeni bir kilise için mükemmel bir yer olacağını anlamıştık. Ziyaretçileri kabul etmek için yeteri kadar odası vardı ve geçici olarak kalmaya ihtiyacı olan misafirleri de her zaman için ağırlayabilecektik. Petro pırıl pırıl mutfak aletlerine hayranlıkla bakarken, ben bu muhteşem evi bizim için planlayıp planlamadığını Rab'be sormak için verandaya çıktım. Kesinlikle hiç beklemediğim bir şeydi bu.

Tek başıma dua ederken Rab benimle konuştu ve O'nu dikkatle dinlememi istedi. Malatya çevresindeki ekili alanların çekirdekli meyvesiyle ünlü olduğunu, yaş ve kuru kaysısının dünyanın her yerine ihraç edildiğini

önceden biliyordum. Zihnimde birden, şehrin üzerinde dev bir mantar bulutu gibi yükselen bir kayısı sütunu canlandı. Bu alışılmadık sütun ile uçan kayısı bulutları Türkiye'nin, Avrupa'nın ve tüm dünyanın üzerine nükleer bir bomba gibi, önce dağıldı, sonra da yayıldı. Bu görüşle beraber, Rab'bin bana ciddi bir mesaj gönderdiğini sezmiştim ama o zamanlar bunun tam olarak ne anlama geldiğini kavrayamamıştım. Sonucunda tüm dünyaya dokunacak ve etkileyecek bir şeyin, Malatya'da gerçekleşeceğine dair Rab'bin bize bir şey anlattığını ancak daha sonradan anlamıştım. Tanrı bu görüşle, şüphelerime ve karşılaştığımız küçük karşıt olaylara rağmen, bizi Malatya'ya çağırdığına ilişkin inancımızı yenilenmiş oldu. Aynı zamanda devam etmemiz ve içinde bulunduğum bu güzel evi kiralamamız için de güvence vermişti. Tanrı'nın orada etkin bir şekilde hizmet etmemiz ve bize ait planlarını gerçekleştirmemiz için bu eve ihtiyacımız olduğunu bildiğine yürekten inandım.

Petro daha şimdiden mutluluk içinde üst kattaki geniş banyolara hayran olmuş, pek fazla iknaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Mersin'den taşınma planımız büyük bir hız alarak başladığında, iki sorunun ortasında kalmıştık: Mersin'de boşalan yerimizi kim alacak ve Malatya'daki yeni çalışmamızda bize kim destek olacak? Tanrı her ikisi için bize sevecenlikle çözüm sağladı.

Güney Afrika'dan bir dost, Stephan Smithdorf ve Japon karısı Keiko, OM'un 'Doulos' adlı gemisiyle yıllarca hizmet etmişlerdi. Neredeyse Titanik kadar eski olması ve Guinness Rekorlar Kitabı'na, dünyada yüzen en büyük kütüphane olarak geçmesiyle tanınan 'Doulos', ekibiyle müjdeleme yapmak, fakir uluslara yardım sağlamak ve kaliteli edebiyat dağıtmak için dünyanın dört bir yanına yelken açmıştı. Stephan ve Keiko açık denizlerde geçirdikleri uzun yıllardan sonra, bu hizmeti karada sürdürme kararı almışlardı.

Stephan o sırada bir keşif ziyareti için Türkiye'de bulunuyordu. O ve ben, kilise için Hristiyan öğretim malzemesi içeren ses kasetleriyle dolu bir seyahat çantasıyla Mersin ile İzmir arası bir otobüs yolculuğu yapıyorduk. Bir gece yolculuğuydu ve otobüs gece boyunca çok az mola vermişti.

Mersin yol kavşağına ulaştığımızda kasetleri koyduğum valizi aradım ama boşuna. Kaybolmuştu. Otobüs şoföründen yardım istedim ama sorunumla hiç ilgilenmeyerek sürücü koltuğuna geri döndü. Yol kenarında

durup, sesimi yükselterek itiraz etmeye başladığımda, ancak ilgisini çekebilmişim ve azda olsa bana yardım etmeye ikna olmuştu. Kayıp valizi aramam için, çantaları bagajdan dışarı çıkartmama ve onları tozlu yol kenarına koyarak incelemem de bana eşlik etti. Yine de değerli kasetlerden hâlâ bir eser yoktu. Sanki dürüst olmayan bir yolcu, molalardan birinde, çantayla beraber tüymüş gibiydi ve büyük bir olasılıkla içinde ne olduğunu bilmiyordu. Kendi kendime, suçlunun, Hristiyan öğretime bizim küçük topluluğumuzdan daha fazla ihtiyacı var diye düşündüm ve böylece, otobüs şoförünün sonunda görevini tamamlamasına müsaade ettim.

Çarpıcı sahneyi izleyen Stephan, yüzünde şoke olmuş bir ifadeyle bana döndü ve “Hiç anlayamıyorum, nasıl öfkelenmedin!” dedi.

Bir kahkaha attım ve Türkiye’de insanlarla etkileşimde bulunduğun zaman sesini yükseltmeyi öğrenemezsen, seni ciddiye almazlar dedim. İsa bile, buna benzer bir Orta Doğu kültüründe, insanlardan duyduğu memnuniyetsizliği, bazen yüksek bir sesle dile getirirdi. İşin sırrı, öfkeliyken yanlış davranarak günah işlemene izin vermemendir.

Normalde çekingen birisi olan Stephan için oldukça üzücü bir deneyim olmasına rağmen, sonunda Mersin’deki hizmetimize katılmış ve taşındıktan sonra da Kayra temsilciliğinin sorumluluğunu almıştı. Bir Türk imanlı olan Levent, onlarla çalışmak ve ticari anlamda asistanlık yapmak için sorumluluk almıştı. Hizmet ettiğiniz yerden taşınmak durumunda kaldığınızda görevinizi devralacak birisinin olması gerektiğinden bu gelişmeye çok sevinmiştik.

Bu sırada Malatya’daki yeni ekibimiz açıkçası Tanrı’nın idaresi altında yavaş yavaş yerine oturuyordu. Yılın başlarında, kilise kampında tanıştığım Türk genci Necati, görüştüğümde Türkiye’nin doğusuna doğru ilerlemeyi planladığımızı duyduğunu söylemişti. O dönem karısıyla beraber başka bir şubede hizmet ediyordu ama Malatya’da çalışmaya başlamamızdan sonra bizlere katılmak istediğini söylemişti. Yeni bölgemizde bu genç adamın yönetme kabiliyetine güvenebileceğimiz için inanılmaz mutluydum.

Ardından bir akşam, Tilmann’dan gizemli bir telefon aldım. Aceleci bir ses tonuyla, benimle şahsi bir görüşme yapmak istediğini, ama telefonunun dinleniyor olma ihtimaline karşı, bunu telefonda açıklamak istemediğini belirtti. Birkaç gün sonra, Mersin’deki bir kafede bulduğumuzda, karısı

ve üç çocuğuyla beraber kurduğumuz ekibe katılmak istediğini açıkladı. Planlarımdan ne kendisine ne de karısına daha önce hiç bahsetmediğimden, gelip bizimle çalışmak istediğini belirtince, şaşırmıştım! Bunun arkasında Tanrı'nın olduğu apaçıktı, böylece onları coşkuyla karşıladım.

Ekibimizi tamamlamayacak olan son iki üye, yine aynı sürprizli yollarla bize katılmıştı. Ufak tefek, kel kafalı bir İngiliz olan Angus Reed ve karısı Elizabeth, 'Yeni Ufuklar' adı altında, bir misyon kurumunda çalışıyorlardı. Doğu Türkiye'deki yazılım kurslarında İncil hakkında ilgilenen insanlarla iletişime girmekten sorumluydular. Adı Hüseyin olan bir gençle bu yolla iletişime geçmişlerdi.

Hüseyin doğuştan fiziksel engelliydi, bu yüzden hareketleri iki buklüm, kambur bir yürüyüşle sınırlıydı. Ortadoğu kültüründe sakatlık, Tanrı'nın bir laneti olarak algılanabildiğinden, günlük yaşamında çevresinden alay ve dışlamalarla karşılaşırđı. Bu sebepten, İslamiyet'ten tamamen hayal kırıklığına uğramış ve gerçeği başka kapılarda aramaya başlamıştı. Bu arayış, posta sistemi yoluyla Angus'tan bir adet 'Yeni Antlaşma' kitabı istemesiyle sona ermişti. Bu acılı Türk genci, Angus'la ilişkiyi henüz ilerletmeden, görünüşe göre kendi inisiyatifiyle, yatağının başucunda tek başına dizlerinin üzerine çökmüş ve İsa'yı hayatına davet etmişti. Çok heyecanlanan Angus ve karısı onunla görüşmelere devam etmiş ve eğitimine devam edebilmesi için bu gencin memleketine taşınma planlarına başlamışlardı.

Malatya'da yaşıyordu.

Bölgeye taşınma sürecinde olduğumuzu tesadüf eseri duymuş, benim tarafımdan herhangi bir zorlama olmadan, ekibimize katılmayı talep etmişlerdi. Görünüşe göre Tanrı bizden bir adım ileride, Petro'nun ya da benim herhangi bir katkımız olmadan, Kendi özel, rüya ekibini hazırlıyordu. Tanrı'nın yeni bir şeyler başlatmak için dört farklı milletten ve dört farklı misyon grubundan çağırđığı, Türkiye'nin bu özel bölgesinde, şimdi dört aile vardı. Tanrı'nın imana çağırılmış olduğu ilk tövbeli kişinin, daha biz fiziksel varlığımızla şehirde bulunmamızdan önce, var olduğunu bilmek imanımızı güçlendiriyordu. Hepimiz doğru yoldaymışız gibi görünüyordu.

Yetkililerin planlarımızdan ve hareketlerimizden her zaman için haberleri vardı. Türk vizemi uzatmak ve yasal olarak orada kalabilmek için Malatya'daki temsilciliğimi kaydetmem gerekiyordu. İyi bir izlenim vermeyi umut ederek bir sabah, güzel kıyafetlerimi giydim ve ardından başvurumu yapmak üzere devlet binasına doğru yola koyuldum. Doğru binayı bulmayı başardıktan sonra, gazetenin spor sayfasını tembel tembel okuyan bir devlet memurunun oturduğu, oldukça büyük resepsiyon masasına doğru saygıyla yaklaştım.

Kısacık bir an beni karşılamak için baktı ve ardından gayet sıradan, "Ah, evet! Siz Martin De Lange olmalısınız, Kayra'dan!" diye belirtti.

Bu tanıtımına şaşırılmışım, çünkü kimliğimi nasıl bilebildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu! Bu adamı ne önceden görmüşlüğüm ne de bu ofiste bulunmuşluğum vardı. Alnına tek parmağıyla dokunarak, benim hakkımda her şeyi bildiğini gösteren bir hareketle, masanın üzerine bir yığın form kâğıdı sıraladı, "Vergi kaydınız için bunları doldurun!" dedi ve tekrar gazetesini okumaya devam etti.

Hareketlerimizi yakından takip eden sadece devletin kendisi değildi. Aynı zamanda, Hristiyan misyonerlerin kendi Müslüman toplumuna indiklerini duyum alan yerli medya da ilgisini bize çevirmişti. 2003 yılı Nisan ayında, yeni büyük evimize daha taşınır taşınmaz, benim ve Petro'nun hakkında gazetelerde yazmaya başlamışlardı bile. Komşular, her ne kadar sokaklarında aniden Hristiyan görmekten pek keyifsiz görünmese de varlığımızla ilgili küçük 'çamur at izi kalsın' tarzı dedikoduları hızla çevreye yaymışlardı. Tilmann ve Suzan, daha resmi olarak taşınmadan, gazetelerin ön sayfasına çıkmayı Petro'yla benden önce başarmışlardı.

Tilmann'a telefonda, "Tebrikler!" dedim, makaleyi elimde tutarken. "Hem de gazetenin baş sayfasına çıkmışsınız. Artık herkes tehlikeli Hristiyanların Malatya'ya geldiğini biliyor!"

Ancak benim kadar eğlenmiş gözüküyordu.

Polis şehirdeki varlığımız gerçekten onaylandığında, amansız bir misyon olduğunu kanıtlamak ve bizi tehdit etmeye çalışmak için ne yaptığımızla ilgili bizi yakın takibe başlamıştı. Sokağın karşı tarafından bir ev kiralamış, perde aralıklarından gün boyu bizi izlemeye almışlardı. Yakın temasta olduğum kişilerden birisini sorguya çekmek üzere polis merkezine çekerek, gözünü korkutmuşlardı. Bilgisayarına esrarengiz bir şekilde virüs

girince, tamir için yerli bir teknisyene götürmüş ve ayrılışından yalnızca birkaç dakika sonra, bilgisayarın sabit diskindeki tüm kayıtlara el koyma emri ile polisin dükkâna girdiğini sonradan keşfetmiştim.

Ekip, bütün bu olanlar içinde, ruhsal düzeyde çok özel bir şeyin Malatya'da gerçekleştiğini seziyordu. Bizi korkutmak ve itibarsızlaştırmak için düşmanın ardi arkası kesilmeyen girişimleriyle karşı karşıya kalıyorduk ama aynı zamanda, Tanrı'nın bizimle olduğu ve durumu kontrolünde tuttuğu konusunda cesurduk. İlk günden itibaren bu şehirde karşı karşıya olduğumuz mücadeleler aksine bizi gerçekten teşvik ediyor ve Tanrı'nın işi için coşkuyla dolduruyordu.

Malatya'daki ilk senemiz boyunca kilise çoğaltma, müjdeleme ve hizmet eğitimleri günlük işimizin bir parçası olsa da, ekip lideri olarak ana hedefim, güçlü bir kiliseden çok, iş arkadaşlarım arasında güçlü bir ekip dinamiği yaratmaktı.

Angus ekip yöneticisiydi. Hem kendisi ve hem karısı Cambridge, yapı ve organizasyon bölümünden, takdirli yüksek lisans mezunuydular. Sonunda, her şeyi bir arada tutmak için bana yardımcı olacak birilerinin olması rahatlatıcıydı. Kutsal Kitap çevirmeni ve danışmanı Angus, mantıklı bir düşünürdü. Hizmetimiz için protokoller geliştirmenin yanı sıra, hepimizin bunları takip ettiğinden de emin olmaya çalışırdı.

Öte yandan Necati, daha yaratıcı ve sosyal konulara odaklıydı bu yüzden bazen bu protokolleri takip etmekte zorlanırdı. Hristiyanlığı araştıranların topluluğumuza katılmalarına izin verilmeden önce, onları test motivasyonlarına tabi tuttuğumuz yerleşik rutinimize her zaman için bağlı kalmamasıyla bilinirdi. İki ya da üç yeni arkadaşla beraber, haber vermeden, pazarları kiliseye geri dönerdi. Bize de onlar için, genellikle "iyi hisler" beslediğini ima eden açıklamalarda bulunurdu. İnsanlara karşı büyük bir yüreği vardı. Aslında geçmişi göz önüne alındığında, İslam inancında öğrendiklerinin içinde kaybolmuşlar için belki de büyük bir şefkat duyuyordu. Stratejideki bu fark, Necati ile Angus arasında bir engel gibi duruyordu ama aralarındaki iletişim bağına korumak için çaba harcıyorlardı ve doğal yetenekleri çoğu yönden birbirlerini tamamlıyordu.

Bu ikisini yakından tanımak benim için oldukça kolaydı. Yalnız çekingen, içe kapanık Alman iş arkadaşını tanımak için biraz daha çaba harcamalıydım. Derin bir adamdı ve ben, derinliklerine inerek onu daha

yakından tanımayı arzuluyordum. Çözümü, ortak paylaştığımız bir ilgi alanını keşfettiğimde bulmuştum: bisiklet sürmek...

Haftanın iki günü, sabahın erken saatlerinde, henüz güneşin ilk ışıkları gecenin gölgelerini kovalamakla meşgulken, bisikletlerimizle evinin önünde buluşur, Malatya çevresindeki pastoral köy yollarında, elli kilometrelik zorlu bir bisiklet turuna çıkardık. Memleketinden özel olarak getirttiği bisikletini büyük bir tutkuyla sürerdi.

Bisikletiyle kurşun gibi hızlı yol alır, hatta engebeli dağ yamaçlarının dik yokuşlarına kadar tırmanırdı. Kendini hep daha ileriye, kişisel performans sınırlarını aşmaya iterdi. Ben de arkasından, onu daha sakın takip ederek rahat rahat ilerler, fırsatını buldukça da kısa süre içinde çabucak öğrendiğim, biraz daha yavaş sürmesi için bir rica anlamına gelen Almanca, “Du must langsamer fahren!” diye arkasından bağırırdım. Yol boyunca nefes nefese, hayatlarımız – kilise konuları, imana dair sorular, aile durumları – hakkında konuşur ve onunla derin bir ilişki kurardım.

Başlangıçta kafamı oldukça karıştıran bu adamı bir kardeş gibi sevmeye başlamıştım. Yorulmak nedir bilmeyen, üstün bir dayanıklılık sergileyen, asla vazgeçmeyen birisiydi. Bu karakter özelliklerini dağ yollarında onu bisiklet sürerken izlediğimde keşfetmiş ve bunların farkına hayatının diğer alanlarında ancak kademe kademe varmıştım. Malatya’daki ekibimizde almış olduğu sadık ve adanmışlık rolünü çok takdir etmiş hem dost hem de meslektaş olarak ona büyük ölçüde bağımlı olmuşum.

Hepimiz Türkiye’deki hizmetimizin içerdiği riskleri anlamış, ailelerimizi ve kendimizi korumak için kararlı adımlar atmıştık. Yine de Tanrı’nın her şeye egemen ve güvenliğimizden sonuna dek sorumlu olduğunu biliyorduk. Ekibimiz bir hafta boyunca günün erken saatlerinde birlikte çalışmak için Hazal Gölü’nde inzivaya çekilmişti. Korkuyla olan kişisel savaşımı onlarla paylaşabilecektim. Onlara, bunun Müjde’yi vaaz etmekteki etkinliğime engel olmaması için nasıl önlem almam gerektiğini sormuştum. Ekip içinde bu sorundan yakınının sadece ben olmadığını görmek sürpriz olmamıştı. Ancak dört aile içindeki sekiz yetişkinden altısının en büyük korkusunun bir depreme yakalanmak olduğunu itiraf etmesi, yine de şaşırtıcıydı. Benim gibi birçoğunun, imanları uğruna işkence görmekten çok, çökmüş bir evin altında sıkışıp kalmaktan korktuklarını keşfettiğimde oldukça şaşırmıştım.

Bu korkuyu Rab'be teslim etmenin önemini fark ederek, dua etmek için başlarımızı öne eğmiştik. İçinde bulunduğumuz oda, tam olarak o anda sallanmaya başladı. Bardaklardaki sular masadan aşağı dökülmeye başlamış, temellerin sarsıntısının tanıdık gürültüsü dayanılmaz derecede yüksek olmuştu. Panik halde hepimiz yerlerimizden zıplayarak çocukları bulmak için odadan dışarı fırlamış ve ardından endişeli bir şekilde, yer kabuğu sarsıntısının geçmesini beklemiştik.

Richter ölçeğine göre yaklaşık beş şiddetinde kaydedilen, Türkiye'nin bu bölgesi için 'küçük' sayılabilecek bir depremdi ama korkularımızın ne kadar derin olduğunun ortaya çıkması ve ailelerimiz dahil, kendimizi sürekli korumaktaki çaresizliğimizi kabullenmek için yeterliydi. Tanrı'ya olan ihtiyacımızın yoğunluğunu bilerek ve aynı zamanda, O'nun uğruna kendimizi tehlikelere sokma isteğimizi kabul ederek, dualarımızı dışarıda tamamladık.

Ekibimiz her geçen gün birbirine daha sıkı kenetleniyordu. Kimimizin yönetimle, kimimizin neden müjdeleme işine bir önce başlamadığımızla ilgili endişeleri olsa da, yaptığımız işte birleşirsek, işimizin daha fazla meyve vereceğine yürekten inanmıştık. Gelecekle ilgili planlar yapmak ve sorunlara çözüm bulmak adına yaptığımız şey, aslında sadece, birbirimizle konuşmak için daha fazla zaman ayırmak olmuştu. Aramıza fazla sayı eklemeyen önce, birbiriyle uyumlu bu dört ailenin daha sağlam bir temel üzerine kurulmasını istiyorduk. Aslında bunun, sonradan, en iyi yaklaşım olduğu kanıtlanacaktı. Bölgeye yerleştirdikten bir yıl sonra, hizmetimiz büyüdü ve önümüzdeki iki yıl içinde de bu büyüme katlandı. Bir zamanlar, Mersin'deki kilisenin büyümesi zaman içinde yavaşlarken, Malatya'daki oturma odamız yakın bir zaman içinde, yeni imanlılarla dolup taşmaya başlamıştı. Onlarca insan yazı kursları aracılığıyla Rab'be gelmiş ve bizde kişisel olarak, bir dizi birey ve aileyi eğitime alabilmıştık.

Ali, Kudret ve üç çocuğundan oluşan aile bunlardandı. Malatya'nın birkaç kilometre uzağındaki Doğanşehir kasabasında, küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Kaba derili Ali, kendisinden önce babası ve büyükbabası gibi bir İslam takipçisiydi ve küçük bir çiftlikte kayısı yetiştiriyor, geleneksel tarza uygun, mütevazı tuğla bir evde yaşıyordu. Bu evde; ikisi küçük, dört yatak odası ile çevrili ufak bir oturma odası, bir mutfak ve banyo vardı. Ne zengin ne de fakirdiler ama yaşamlarından mutluydular.

Ali'nin kız kardeşi İzmir'de imanlı olmuştu ve ben onu, Malatya'ya yaptığı bir ziyaretinde tanımıştım. Ailesinin yaşayan Kurtarıcı'yı bir an önce tanıması için, tanıştırmak amacıyla beni evlerine götürmüştü. Takip eden iki yıl boyunca, onlarla her hafta buluştuk. Kutsal Kitap'tan İsa ile ilgili önemli bölümleri vurgulayarak ve soru sormalarına izin vererek çalışmalar paylaştık. Akşamları soğuk olduğundan, oturma odasının ortasındaki küçük kömür mangalın etrafında oturur, ellerimizi ısıtırken, hayatın sorunlarını tartışırdık. Bazı hafta sonları, ailemi onların kırsal, şirin köyüne götürürdüm. Bizi, onlara yakınlaştıkça, hayatlarına daha da dahil ettiler, hatta yıllık kayısı hasadında, onlara yardım etmemize izin bile verirlerdi. Çocukların sepetlere doldurdukları oranda, bol bol meyve yemişlerdir. Ali ile yan yana çalışmaktan büyük keyif almışımdır.

Sonunda bir akşam, bir başka derin tartışmanın ardından, Ali nasırlı ellerini göğsünde yavaşça birbirine kenetledi, başını eğdi ve şifreli bir şekilde, "Zamanı geldi!" dedi.

"Neyin zamanı?" diye sordum.

"Hayatımı İsa'ya verme zamanı!"

Böyle özel anları yaşama ayrıcalığına sıkça sahip olsam bile, hiçbir zaman yorulmadım. Vücudumu bir heyecan sardı ve beklerken, kalbim çılgınca atmaya başladı.

"Kudret!" diye seslendim, Ali'nin mutfakta meşgul olan karsına. Bir dakika sonra, başı sade bir eşarpla mütevazi bir şekilde örtülü, elleri ekmek hamurundan çıkmış, kapıda belirdi.

"Kocan, İsa'yı izlemek için zamanın geldiğine karar vermiş, ya sen?"

Kudret, Türk bir ev hanımından beklenen tevazu ve aynı çatı altında yan yana geçen senelerin doğurmuş olduğu gerçek bir sevgiyle geldi. Kocasının hemen yanında, dizlerinin üstüne çöktü. Kararlılıkla; "Eğer kocam hazırsa, ben de hazırım!" dedi

Ali karsına gülümsedi, elini tuttu ve ardından üç çocuğunu, onlara katılmaları için çağırdı. Çocuklar odaya girdi ve tam olarak neler olduğunu anlamasalar da herkesin heyecanına kapıldılar. Sık sık kıkırdasalar da, onlar da ebeveynleri gibi diz çöktü. Benimle dua ederek, hep beraber günahlarını itiraf ettiler ve kalplerini Rab İsa'ya verdiler.

Ali bana baktı, yüzündeki çizgiler daha yumuşamış ve daha az derin görünüyordu. Yeşu peygamberin sözlerini tekrar etti. “İşte şimdi, ben ve ev halkım Rab’be kulluk edeceğiz.”

Sekizinci Bölüm

Her şey yolundaydı.

Malatya’da geçen üç yıldan sonra, şikâyet edecek pek bir şeyimiz kalmamıştı. Kuşkusuz polis tacizinden ara ara sıkılıyorduk ama diğer yanda, hizmet alanında gerçek bir başarı yaşıyorduk. Şehirdeki yaşantımız da oldukça rahattı. Çocuklar yerel okullara iyi uyum sağlamış, biz de birçok arkadaş edinmiştik. Ekip üyeleri arasındaki ilişkimiz de iyi gidiyordu.

Her zaman için savaştığım bir şeyi bile sonunda başarmıştım; “iş ve ev arasında iyi bir denge kurmak”. Yeni bağlantılarla birçok görüşmelerim, bölge genelinde İncil dağıtımlarım ve yeni iman edenlere nasihat yardımlarım oluyordu. Bunun yanında, karım ve çocuklarımla beraber eğlenmeye, kamp yapmaya, bisiklet sürmeye ve onların eşlik etmesinden keyif almaya yeterince zaman ayırıyordum.

Hayatıma özgü olan neşe, Malatya hakkında gördüğüm soğukluğu daha da belirgin hale getirmişti. Sert bir kış sabahı işe giderken, şehir parklarındaki bakımlı ve düzenli bahçelerin, sokaktaki insanların donuk, gri giysileriyle nasıl keskin bir tezatlık oluşturduğunu fark ettim. Aşağı bakan gözler, yüzlerinin ve hatta omuzlarının eğimi, üzerlerinde ağır ve ıslak bir battaniye varmış gibi asılı duran depresif hâlsizliği dolaylı olarak anlatıyordu. İçlerinden hâlâ çok azı aktif olarak gerçeği arıyordu; ama Tanrı’yı arayanlar gerçek özgürlüğü ve umudu yaşıyor, küçük kilisemizdeki hızlı büyümelerini heyecanla görüyorduk.

Anadolu'nun şiddetli kışında soğuktan donmuş parmaklarla ofisimin kapısını açtım ve ardımdan soğukta benimle birlikte içeri daldı. Yerli polis memuru gibi istenmeyen ziyaretçilerden herhangi bir giriş belirtisi görmediğimden rahatlamıştım. Evraklarım gece boyunca rahatsız edilmiş görünmüyorlardı. Bilgisayarımı açtım, birkaç dakika odanın içinde dolandım ve habersiz damlayacak olası ziyaretçiler için çay demliğini gaz sobasının üzerine koydum. Ortaliğa biraz çeki düzen verdikten sonra bilgisayarın açılmasını bekledim.

Kabul edip stok siparişi veren birçok yeni kitabevi ile hizmetimizin edebiyat dağıtım kolu son zamanlarda oldukça iyi iş yapıyordu. Merak içinde, bu büyümenin banka hesabımıza ne kadar yansımış olduğuna bakmak için – misyonerlik dünyasında bile para, işlerin yürümesi için gereklidir – ofis sandalyeme geçtim ve internet banka hesabımıza giriş yaptım.

Hesabın bakiyesi sıfırdı.

Şaşkın, “yenile” düğmesine bastım ve hatta kapatıp yeniden açmayı bile denedim. Değişen bir şey olmadı. Çok sağlam banka bakiyemiz bir gecede ortadan kaybolmuştu. Kelimenin tam anlamıyla, binlerce dolar bir siber kanaldan uçup gitmişti.

Çılgınlar gibi, kayıp kara gün akçemize ne olduğu hakkında bir ipucu bulmayı umarak işlemler düğmesini tıkladım. Hesap geçmişimizde, Mersin’de Kayra için çalışan Stephan’in karısı Keiko Smithdorf’a Kayra hesabından tek hamlelik toplu bir ödeme yapıldığını gördüğümde, daha da şaşkına döndüm. Bu sessiz, mütevazî kadının bir hayduda dönüşme ihtimalini düşünsem, olasılıklar listemde kesinlikle son sırada yer alırdı. Bu bilmeceye bir yanıt bulma amacıyla, Keiko ile kısa bir tatilde olan Stephan’i endişeli bir halde telefonla aradım.

Durumu ona açıklamaya çalıştıktan hemen sonra, “Paramız nereye uçtu?” diye sorduğümde nefesi kesildi. Artan paniğimi zor kontrol altına almaya çalışıyordum. Aslında onu suçlamak değil, sadece ne olduğunu bulmaya çalıştığıma dair ona güven verdim.

Yüksek sesle düşünürken, “Son birkaç gündür internet bağlantımız bile yoktu!” diye mırıldandı kendi kendine. “Hiçbir fikrim yok... Site güvenli. İçeriden bağlantılı bir eylem olması lazım, çünkü Keiko’nun hesabına para yatırılmış. Ancak, hesabımıza erişimi olan tek kişi ve tüm detaylarımız – “

“Levent!” diye kestim lafını, öfkeli bir şekilde.

Telefonun diğer ucundan bir inilti sesi çıktı. “Bir şeyler olduğunu seziyordum. Artık kiliseye düzenli olarak gelmiyor, çok çabuk öfkeleniyor ve garip şeyler söylüyordu. Fakat ona inanmayı seçmiş ve sorumluluğu ona bırakmıştım. Hem de tüm detaylarımızı elinin altında bırakarak...”

“Senin hatan değil! O kendi seçimini yaptı. Onu polise şikâyet etmeye gideceğim.”

Tatili bozulan Stephan Mersin’e geri dönerek, bu dağınıklığı oradan temizlemek için çalışmayı kabul etti. Ben de polis merkezine doğru isteksizce yola çıktım. Bu defa tutuklanan biri olarak gitmedim. Topluluğumuzdan bir arkadaş, Mesih’te bir kardeşimiz tarafından işlendiğinden şüphelendiğimiz bir suçu üzülererek bildirmek için gittim. Hem ben hem Stephan için, bir arkadaşımızın ihaneti yüzünden yaşadığımız acı, birkaç bin doların kaybından çok daha ağır gelmişti.

Ve işler sarpa sardı. Levent tamamen ortadan kaybolmuş, Rab’be sırt çevirmeyi seçen bariz bir izlenim ve arkasında idari bir dağınıklık bırakmıştı. Şirketimizin cep telefonlarından bir tanesi onunla birlikte kayıplara karışmıştı ve biz, müşterilere bu telefonlarla uzun görüşmeler yapmak için sürekli olarak ücretlendiriliyorduk. Sonunda bir sabah, bir polis memuru ofisime geldi ve ifade vermem için beni merkeze çağırdı. Şirketimiz, birlikte çalıştığımız kitabevlerinden bazılarının aldığı tehdit telefonları yüzünden tacizle suçlanıyordu. Levent sadece bizi değil, aynı zamanda müşterilerimiz olan kişileri de incitecek kadar, sebepleri ne olursa olsun, kızgındı. Bu defa alışılmadık derecede anlayışlı olan memurlar, hüzünlü hikayemi kayda aldılar ama Levent tekrar ortalığa çıkana kadar, Kayra aleyhindeki suçlamaların devam etmesinde karar kıldılar.

Bu olay başka bir zaman olmuş olsaydı, bunu sadece küçük bir rahatsızlık olarak algılar, kestirip atardım. Bütün paranın kaybı gibi, Levent’in ihaneti de kesinlikle acıtmıştı. Müşterilerimizin çoğunun yüzünü kaybetmiştik. İlişkileri yeniden eski haline getirme ve verilen zarardan dolayı özür dileme çalışmalarını ayarlamak zorundaydık. Aslında bunlar, büyük resme baktığımızda, nispeten daha küçük sorunlardı.

Büyük sorun, oturma izin belgelerimizi yenileme sürecinde olmamızdı.

Başvurumuzu sunduğumda, iriyarı vize görevlisi kabaca, “Tam değil!” diye ifade etti. “Haftaya yine gel!”

“Geçen hafta da gelmiştim.” diye yakındım. “Ondan bir önceki hafta da! İzin belgelerim ne zaman onaylanır acaba?”

“Dosyanızda, aleyhinizde suçlamalar olduğu yazılı. Vize başvurunuz daha fazla soruşturma için beklemeye alındı.”

“Ne soruşturması?” diye bağırdım. Polise her şeyi anlattım. Ben suç işleyen değil, aksine mağdırım! Bu ülkedeki oturma hakkımı engellemek için bunu bir bahane olarak kullanamazsınız!”

Makbuzumu masanın üzerinden kocaman elleriyle bana doğru uzattı, dışlerinin arasından, “Haftaya tekrar gel!” diye mırıldandı ve sıradakine döndü.

Tek başıma savaşılabileceğim bir şey olmadığını üzülererek anlamıştım. Kendi açımdan ne kadar çabalasam da beni ülkeden kapı dışarı atmaları anlamına gelen bu talihsiz durumu, açıkça kullanmaya kararlı hükümet yetkililerini zorlayabilmemin hiçbir yolu yoktu. Bu sorunun sadece ama sadece Tanrı tarafından çözüleceğini yüreğimde biliyordum. Tanrı Malatya’da olmamız gerektiğini kesinlikle biliyor, burada yaptığımız iyi işi görüyordu ve Kendi mükemmel zamanlamasında bize bir yol gösterecekti. Bilinçli olarak, bizim adımıza hareket etmesini beklemek için karar aldım.

Gerçekten ama gerçekten çok uzun bir zaman bekledim.

İzin belgelerimiz için her hafta polis merkezine uğruyor ve her defasında da eve, Petro’ya eli boş dönüyordum. Önceleri çekimser bir iyimserliğim vardı ama, haftalar haftaları kovaladığında, bu duygusal bir ezikliğe dönüştü. Bu arada oturma izinlerimizin süresi dolmuş ama biz yine de beklemeyi tercih etmiştik. Ben ve Petro Tanrı’nın bize yardım etmesi için oruç tutuyor ve dua ediyorduk.

Dört heyecanlı aydan sonra bize cevap verdi ama bu, beklediğimiz cevap değildi. İl emniyet müdürlüğü, artık Türkiye’de, yasadışı ikamet edenler olarak görüldüğümüzü sert ve kısa bir dille bize bildirdi.

Bu kötü haberi çocuklara bir akşam yemeğinin ardından verdik. Şoke olan Martin sandalyesinde sessiz oturuyor, bir tür açıklama bekliyordu. Benjamin tabağındaki havuçları sinirli sinirli kesiyor, Samuel üstesinden gelmeye çalışarak, “Bizi çıkaramazlar, değil mi?” diye sızlanıyordu.

“Çıkarabilirler!” dedim. “Kalamayacağımıza karar verdiler, savaşacak bir durum yok! Gitmeliyiz!”

“Nereye?” diye sordu Martin.

Petro’yla birbirimize bakarken, nasıl cevap vereceğimizi bilemiyorduk. “Henüz bilmiyoruz!” diye yanıtladım. “Tanrı bizi yeni bir yerde – “

Samuel ağlamaklı, “Tanrı neden *burada* kalmamıza izin veremiyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum oğlum! Ben de anlamıyorum. Biz yine de sadece O’nun en iyisini bildiğine güvenmek ve O’nun rehberliğini dinlemek zorundayız. Belki bizi yeni bir ülkeye göndermek istiyor. Belki bizim için eve, Güney Afrika’ya dönme zamanıdır...”

Benjamin sebzelerini doğramayı bıraktı ve bana sert bir bakış attı. “Güney Afrika ev gibi hissettirmiyor! Orada doğmadım bile – “

“Ben de!” diye araya girdi Samuel.

“- Sadece tatillerde ziyaret ettim. Benim orada hiç arkadaşım yok! Ev Türkiye!” bir an için durakladı. “Türk’üm ben!”

Misyoner çocukların karşılaştığı sorunlarla ilgili acımasız gerçek, tam o anda kafama dank etti. Bu çocukların seçtiği bir hayat değildi. Bu süreçte gönüllü katılımcı olmuşlardı, ancak onları bu yolculuğa çıkaran ebeveynlerinin kalplerinde bu, bir yük olmuştu. Çocuklarımız hayatlarını hizmet alanlarında, çoğu zaman farkında bile olmadıkları fedakârlıklarda bulunarak, üzerlerine yüklenen ve onlara sorulmayan karmaşık bir hayat yaşayarak geçirmişlerdi.

Güney Afrika’daki yaşlılarının tersine, çocuklarının Tanrı’yla bir ilişkileri vardı ve direnç sahibiydiler. Her şeye egemen Tanrı’nın teste tabi tuttuğunu ve kanıtlandığını görmüşlerdi. Belki hayat onlar için her zaman kolay olmamıştı, ancak Rab ile olan yürüyüşlerinde, onlara iyi hizmet edeceğine inandığım bir karakter gücü geliştirmişlerdi. Üç genç oğlum da Tanrı’nın elinde birer savaşçı olduklarını kanıtlamışlardı. Bu sürecin onlar için sancılı olacağını bilsem de, Tanrı’nın onlar için en iyisini bildiğine inandım.

Üç ufaklığıma, “Hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz!” dedim. “Ben de hayal kırıklığına uğradım. Ancak biliyorum ki, Tanrı bizi bu işte tek başımıza bırakmayacak! O bizimledir ve bizim için büyük planları var!”

İfade edilen duygu yeteri kadar yerine oturmuştu ancak benim bile güçlkle kabul ettiğim bir gerçektir bu. Kimliğimin büyük bir kısmı, yetişkin hayatımın önemli bir bölümü Türkiye’deki hizmetimde ve yaşamımda gelişmişti. Başka bir yere taşınmanın dayanılmaz düşüncesi, aynı anda beni hem dehşete düşürüyor hem de kalbimi acıtıyordu. Gece yaraları omuzumda beni sakinleştirme çalışan endişeli bir Petro ile ter ve gözyaşı içinde uyanarak kalkıyordum. Sanki bir uçurumdan aşağıya, dibe vurmadan önce düşüşümü engelleyecek bir şeyin olup olmayacağını bilmeden yuvarlanıyordum.

Tanrı’nın sesini duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Benimle konuştuğuna ve bana rehberlik etmek istediğine emindim ama, belki de O’nu yeterince dikkatli dinlemiyordum. Tanrı’nın yüzünü aramak istediğim zaman, hep yaptığım şeyi yaptım: Bedenimi hareket ettirmeye karar verdim. Zamanımı Tanrı’nın benim ve ailem için istediğini öğrenmeye adanmış niyetiyle, Türkiye’nin sahil kesiminde üç günlük bir bisiklet turu yapmak için Mersin’e giden bir otobüse bindim.

Hayat değiştiren bir deneyimdi. Kendimi daha önce hiç yaşamadığım ileri derece fiziksel dayanıklılık seviyesine ittiğimde, bedenim yorgunluktan mahvolmuştu. Sarp dağların arasından geçerken tozlu yollarda inip çıkmak, tendonların, eklemlerin ve kasların ağrıya isyan etmelerine neden oluyordu. Bazen yoğun yağmur bedenimi dövüyor ve bisikletimin tümünü suya gömülü bırakıyordu. Ardından kuru çöl rüzgârları başlıyor ve nemin en son damlasını bile emerek, beni kavuruyordu. Bir şekilde Rab’bin hayatımda ilgi çekmek için yarışan tüm seslerden uzaklaşmamı istediğini hissettim. Böylece, O içeri girecek ve bana çaresizce ihtiyaç duyduğum rehberlik ve güvenceyi verecekti. Vahşi doğada baş başa beraber, yalnız Tanrı ve ben!

Kayalık bir yol kenarında kamp kurmuşum. Üçüncü gece, çiseleyen yağmur altında, günlüğüme deneyimlediğim her şeyi not alıyordum. Küçük çadırımda lambamın yumuşak parıltısı ancak yazmayı sağlayacak bir ışık veriyordu. Sayfaları Tanrı’ya olan sorularla doldurmuşum.

Sorun kesinlikle nereye gideceğiz ve ne yapacağız konusunda herhangi bir seçeneğin olmaması değildi. Petro ve ben, farklı kilise ve kurumlardan gelen bir yığın teklif almıştık. Avustralya'ya taşınma fikrine, oradaki Türk göçmenlere hizmet veren bir kiliseye yardım etmek için sıcak bakıyordum. İngiltere'deki bir üniversitenin kadrosuna katılmak ve misyon öğretmek – düzenli bir maaş ile – bana hitap eden teklifler arasındaydı. Henüz bu tekliflerden herhangi birini kabul etmek için gerçek bir esenlik yaşamamıştım.

Aslında bunların hepsinden çok, Tanrı'da hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Sanki her şey çok rahatsız bir biçimde son derece kötü bitiyormuş gibi görünüyordu. Yıllar süren sadık hizmetten, O'nun için yapmış olduğumuz bunca şeyden sonra, bir parça ilgiyi ve itibarı kesinlikle hak ediyorduk.

O gece, nemli bisiklet kıyafetleriyle bedenimin her yeri ağrı ve sızı içinde uyumanın imkânsız olduğu bir sırada, nihayet çaresizce hasret kaldığım dingin, sarsılmaz esenliği Rab'den almıştım.

“Acıttığımı biliyorum” dedi. “Ama ben senin rahatlığından çok, kişi olarak olgunlaşmanla ilgileniyorum.”

“Bırak gitsin, güven bana ve eve, Güney Afrika'ya dön!” diyerek yüreğimin derinliklerine fısıldadı. Sesi, gerçek belirsizlik zamanlarında yatıştırıcı bir merhem gibiydi. “Eve gitme zamanı!”

Bu güvenceyle birlikte ben, Petro ve üç oğlumuz, Türkiye'deki on beş yılın ardından, sancılı bir kapanış sürecine başladık. 2006 yılı Nisan ayına, Afrika'da başka bir hayata geri dönmenin karışıklığıyla başlamış olduk. Bu haberi Türkiye'deki çalışmalarımızı destekleyen kiliselerle paylaşmak niyetiyle, Tanrı'nın yapmamızı istediğine inandığım şeyi açıklayan ve onlardan dua ve katkılarını isteyen mektuplar yazdım. Destek ekibimizdekilerin tümü Rab'bin sesini doğru işittiğimizi oybirliğiyle onayladı ve eve geri dönüş planımızda bizi yüreктen cesaretlendirdi.

Petro ve ben, yüreктen desteklere minnettar, kafalarımız evraklara gömülü, beş kişilik bir aileyle dünyanın öbür ucuna taşınmanın tam olarak kaç mal olacağını hesaplamaya çalışarak, uzun geceler harcadık. Uçak biletleri kesinlikle ucuz değildi; ne evin eşyalarını gemi yoluyla yollamak ne bir aracın sigortasını sağlamak ne Güney Afrika'da yeniden bir ev kurmak ve ne de üç çocuğu okula yerleştirmek kolay olmayacaktı. Bütçemiz

kesinlikle abartılı değildi ama Petro ile yaptığımız son hesaplamalarda şoke olmuş ve bu girişimin bize 200.000R – yaklaşık 30.000US\$ Amerikan dolarına – mal olacağını anlamıştık.

Bize destek veren ve gönderen kiliselerle tekrar bağlantıya geçerek ihtiyaçlarımızı bildirdim. Sadece küçücük bir destek belirtisi oldu. Ancak genel soru, bir B planımızın olup olmadığıyla ilgiliydi.

Bunu kendi başımıza, elimizdeki bu nakitle gerçekleştirebilmemize imkân yoktu. Ümitsizlikten kaynaklı bir imayla destek ekibimize, kullanmadıkları nakite ihtiyacımız olduğunu hatırlattım ve taşınmamıza yardım etmeleri için çağrıda bulundum. Ağırdan alarak kabul ettiler ve para, taşınma fonumuza yavaş yavaş akmaya başladı. Birkaç hafta sonra, 10.000R – 1500US\$ Amerikan doları – yani uçak biletlerimizi dahi karşılayamayacak bir rakama ulaştık.

Bir gece yarısı yatakta uyandım, yanımda uyumakta olan Petro'nun yumuşak nefes alışlarını dinliyordum. Tanrı'ya güvenmekte bir kez daha zorlanıyordum. Bizi zor yolculuklara çıkarmış, ihtiyaçlarımızı her zaman sağlamıştı, ama şimdi, bunu çözmeyi nasıl planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yasal sebepler yüzünden ülkeyi derhal terk etmek zorundaydık. Ve Tanrı bunun için bir şey yapmak istemiyor gibiydi.

Sessizce, “Sana güvenmek istiyorum, Rab!” diye dua ettim. “Ama şu an bunu gerçekleştiremiyorum! Çok paraya ihtiyacımız var ve bize çok az gönderdin! Yalnızca 10.000R – 1500US\$ ile ne yapabilirim, bilemiyorum?”

Kutsal Ruh tarafından o anda aldığım açıklama midemin kasılmasına yetmişti. “Ver gitsin!”

Beni yanlış anlamayın, cömertliğe inanıyorum tabii. Ailem yıllarca insanların sevinçli bağışlarını alan taraf olmuş ve biz de cömertliği yaşam tarzımızın önemli bir parçası haline getirmeye çalışmıştık. Bunun yanında, bu nakite çok çaresiz zamanlarda, çok çaresizce ihtiyacı olan insanlar için bu fikir gülünç gelebilir. Bundan sadece beş dakika öncesine kadar 10.000R – 1500US\$ – acınacak bir miktar gibi gözüküyordu; Tanrı hayatım boyunca vermiş olacağım en büyük nakiti dağıtmam için beni teşvik ederken, şimdi aklımın beyaz tahtasında, parlak kırmızı harflerle yazılmış büyük bir sıfır görüyordum sadece.

Tavsiyeden çok, belki suçluluktan kaynaklı af dileme amacıyla Petro'yu uyandırdım. Petro kalktı, uykulu gözlerini ovuşturdu. "Benimle karım aracılığıyla konuş!" diye yalványordum o esnada Tanrı'ya. "Bu tuhaf fikrin senden değil, kötüden geldiğini bana göstermek için onu kullan!"

Hatta bu fikrin tam bir saçmalık olduğunu vurgulayarak, durumu ona açıkladığımda, "Yine de gitmeliyiz, değil mi?" diye sakın sakın belirtti. "Demek istediğim, Tanrı'yı görmezden gelip bize hâlâ yiyecek vermesini umamazsın! Ver gitsin!"

Beni gecenin geri kalanında, Tanrı'nın bana verdiği görevin boyutu konusunda kıpır kıpır endişelenmeye bırakarak, sakın bir şekilde yanına döndü ve hemen uykuya daldı.

Sabah olduğunda durumla bir güzel yüzleştim ve OM İstanbul temsilciliğinde çalışan bir çalışma arkadaşımı aradım. İsteksizce durumumuzu ona açıkladım ve sabahın bu erken saatinde 10.000R'nın tamamını ona göndermem gerektiğini ifade ettim.

Telefonun diğer ucunda hıçkırık sesi vardı. Yutkunmalar arasında bana, kendisinin de taşınmak üzere olduğunu, ailesiyle Türkiye'nin yeni bir bölgesine taşınmak için tam da bu miktara ihtiyacı olduğunu açıkladı. Bunun sağlanması için Rab'be yalványordu ve şimdi Tanrı bunu sağlamış görünüyordu.

Bu, onun için dualarının bir cevabıydı ama benim için banka hesabımın yeniden sıfırlanmasıyla kafa karıştırıcı bir bulmacaydı.

Tanrı'nın çocuklarını terk etmediğini, elbette, o zamana kadar bilmem gerekirdi. Tüm harcamalarımız için ödememiz gereken toplu miktarı tek bir seferde alamamıştık. Tabii ki bu şekilde gerçekleşmesini ben de tercih ederdim. Banka hesabımda, büyük bir rakam olan 200.000R'lık güvenceyle Tanrı'ya güvenmek elbette çok daha kolay olurdu. Buna karşılık, uluslararası taşınmamızın her yeni faturası posta kutumuza azar azar eklendiğinde, borcumuzun tamamlanması için yeteri kadar paranın da var olduğunu keşfediyorduk. Uçuş biletlerimiz tam zamanında ödendi. Petro'ya, ev eşyalarının paketlenip kolilemesinde yardımcı olması için Malatya'daki bir nakliye şirketi ile anlaşmış, işlerinin son gününde ücretlerini tam olarak teslim edecek bir fona son anda ulaşmıştım. Konteynerimizi deniz yoluyla göndermek için ödememiz gereken fatura miktarı, bir gün banka hesabımızda gördüğüm bir kredi miktarıyla inanılmaz derecede eşit

görünmüştü. Tanrı bize gündelik ekmeğimizi ve O'na itaat etmek için ihtiyacımız olanı günbegün sağlıyordu.

Neredeyse bir gecede diyebileceğimiz kadar dikkat çekici, genç bir ergene dönüşen Martin Junior, gümrükteki konteynerimizi görmek için İstanbul yolculuğunda bana eşlik etti. Konteynerin gemiye yüklenmesine izin verilmesi ve Güney Afrika'ya gönderilmesi için gerekli evrak kalabalığının sonu gelmeyen damgalanma ve imzalanma işlemlerini tamamlamak zorundaydık. Evraklarımızdaki her satırın küçük, mavi mürekkeple mühürlendiğinden emin olmak için bir ofisten diğerine koşuşturarak ve gerekli izinleri alarak, birlikte, başarılı sayılabilecek bir sabah geçirmiştik.

Rıhtımdaki parlak, kırmızı kutumuzu görmekten memnun, her şeyi öğleden sonraya hazır olacak şekilde limana yetiştirdik. Tüm dünyevi eşyalarımız içindeydi ve paketleme işi oldukça başarılı olmuştu. İyi ki bize bu konuda yardımcı olacak uzman kişilerle anlaşmıştık, yoksa hiçbir şekilde başka bir yere sığamazdık.

Liman müdüründen alınacak son bir imzayla günü başarıyla bitirmiş olacaktık ve bu aşamada, kendimden gayet emin hissediyordum. Aynı duygularla elimdeki evrakları ofis memuruna göstererek, belgelerimizin tamamlanması için yardım istedim.

Pasaportumdaki vize mührünü işaret ederek, “Sanırım bunu yapamayacağım!” dedi. “Pasaportunuzun süresi altı ay önce dolmuş. Türkiye’den yasal olarak mal ihraç etme hakkına sahip değilsiniz!”

Martin Junior hafif bir ıslık çaldı ve başını sallayarak, “Annem bundan hoşnut olmayacak...” dedi.

Anlaşabilmek için elimden geleni yaptım. İkna edici tatlı sözler kullandım, rica ettim, yalvardım, ama adamı kımıldatmanın ya da kuralları çiğnemenin hiçbir yolu yok görünüyordu. Bana en fazla teklif edebileceği şeyin, konteyneri açmak ve içinde ne olduğuna bakmak olmuştu, ancak paketlerin açılıp yeniden paketlenmesi bir ekip tutmayı gerektirecekti ki, bu da karşılayamayacağımız bir lükstü. Martin’den yavaşça dua etmesini istedim.

Memur birden, pasaportumu muayene için şube müdürüne götürmek gerektiğine karar verdi. Büyük, nemli binadan fırlayarak çıktı, bu önemli kâğıt parçasından ayrılmamak amacıyla, tabii ben de arkasından fırladım.

Büyük bir ofise doğru hızla tırmandı, ben de arkasından, sonra önemli görünen bir görevlinin önünde dikkat çekmek için uğraştı. Bu memur hem önemli hem de tanıdık gelmişti.

Adını birden hatırladım. Naci'ydı adı. Onu nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışırken, onun da yüzünde aynı hafif kafa karışıklığı ifadesi vardı.

“Martin!” diye seslendi. “Bu gerçekten sen misin? Komşu! Ne kadar zaman oldu? On yıl?”

Yerinden kalktı ve güçlü kollarıyla bana sarıldı, ben de gülerек onu yanaklarından öptüm. Mersin’de kaldığımız ilk yıllarda, bize komşu olan bu adamı ilk tanıştığımız yerden, yüzlerce kilometre öteden, sonunda çıkarmayı başarmıştım. Çocuklarımız çayırarda birlikte oynar, eşlerimiz kaldırımda sohbet ederdi. Yollarımızın ayrılmasının üzerinden bunca zaman geçmiş olsa da, paylaştığımız dostluk olmadığı kadar güçlüydü.

“İyi görünüyorsun Naci!” diye sırttım. “Bu iş sana yaramış!”

“Doğrusu, karımın mutfağından olmalı! Ancak iş harika! Burada Mersin’de kazanamayacağımızdan daha fazlasını kazanıyoruz ve vazifeli olmak da bir başka güzel...”

Elinde pasaportuyla hâlâ dikkat çekmeye çalışan genç memur şaşkınlıkla bizi izliyordu.

Yetkili bir sesle, “Nedir sorun burada?” diye sordu. Pasaportu aldı ve kısaca gözden geçirdikten sonra, belgelerimi görmek istediğini belirtti. Belgeleri derhal ona uzattım ve ofiste bir hakimiyet gösteren etkisini izlemekten inanılmaz bir keyif aldım. Gösterişli bir şekilde belgeleri imzalayıp mühürledi ve şimdi tamamen şaşkına dönmüş olan genç memura geri uzattı.

Bana gülümseyerek, “Tamamdır!” dedi. “İyi yolculuklar! Seni yeniden görmek harikaydı.”

Tanrı’nın ne kadar inanılmaz olduğunu düşünürken, ev eşyalarının benimle beraber Güney Afrika’ya gitmelerini sağlayan bu adama, bir terfi vereceğini söylediğinde, hemfikirdim.

Yolculuğumuzda bize yardım etmek için şaşılası mucizelerini sergileyen Tanrı’ya tanıklık etmek oldukça heyecan vericiydi. İmanımızı güçlendiren unutulmaz anlardan bazıları belki görünüşte önemsizdi ancak yer

değiştirdiğimizden çözümleri gereken konulardı. Bunlardan bir tanesi de evcil hayvanımız Snoopy olmuştu.

Snoopy'nin olduğu özđün bir karakteri vardı. Haşarı bir sokak çocuğunun tüm cazibesine ve taşkın enerjisine sahipti, çünkü bilincinin derinliklerinde o gerçekten buydu. Mersin'deki ilk yıllarımızda, çocuklar evcil bir hayvan için yalvarmış ve isteklerini, çocukluğum boyunca neşeli birkaç köpeğin eşliğinde geçen eğlenceli anılarımı hatırladığımda, kabul etmiştim. Safkan, sevimli cins bir köpeğini, belki bir çeşit av köpeğini ya da itaatkâr bir çoban köpeğini takmışım kafama, ama bu cinsler Türkiye'de olduğuca pahalıydı. Genellikle Doğu kültüründe köpek kirlı, kutsal olmayan hayvan olarak kabul edilir. Doğal olarak birisine gerçek anlamda hakaret etmek istiyorsanız, onu 'köpek' diye çağırmanız yeterli olacaktır. Bu nedenle evcil köpekleri her an elinizin altında hazır bulamazsınız!

Bu, köpeklerin Türkiye'de yaygın olmadığı anlamına gelmez. Çoğunluğu sokakta olmak üzere, yığınla köpek var. Doğuştan vahşi minik yavrular yiyecek aramak için sokak sokak dolaşan ve çocukları terörize eden kısır köpek sürülerine dönüşür. Durumu kontrol etmek adına genelde hiçbir şey yapmayan kamu yönetimiyle topluluk üyeleri konuyu ele alır ve çözümler olarak öldürölmesi gereken vahşi köpekleri toplatırlar.

Martin Junior ile Benjamin'in anaokuluna yaptığımız günlük gidiş-gelişlerin birinde, altı haftalık köpek yavrularına rastlamıştı. Yetersiz beslenmeden ve pireler tarafından ısırılmaktan dolayı çok hoş görünmüyordı ama çocuklar, bir tanesini almam için yalvarınca dayanamamışım. Tanrı'nın zavıfları seçip, nasıl güçlü hale getirdiğini hatırlamak amacıyla sembolik olarak, içlerinden en küçük ve en acınacak durumdaki dişi bir ufaklığı seçmiştik.

Bizim küçük "kaldırım çiçeğimiz" diğer adıyla Snoopy, kısa zamanda ailemizin bir parçası oldu. Doğuştan gelen, hiç değişmeyen külhanbeyi bakışlarıyla, yırtık pırtık, siyah beyaz olan derisi kalınlaştı ve ifadesi sağlıkla doldu. En sevdiği şey, arka bahçede çocuklarımızla oyun oynamak ve birini görmekten memnun olduğunda, sallanan kuyruğuyla tüm bedenini harekete geçirmektı.

Güney Afrika'ya dönüşümüz hız aldığında, Snoopy için çaresizce yeni bir ev arayışına girdim. Elbette ki hiçbir Müslüman komşumuz, bizim evcil

bir köpeğe duyduğumuz yakınlığı bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyordu. Hatta kilisemizdeki inanlılar bile pek istekli olmamıştı buna. Snoppy'yi gemi yoluyla göndermek bizim için çok pahalı bir seçenek olacağından, ne önereceğini görmek için pişmanlık içinde bir veterinerine gittim. Snoopy'yi nazikçe uyutmanın en insancıl çözüm olabileceğini düşündüğümde, veteriner bununla dalga geçmiş, hatta çok acımasız olduğumu ve onu sokağa salıvermemin daha hayırlı olacağını söylemişti. Ana kuzusu prensesimizin 'vahşi' doğada sağ kalmasının imkânsız olduğunu elbette biliyordum.

Ayrılmamıza üç hafta kalmıştı ve çocukların ümidi gittikçe kırılıyordu. Benim ise durumu nasıl telafi edeceğime dair hâlâ bir planım yoktu. Nihayet son dakikada, ebeveynlerim bizi Güney Afrika'dan aradılar ve Snoopy'nin, bizimle yeni evimize uçması için gereken fahiş rakamı ödemenin bir yolunu bulduklarını ilettiler. Köpeğimizin evraklarına yardımcı olması için bir acenteye başvurduğum. Snoopy'nin yolculuk emniyeti, birinci sınıf bir yolculuk olmasa bile, en azından katlanılır olması açısından, gerekli ilaçlarla birlikte bir de sandık satın aldım.

Snoopy, bizlerden bir gün sonra Güney Afrika'ya ulaştı. Bir cumartesi sabahı, onu bir an önce eve götürmek için Johannesburg'taki büyük kargo deposuna doğru hevesle yola çıktım. Pek istekli görünmeyen bir devlet veterineri beni karşıladı. Bütün evraklarımın yanlış olduğunu belirterek, Snoopy'yi Türkiye'ye geri yollamaktan başka seçeneği olmadığını söyledi. Türkiye'de geçirdiğim on beş yıldan sonra, bu köpeği kimsenin kabul etmeyeceğine ilişkin elimden geldiği kadar onu ikna etmeye çalıştımsa da olmadı. Tekrar bir uçak bileti almanın imkânsız olduğunun bilinciyle, köpeği serbest bırakması için ona yalvarmaya başladım. Görünüşe göre, acımasız bir seçenek sunan bir hayvan doktoruyla tekrar karşı karşıyaydım ve bir kez daha çıkmazdaydım.

Azıcık insafa gelmesiyle, zavallı Snoopy'yi görmem için depo kulübesine gitmeme izin verdi. Kocaman, yalvaran gözlerle bana baktığında, başı yenilgiden eğik, zincirler içinde sandığında oturmuş, şoktan titriyordu. Dayanamayacağım kadar acınacak bir haldeydi. Üzüntü içinde kulaklarını, başını okşadığımda, katlandığı stres nedeniyle bir tutam dolusu tüyü düştü.

Durumu kendim halletmeye karar verdim. Kafesinde duvara asılı bir zincir gördüğümde onu bu sefaletten kurtarmak için başka bir seçeneğimin

kalmadığını hissettim ve bayılıta kadar sıkılmak niyetiyle zinciri kafasının üzerinden yavaşça kaydurdum. Ona yatıştırıcı sözler fısıldayarak zinciri boğmak için neredeyse çekmek üzere olduğum anda, Tanrı'nın benimle konuştuğunu duydum.

“Dur!” dedi. “Çıkmayan candan ümit kesilmez!”

Tanrı daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı benimle. Zinciri derhal elimden bıraktım, Snoppy'nin kafasını yeniden okşadım ve binayı terk ettim. Tanrı'nın bizim adımıza savaşmasına izin verecektim.

Öğleden sonra, benimle iş birliği yapmak istemeyen veteriner aramış ve fikrini değiştirdiğini söylemişti. Köpeğimiz karantina testlerini geçerse, önümüzdeki cuma onu serbest bırakacaktı. Sorunlarımızı çözmek için yanlış bir girişimde bulunarak, neredeyse köpeğimizi öldürecektim ancak Tanrı, bir kez daha, denetimde olduğunu kanıtlamıştı. Çocuklar gerçekleştirmek üzere olduğum şeyi duyduklarında etkilenmiş gözüксе de, Tanrı'nın onun geri gelmesine yol açmasından dolayı daha heyecanlanmışlardı. Snoopy birkaç gün sonra, her şeyin unutulduğunu gösteren delice tepinmeleri ve neşeli sıçramalarıyla yeniden aramızdaydı.

Ancak hepsi henüz gerçekleşmemişti! Türkiye'den dönüşte, birçoğuyla bir aile gibi olduğumuz arkadaşlarımıza veda etmenin üzüntüsü içindeydik. Petro ve ben kilise hizmetimizin son gününde, şimdi hayatımızın önemli parçası haline gelmiş kişileri izliyorduk. Bizim hayat hikayemiz ile onların hayat hikayesi sonsuza dek birleşmişti. Ancak onlardan ayrılmaya fikri zihnimizi uyuşturacak kadar acı veriyordu.

Malatya'daki ilk imanımız Hüseyin, güzel bir jest yaparak, Petro'nun oturduğu yere bir kova suyu acemice taşıdı ve nazikçe Petro'nun sandaletlerini çıkardı. Hizmetin bir sembolü olarak, İsa'nın yapmış olduğu gibi, gözyaşları içinde kibarca Petro'nun ayaklarını yıkıyordu. Petro sessizce ağlamak için başını eğdiğinde, biz izleyenler de ağlıyorduk. Petro'nun, Hüseyin'in engelli ve yaralı ayaklarını, ona olan ilgisinin ve şefkatinin bir ifadesi olarak, sevgiyle birçok kez yıkadığını hatırlamıştık.

Türkiye'deki son gecemi, Fırat Nehri'nin ağağında, üç ekip arkadaşıyla beraber geçirdim. Angus, Necati, Tilmann ve ben mangalda karar kılmış ve sıcak kömürlerin üzerinde tıslayan kuzu pırzolarlarının mis kokulu aromasının tadını çıkarıyorduk.

Dördümüz birlikte dua etmek için mola verdiğimizde, yüzü parlayan alevlerden ışıldaayan Tilmann elini omzuma koymuştu. Hayatımda daha önce böylesine derin bir dostluğu ve paydaşlığı bu üç adamla yaşadığım gibi hiç yaşamamıştım. Zor zamanlarımda beni desteklemiş, mutluluğumu paylaşmış ve Tanrı ile yürüyüşümde beni teşvik etmişlerdi. Hizmete onlara ekip lideri olarak başlamıştım ama şimdi ise kendimi onların kardeşi gibi hissediyordum.

Güneş ufukta parlak turuncu tonlarda batıyordu. -Tıpkı Türkiye’de olduğumuz zamanlarda battığı gibi.- Bir devrin sonunu temsil eder gibiydi ve artık hiçbir şeyin bizim için bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyorduk. Yine de Tanrı’nın bizim için iyi şeyler tasarladığına inanıyor, aynı zamanda Türkiye’de kurduğumuz derin ilişkilerin benzerlerinin önümüzdeki yıllarda burada da gerçekleşeceğine inanıyorduk.

Gülümseyerek kutu sodamı kaldırdım ve üç arkadaşımın her birine derinden eğildim ve onların adına yükselttim.

“Sonsuza dek kardeşlerim!”

Dokuzuncu Bölüm

Güney Afrika'ya dönüşümüzden altı ay sonra, hayatın yeni gerekliliklerine sonunda alışıyor gibiydik. Geri dönüş yapmak ve beraberinde gelen duygu karmaşası, üzerimizde bir şok etkisi yaratmıştı. Güney Afrika bir Türkiye değildi ve olmayacaktı da! 2006 yılında geri dönüş yaptığımız Güney Afrika; 1993 yılında benim, Petro'nun ve Martin'in terk ettiği ülkeyle aynı değildi. Yaşam tarzı, önceden bize tanıdık gelen insanlar ve mekanlar gibi, burada en son yaşadığımızdan bu yana, yokluğumuzda çarpıcı bir şekilde değişmişti. Çoğu değişimler iyi yönde olsa da, kendimize arada hâlâ yabancı bir ülkede yaşıyormuş hissini veren bir yerde, gerçekten evde hissetmek epey bir zaman almıştı.

Bütün bunlara rağmen, sonunda yeni hayatımıza uyum sağlamıştık. Aylar içinde yeni bir evimiz, yeni arkadaşlarımız ve çocuklarımız için de yeni bir okul olmuştu. Kısacası aile olarak yeni bir hayata başlamıştık. Güney Afrika OM temsilciliğinde atandığım rol, kiliseyi misyonerlik faaliyetlerine aktif olarak dahil etmek için harekete geçirmektir. Bunu kendi kişisel tecrübelerimi paylaşarak yapıyordum. Hem heyecanlı hem de oldukça verimliydi. İşin garip yanı Petro, Türkiye'deki kişisel güvenliğimizden yıllarca endişe duyduktan sonra, genellikle 'tehlikeli' adlandırılan bir ülkede yaşadığımız göreceli güvenliğin tadını çıkarıyordu. Çocuklar yeni evimizdeki tartışmalarını artık Türkçe değil, Afrikanca yapmaya başlamışlardı bile.

Hayatınızın bir anda, herhangi bir uyanı olmadan, tamamen değişmesi oldukça şaşırtıcıdır.

2007 yılının 18 Nisan'ına yaşantımızın herhangi bir gününe başlar gibi başlamıştık. Güneş, sabahı aydınlatmak için Pretoria'nın ufuk çizgisine doğru yükselirken, Petro hâlâ uyulamakta olan çocukları okula götürmüştü. Onlar gittikten sonra, Rab'le birlikte biraz yalnız zaman geçirmenin keyfini çıkarıyordum ve eğer o anda Tanrı, binlerce kilometre ötede olan bitenden beni uyarıma çalıştıysa da farkına varmamıştım.

Haftalık kilise programı için OM temsilciliğinde geçirdiğim sabahın sonra, Benjamin ve Samuel'i okuldan almak için yola çıktım. Arabayı okulun yanındaki yapraklı sokağa park etmiş ve arabanın kaputuna yaslanarak, onları beklemeye başladım. Dış kapıda bir grup arkadaşıyla sohbet eden Samuel'i ve hemen arkasında, onun acele etmesi için çalışan Benjamin'i gördüm. Daha Martin Junior'u okulundan alacağımız için onlara, acele etmeleri gerektiğini uzaktan işaret ettim.

Telefonum çaldı.

Hafif bir gecikmeden sonra, telefonun ucunda tanıdık bir ses belirdi. "Merhaba Martin, Stephan ben!"

"Stephan!" diye sevinç içinde bağırdım. "Dostum! Nasıl gidiyor Mersin'de?"

Çantaları omuzlarından sarkan çocuklar sonunda arabaya ulaşmış ve ön koltuğu kapmak için çekişmeye başlamışlardı.

"Martin, üzgünüm ama sana kötü haberlerim var!" Sesi sanki sakinliğini korumaya çalışıyormuş gibi, gergin ve çok yorgun geliyordu.

"Öldüler Martin! Necati, Uğur ve Tilmann. Bu sabah ofislerinde öldürüldüler. Çok üzgünüm..."

Bir an için kendi kalp atışına odaklanmış, ritmi aniden göğsümden taşan bir acıyla dolmuştu. Ölüm mü? Ama onları, üçünü birden daha birkaç ay önce görmüştüm. Necati ve Tilmann, çalışma arkadaşlarımı ve Uğur'u, Necati'nin arkadaşı, yeni ekip üyemizi.

Stephan'ın sesini, sanki beton bir bloğun içinden geçiyormuş gibi, dalgalı işitiyordum.

karar verip kapıyı kırar. Gökhan yerde yatan üç çalışma arkadaşını bedenleri bıçak darbesiyle dolu, elleri ve ayakları bağlı, boğazları kesilmiş halde, bir kan gölüne içinde bulur.

Öldürülen üç adam ofiste yalnız değildi. Hamit, Salih ve Cuma elleri kurbanların kanıyla doluydu ve akabinde yakalandılar. Abuzer bir alt katta, balkondan kaçmaya çalışırken bulunmuş, suikastın beyne Emre ise, birkaç dakika sonra binanın kaldırımında yaralı halde bulunmuştu. Kaçmaya çalışırken üçüncü kattan düşmüştü.

Gökhan'ın hiçbir zaman unutamayacağı bir sahneydi bu.

Petro ve ben, sonraki günlerin şaşkınlığı ve telaşı içinde Tanrı'nın mucizevi yollarla nasıl işlediğini gördük.

Planımız Türkiye'ye geri dönmek, Necati'nin cenazesine katılmak ve aynı zamanda Malatya'daki kilise arkadaşlarımıza destek vermektir. Maalesef Tilmann ve Uğur'un cenazelerine yetişemeyecektik. Bu, Türkiye'ye gitmek için vize almak anlamına geliyordu. Petro'nun süresi biten pasaportunu acilen yenilemek zorunda kalmıştık. Ayrıca uçak biletlerimizin de alınması gerekiyordu. Geçmişte daha büyük miktarlarda Tanrı'ya hep güvendiğimizden ve bunun her defasında gerçekleşmesinden, ihtiyacımız olan 40.000R – 5500US\$ Amerikan dolarına birkaç saat içinde ulaşmamız hiç sürpriz olmamıştı.

Pretoria merkezindeki Türk konsoloslüğünde, personelin sempatisi dışında garip bir şeyle karşılaşmadık. Türk hükümeti beni kara listeye almış olmasına rağmen, bize neredeyse anında geçici ziyaretçi vizesi verildi. Daha da şaşırtıcı olan, Petro'nun pasaportunu Güney Afrika İçişleri Bakanlığı'ndan sadece bir gün içinde alması olmuştu.

Malatya'daki olayın haberi bir gün içinde hızla yayılmış, internet üç arkadaşımın başına gelenlerle ilgili çoğu asılsız, birçok yazıyla kaynamaya başlamıştı. Ne yazık ki uluslararası kilise bile, internette medyanın ürettiği histerinin kurbanı olduğu, adamların nasıl işkence gördüklerine dair kanlı ve sansasyonel hikayeler arasında dolaşmaktan zevk aldığı görülüyordu. Kendimce, arkadaşlarımın trajik bir şekilde ölmelerinden çok, onların olağanüstü kahramanlıklarına, sevgilerine ve İsa için yaşadıkları fedakârlık üzerine odaklanarak, Güney Afrika'daki birkaç radyo programı ile gazetelerdeki röportajlara katıldım.

Bu arada, Türkiye'ye dönüş ziyaretimizle ilgili internet haberleri, Ankara'daki Güney Afrika elçiliğine kadar ulaşmıştı. Mantıklı bir şekilde, bu yolculuğu yapmamam için beni iki defa aradılar. "Adınız bütün gazetelerde yazılı!" diye açıkladılar. "Burada bulunmanızın sizin için önemini biliyoruz ama biz güvenliğiniz için endişe ediyoruz. Lütfen gelmeyiniz!" İlgilerini anlıyor ve saygı duyuyordum ama ne ben ne Petro bu kritik zamanda Türkiye'de bulunma sevdamızdan vazgeçmedik.

Yaklaşık iki günlük bir çabadan sonra, sonunda Suzan'ı telefonda yakalamayı başarmıştım. Olayı kabul etmekte hâlâ zorlanan yeni dul, başsağlığı dilekelerimizi kabul etti. Olanlarla ilgili sorularımızı cevaplarken, inanılmaz derecede sakin ve huzurluydu. Bize, son günlerde pek haber alamadığımız Angus'un, yerel gazetelerde kendileriyle ilgili bilgilerin yayınlanmasından sonra, ailesiyle birlikte kayıplara karıştığını anlattı. Geride kalan ekip üyelerimize güç vermek ve kiliseyi desteklemek için kalmamasından dolayı üzgündüm ama yaşadığı korkunç stresi de anlıyordum.

Suzan'ın yaşadığı keder öyle yoğundu ki, arkadaşlarının ayrılmasından duyduğu aşırı üzüntüyü bile bastırmıştı. Suzan, o sabah erken saatlerde bir şey yüzünden Tilmann'a kızmış, öldürüldüğü öğlen saatlerinde, sonunda onu telefonla aramaya çalışmış ama ulaşamamıştı. Günün ilerleyen saatlerinde bir arkadaşı arayıp, neler olup bittiğini anlatana dek, bir şeylerin ters gittiğinden haberi olmamıştı. Polisin, Suzan'ı haberdar etmesinden önce, saldırıları medyaya bildirdiği ortaya çıkmıştı. Karakolda, kocasının resmi olarak öldüğü söylemeden önce, biraz bilgi almak için yalvarmış ve saatlerce beklemişti.

Onun Tilmann'ını gömmeye kimse yanaşmıyordu. Suzan Malatya'yı, öldüğü şehri, onun son dinlenme yeri olarak istiyordu ama yerel yetkililer, bir Müslümanın bir Hristiyanın mezarını kazmasının dahi günah olduğu söylentisini yaymışlardı. Suzan buna rağmen oldukça kararlıydı; Tilmann Türkiye'de gömülecekti.

Nihayet, bir başka şehirden, kiliseden gönüllüler, yüz yıldır terk edilmiş olan Ermeni mezarlığında onun için bir mezar kazmaya geldiler.

Olayın akabinde medya, dul kadından bir röportaj istemişti. Kederi, dünyanın geri kalanıyla paylaşmak için henüz çok yeni, acısı çok taze olduğundan, konuşma yapmak istememişti ama Tanrı onu güçlendirmiş ve

Kendi Oğlu'nun çarmıhta söylediği sözleriyle ona ilham vermişti: "Onları bağışla, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!"

Medya bu cesur kadının, sadece bir cümleyle, Türkiye'de Hristiyanlık adına binlerce yıldır binlerce misyonerin yapabildiğinden daha fazla yaptığını sonradan rapor edecekti.

Olimpik Havayolları ile Atina üzerinden uçakla İstanbul'a giderken garip bir duygu karmaşası içindeydim. Petro ve ben ebeveynlerimiz çocuklarımıza baktığından, yalnız seyahat ediyorduk. Güvenilir ellerde olduklarını bildiğimizden de içimiz rahattı. Çile içinde geçen üç günden sonra, hâlâ gün içinde, beni aralarda amansız yakalayan, keder dolu dalgalanmalarla başa çıkmaya çalışıyordum. Arkadaşlarım için yas tutarken, ara sıra bir keder girdabına giriyor ve onlarla birlikte orada olamadığım için son derece suçluluk duyuyordum. Muhtemelen iyi olan şey, Petro'yla başa başa pencere yanında oturuyor olması.

Diğer yanda, Güney Afrika'da yeni bir hayata başladığımız için Türkiye'ye bu kadar kısa sürede geri dönüyor olmaktan ve özlediğimiz bazı arkadaşlarımızı görecek olmaktan çok heyecanlıydık.

Bu çelişen duygulardan bunalmış, bulutların içinden İstanbul'a iniş geçtiğimizde, gözyaşlarına boğulmuştum. Olup biten her şeye rağmen, eve gelmek gibi hissettirmişti.

Havalimanı terminalinde Petro'yla göçmenler gişesine doğru ilerlediğimizde, bana son derece tanıdık gelen Türk dilinin melodik uğultusunu zevkle dinliyordum. Yorgunduk, üzüntülüydük ama arkadaşlarımızı bir an önce varış peronunda göreceğimiz için sevinçliydik.

Göçmenler memuru eliyle Petro'yu işaret ettiğinde, hemen önümde duruyordu. Petro gişeye gitti, pasaportunu uzattı. Memurun, bir an için hayır anlamında başını sallamasıyla onun kenara çekilmesi bir olmuştu.

Petro şaşırarak Türkçe karşı çıktı. "Daha vizeme bile bakmadınız!"

Karıma katılmak için aceleyle gişeye gittim ve daha iki gün önce onaylanıp alınan vize pulunu işaret ederek, kendi pasaportumu memura uzattım.

"Hayır!" diye tekrarladı memur. "Lütfen kenarda bekleyiniz!"

O andan itibaren olayların nasıl gelişeceğini biliyordum; usulca kenarda bekleyecek ve neler olacağını görecektim. Herhangi iyi niyetli bir Türk insanı gibi, sorunun ne olduğunu gürültülü biçimde bilmek isteyecektim. “Vizemiz var, görmüyor musunuz? Bırakın da geçelim! Sorunun ne senin?”

Yetkiliye gereken saygıyı vermeliyim, çünkü böyle bir çıkış karşısındaki kararlı, sessiz kalma yeteneği şapka çıkartılacak cinstendi.

Sonunda, görünürde daha yetkili başka bir kadın memur bize doğru yaklaştı.

“Sayın bayan!” dedi kibarca. “Beni takip etmenizi istemek zorundayım! Uçağınız kalkmak üzere sizi bekliyor!”

Petro “Uçağımız mı?” diye hayret etti.

“Biz bir uçakta değil, Türkiye’de olmak istiyoruz!” diyerek çıktı.

Aldırış etmeden, “Üzgünüm ama bunu yapmanıza izin veremem!” dedi. Diğer memurdan pasaportlarımızı aldı ve onları göstererek bizi uçuş kapılarına doğru yöneltti. Omuzlarının üzerinden bize, “Lütfen beni takip edin!” diye seslendi.

Buna uymaktan başka gerçekten çaremiz yoktu. Tamamen şoke olmuştuk. Bu durumda ne yapılacağını anlamaya çalışarak, arkasından takip ettik. Türkiye’den, kilise ailemizden, olmak istediğimiz yerden her adımla biraz daha uzaklaşıyorduk. Türk toprağına bu kadar yakın olmak ve ardından, son anda geri dönmek sonsuz acı veriyordu. Tanrı neyin peşindeydi?

Şaşkın, sessiz, Petro’yla el ele tutuşup birbirimize bakmaktan başka bir şey yapamamıştık. Kadın memur arada temposunu hızlandırarak acele etmemizi istediğinde, şaşkınlığımızı rağmen, aksine yavaşlayarak karımla birlikte o dakikaların keyfini çıkardık.

Sonuç olarak elimizden geleni yapmamıza rağmen, havada uzun saatler geçirdiğimiz, daha yeni inmiş olduğumuz uçağına geri dönmüştük. Pasaportlarımız, şapkasının altından bizi sertçe selamlayarak, uçağın arkasında, kordon altına alınan iki koltuğına kadar eşlik eden kaptan pilotun elindeydi. Kendimi, ceza sandalyesine oturması söylenen yaramaz bir çocuk gibi hissetmişim.

Ve yeniden havadaydık. İstanbul üzerinde hafif daireler yaparak yükseklik kazanan büyük uçak Atina'ya doğru düz bir rota çizdi. Oturduğum yerden, gözden kaybolana kadar Türkiye'nin manzarasını göz yaşları içinde izledim, ardından kocaman beyaz bulutlarla çevrelendik.

Servislerini almaya layık olmadığımı düşündüklerine adım kadar emin olduğum uçuş personelinden yine de kısa Yunanistan yolculuğumuz boyunca oyalanmak için birkaç Türk gazetesi istedim. Dostlarımla yüzü gazetesinin baş sayfasından bana bakıyor, mutlu olduğumuz zamanları hatırlatıyordu. Korkunç olay bir medya çılgınlığına neden olmuştu; sayfa sayfa ne olduğuna dair rapor ve yazılar vardı.

Medya, Türkiye'de geçirdiğim zamanlar hariç, hiç olmadığı kadar kibardı benimle. Bir zamanlar kötü söz ve asılsız iddialarına sürekli karşı çıkmak zorunda kalırdım. Halbuki şimdi, hiç ummadığım bir söylem nezaketiyle yazıyorlardı. Olayı tarif etmek için "trajedi", "felaket" ve "anlamsız cinayet" gibi kelimeler kullanıyorlardı. Daha önce karalamaya çalıştıkları insanları, şimdi savunuyorlardı. Cinayete kadar giden yolda kendilerinin de bir payı olduğunu neredeyse itiraf eder gibi görünüyorlardı.

Atina'ya vardığımızda, sert görünümlü bir çift Yunan polis memuru oturduğumuz koltuklara gelinceye ve tüm yolcular ininceye dek, uçakta beklemeye zorlanmıştık. Bu aşamanın her türlü fiyaskosuna alıştığımız için, yerlerimizden sert bir şekilde ayrılmış, havalimanının derinliklerinde büyük, penceresiz bir odaya götürülmek üzere onları takip etmiştik. Ben ve Petro ne yiyecek ne çanta ve hatta ne olduğuyla ilgili en küçük bir açıklama olmadan uzun, metal bir bankın üzerinde boynumuz bükük oturuyorduk. Odada bulunan onlarca insana yorgun, yine de gülümsemeye çalışıyorduk.

Uzun bir öğleden sonra olmuştu. On iki saatten daha uzun bir süredir ne olacağını kestirmeden bekliyorduk. Cep telefonumla Güney Afrika elçiliğine ulaşmaya çalışmış ama resmî tatil olduğundan ofiste bize yardımcı olabilecek kimseye ulaşamamıştım. Arada sırada odaya giren Yunanlı memurlar, içinde bulunduğumuz durum hakkında en az bizim kadar gergin ve Türklerin onlara dayatmış olduğu şeyden de rahatsız görünüyorlardı. Bozuk İngilizceleriyle bizimle bulunduğumuz yerde kalmamız gerektiği gerçeğinden daha fazla bir iletişim sağlayamamışlardı.

Buna rağmen, sonucun ne olacağını biliyorduk. Türkiye'ye geri dönme planımız son anda suya düşmüş olacak ve biz Güney Afrika'ya geri uçacaktık. Dostlarımızın cenaze törenini kaçırarak ve kilise ailemize destek vermekten mahrum olacaktık. Rab'bin yaklaşmamıza bu kadar izin vermesi ve daha sonradan bizi geri çevirmesi olayların en acımasız, en beklenmedik gelişmesiydi. Başladığı şeyi tamamlamayı düşünmediyse, neden bizi başarıma olasılığıyla baştan çıkarmıştı?

Akşamın geç saatlerinde yeniden çağrıldık. Uluslararası terminalin içindeki kısa bir yürüyüşten, pasaportlarımızın gergin bakan kaptan pilota verilışinden ve uçağın koridorundan en arka koltuklara uzanan küçük düşürücü bir ilerleyişten başka ne bir açıklama ne de bir özür vardı.

Aslında bu koltukları neden önceden ayırtamadığınızı şimdi anlıyorum, çünkü bu yerler benim ve karım gibi aşırı dinciler için ayrılmıştır.

Onuncu Bölüm

2007 yılının Nisan ayında serin bir sonbahar sabahıydı. Pretoria'daki OM eğitim merkezi kalın, nemli bir sisle kaplıydı. Konferans salonu olarak hizmet eden küçük hol, katledilen arkadaşlarımız adına düzenlenen anma törenini benimle ve ailemle paylaşmak üzere yüze yakın misyoner ve stajyerle dolmuştu.

Etrafımdaki gençler derin bir saygı ve tutku içinde sadece veren değil, aynı zamanda alan Tanrı'ya, coşkuyla şarkı söylüyorlardı. Söyledikleri her şeyi İsa'ya teslim etme şarkısıydı. Birçoğunun kendilerini egemen bir Tanrı'nın kudretli eline teslim etmenin ne demek olduğunu gerçekten anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum.

Tapınma sona ererken, yavaşça kürsüye doğru gittim ve kalabalığı izlemeye başladım. Bu kadar kişinin bu özel günü paylaşmak için gelmesi ve buna zaman ayırması beni duygulandırmıştı. Konuşmaya duraksayarak ve dostlarımdan bahsederek başladım. Tanrı'ya bağlılıklarından ve Türk halkına olan sevgilerinden bahsettim. Onlara, böylesine yakın dostları kaybetmenin acısını ve bu kederi Türkiye'deki aile ve arkadaşlarımla yanına giderek paylaşamamanın derin hayal kırıklığını anlattım. Bu tören neredeyse gerçek bir kapanış yapma fırsatı yarattığı için ailemle beraber bu yası paylaşmaya gelen herkese teşekkür ettim.

Gıyabında yapılan bir cenaze yürüyüşü eşliğinde salonu terk ettik ve çam ağaçlarının altındaki küçük açıklığa doğru soğuk havada yürüdük. Orada, kayalık, killi toprakta bir çukur vardı.

Bu anma töreni için özel olarak büyüttüğüm üç dostumun fotoğrafına uzattım ellerimi.

Başarısız Türkiye'ye gitme girişimimizden bir süre sonra, olanlar hakkında gerçek bir esenlik hissetmeye başlamıştım. Tanrı bir şekilde, ben ve Petro için orada bulunmamızın iyi olmayacağını biliyordu. Belki bizim için çok tehlikeli olacak ya da oradaki insanların dikkatini olup bitenlerin öneminden uzaklaştıracaktık. Her neyse bu, Tanrı hem ailem hem de Türkiye'deki Hristiyanlar için en azından denemiş olduğumuzu bilmelerinin önemli olduğunu biliyordu. Kilise adına o karanlık saatte orada olabilmek için her türlü insani çabayı harcamıştık, bunu biliyorlardı. Akabinde birçok Türk inanlısı bize, riske ve maliyete rağmen kendileriyle birlikte olmak istediğimizi bilmelerinden bereket aldıklarını içeren mesajlar göndermişlerdi.

Bazı açılardan Tanrı'nın bizi bu kadar yaklaştırmasının sonra da geri döndürmesinin nedenlerini anlamaya başlamış olsam bile, yine de dostlarıma gerçek bir veda etme ihtiyacı hissediyordum. Bu nedenle şimdi, OM misyonerlerinin çevrelediği bakışlar altında, ailemle beraber fotoğrafları saygıyla çukura yerleştiriyorduk.

Sessiz seyreden kalabalığa, "Bunun olabileceğini biliyorlardı" diye açıkladım. "Bu yaşamı seçtiler. Kendilerini feda etmeye zorlanmadılar ama bunu, İsa'ya ve Türk insanına olan sevgileri uğruna, gönüllü bir şekilde yaptılar."

Tilmann geldi yine aklıma; güçlü bacaklarıyla bisiklet pedalını çevirmesini, bir tepenin zirvesine azimle tırmanışını düşündüm. Onun ter içinde parlayan yüzünü, bedenini dize getirirken gözlerinin yansıttığı neşeyi ve kendisine vermiş olduğu görevi yerine getirmek için kendisini zorlayışını görüyordum yeniden.

Ciddiyet içinde "Son dakikalar onlar için nasıldı hayal edemiyorum!" dedim. "Acı çektiklerini biliyorum ancak sonuna kadar da sadık kaldıklarını biliyorum. Hayatlarından isteyerek ve cesurca vazgeçtiklerinden hiç şüphem yok!"

"Tanrı'nın onlara seçmiş oldukları yolu kabul etmeleri için güç verdiğine de ayrıca eminim. Baba'sından övgü alan sadık çocuklar olarak

sonsuzluğa girdiler. Süreç son derece sert olsa da, o gün çok daha güzel ve çok daha gerçek sonsuz bir yaşama doğduklarına son derece eminim.”

Martin Junior ve Benjamin tahtadan küçük bir haçı, Uğur, Necati ve Tilmann'nin yüzlerinin bize gülümsediği temsili mezarın dibine dikmek için ilerlediler. Ardından Samuel bir çocuk hevesiyle adlarını haçın kollarına işledi.

“Bu haçı fedakârlıklarına bir tanık olarak dikiyoruz” dedim. “Ona her baktığımızda bize, Kurtancımız için nihai bedeli ödemeye istekli olup olmadığını düşünmeyi hatırlatsın!”

Kalabalıkta bunu onaylayan bazı baş sallamalar oldu. Bazı öğrenciler kendilerini uzak noktalara, Orta Doğu, ulaşılamayan Asya ve Müslüman Afrika gibi dünyanın tehlikeli bölgelerindeki misyon hizmetine gitmek üzere hazırlıyorlardı. Kendilerine kendi hayatlarından vazgeçmeye istekli olup olmadıklarını sormuşlardır elbette.

“Bu belki buraya dikilen son haç olmayacaktır!”

Orada, kayalık, killi toprağa fotoğrafları gömdük ve ardından sessizce dağıldık. Sarımtırak kış mevsimi çayırlarında geriye sadece onu gören herkes için bir hatırlatma sembolü olarak tahtadan sade bir haç görünür kalmıştı.

Adımın hâlâ neden haçın üzerinde olmadığını merak ediyordum.

Malatya'daki cinayetleri takip eden aylarda bu, belki de çözülmemiş en büyük konu olarak yüreğimde kalmıştı. Artık dostlarımın neden ölmek zorunda kaldıklarını çok merak etmiyordum çünkü bu benim için açıktı. İsa'nın sözlerinden O'nun adı uğuruna zulmü ve hatta ölümü bile göze almamız gerektiğini anladığımız gibi, Müslüman Türkiye'de çalışmanın ve yaşamının tehlikelerini de misyonerler olarak hepimiz anlıyorduk. Bir bakıma Türkiye'deki ekibimizden birinin inancı uğruna nihai bir bedel ödemesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu hepimiz biliyorduk.

Ekip lideri ve bu üç şahsı Malatya'daki hizmete götüren kişi olarak hâlâ aşırı suçluluk duyuyor ve kendimi bir parça aldatılmış hissediyordum. Bedeli ödemek bana düşmeliydi! Tanrı, dostlarımla hayatımı vermeme izin vereceğine, hem de sadece birkaç ay gibi kısa süre öncesinden, neden beni bu sahneden çekip çıkarmıştı? Ölmeyi arzulamak gibi sapkın düşüncelerim yok tabii, ama böyle bir fedakârlığa layık görülmenin kesinlikle bir onur olduğunu düşünüyordum.

Bu konu hakkında Tanrı'yla dualarımda çok gürleştim. Lider esirgenmiş ama takipçiler alınmıştı, neden? Keder zamanla azaldığında, suçluluk daha katlanılır bir hale geldi ama soru hep kaldı.

Bundan ancak birkaç yıl sonra bu kaygının gerçekten üstesinden gelinebileceğini anladım. OM misyonerlerinden Gary Witherall ile ikinci defa karşılaşma ayrıcalığını 2011 yılında yaşadım. Gary ve karısı Güney Lübnan'da OM için çalışıyorlardı. Cıvıl cıvıl genç bir evliliğin, büyüyen başarılı bir hizmetin ve ılıman Akdeniz şehrindeki gerçek bir yaşamın tadını çıkarıyorlardı.

2004 yılında, Gary korkunç bir telefon çağrısı almış, akabinde karısının çalıştığı kadınlar kliniğine koşmuş ama maalesef karısının kanlar içindeki cansız bedeniyile karşılaşmıştı. Aşırı İslamcılar tarafından çok kısa mesafeden başından vurulmuştu.

Polis tarafından karısının cansız bedenine daha fazla yaklaşması önleendiğinden bitişik bir odada, yerde yatıyordu ve kederin üstesinden gelmek dışında, yine de Tanrı'nın o anda ona bir seçenek sunduğunu ayırt edebiliyordu – nefret etmek ya da bağışlamak. O ikincisini seçmişti.

Taşımış olduğum suçluluk duygusunu ve Tanrı'nın neden beni esirgediğini ama dostlarımin fedakârlığını kabul ettiğini kavramakla hâlâ sorularım olduğunu Gary'e anlattığımda, cevabı çok basit olmuştu: "Birilerinin hikâyeyi anlatması için hayatta kalması gerekiyordu. Eğer onlarla birlikte ölmüş olsaydın, belki kiliseye verilecek en önemli mesaj da böylece ölmüş olacaktı. Tanrı belki de ölümleri aracılığıyla iletmek istediği mesaj yaşasın diye, basitçe seni esirgedi."

O andan itibaren bu hayatımın amacı oldu. Malatya'daki trajediden bu yana geçen beş yıl içinde, üç dostumun hikayesini Güney Afrika ve dünya genelindeki binlerce insana paylaşma ayrıcalığına sahip oldum. Yabancı bir ülkede hizmet etmenin zorlu gerçekleriyle yaşayan biz misyonerler, tecrübelerimizi paylaşalım diye yüzlerce kilise tarafından sevgiyle karşılanıyoruz. Onlara mesajım çok açık: kendinizden öteye bakın ve Tanrı'nın kiliseye vermiş olduğu çağrının farkına varın! Maalesef sadece kendimiz için yaşayan bir nesil olduk. Parayı harcama, zamanı yönetme ve kimliklerimizi *Facebook*'ta sergileme şeklimiz, her şey buna tanıklık ediyor. Tanrı'nın gözümüzü ufka doğru çevirmemizi ve kendi ihtiyaçlarımızın

ötesine, daha önce İsa sevgisini hiç duymamış ya da almamış insan kalabalığına bakmamızı istediğine eminim.

Ben ve Petro Türkiye'ye gidemiyoruz – kesinlikle denemediğimiz anlamına gelmiyor tabii – ama yapabildiğimiz şey Müjde'yi dünyanın en ücra yerlerine iletmek için etrafımızdaki insanları seferber etmek.

Yuhanna 20.bölümde İsa, mucizevi dirilişinden sonra elçilerine görünür. Onlara ilk önce “Size esenlik olsun!” der. Ardından “Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum” diye cesurca ilan eder. Sanıyorum biz, bir beden olarak, bu ciddi talimatı gözden kaçırmış gibi görünüyoruz. Dünyanın durumundan çok, kilise inşaat fonunun durumuyla daha yakından ilgileniyoruz. İmansız olduğumuzdan, eylem eksikliğimiz için kendimizi avutuyor ve endişeleniyoruz: “Parayı nereden temin edeceğiz? Ailemiz ne der? Çocuklarımızın eğitimi ne olacak?” Bunlar haklı endişeler dahi olsa, bunların bizi sadık olmaktan ve iman adımlarıyla dışa açılmaktan alıkoymasına izin vermemeliyiz.

Matta 6:33'te İsa “Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir” dediğinde doğruyu söylediğine inanıyorum. İnanıyorum, çünkü sadece Kutsal Yazılar'ın yanılmazlığına değil, ama aynı zamanda Tanrı'nın benim ve ailemin yardımına koştuğunu gördüğüm için de inanıyorum. Yıllarca süren hizmette mücadelelerle karşılaştığımızda Tanrı bizi hiç bırakmadı. Zor zamanlar sahiciydi ve devam ettiği sürece zordu; ama Tanrı bizi cesaretlendirmek ve yardım etmek için hep oradaydı.

Tanrı'nın takdirindeki yerinizden emin olduğunuzda, ölüm bile bu kadar korkunç bir kavram olmaktan çıkar.

Erken dönem Hristiyan teologlarından Tertullian şöyle yazmış “Şehit kanı kilisenin tohumudur.” Malatya'daki durum kesinlikle böyledir. Cinayetlerden bu yana Malatya'daki kilise sadece büyüdü. Birçok yeni üye, belki de Necati, Tilmann ve Uğur'un kendilerine gösterdiği sevginin fedakârlığından esinlenerek katıldı. Bu yerli topluluğun gelişen kilise hizmetlerinde artık yalnızca Türkçe dilinde değil, aynı zamanda ihtiyaçları karşılamak için işaret dilinde de sunulan bir işitme engelliler birliği var. Malatya Topluluğu misyonerlik faaliyetinin çekirdek DNA'sının önemli bir parçasıdır.

Son birkaç yılda, Malatya'daki belediye meclisi bile değişti. Oraya ilk gittiğimde halkın Müjde'ye karşı soğuk tutumunu, yabancı korkusunu ve Hristiyanların ldrldğu yeri olarak bir kasabanın tarihi itibarını hatırlıyorum. Tilmann'ın cesedinin yerel mezarlığa gömülmesini önce reddeden belediye meclisi eski, ryen Ermeni kilisesinin bakımını üstlenmiş, bir Hristiyan tapınma merkezi olarak şimdi yeniden açılmasını sağlamaktadır. Sessizce rmeye mahkm edilmiş, ıssızlığına tanıklık etmek üzere yıllarca ayakta durmuştu. şimdi, dünyanın dirilmiş Kurtarıcısı hakkında bilmek isteyenlere bir yer sunmak üzere yeniden insanlarla dolacaktır.

Tilmann'ın mezarı Malatya'nın merkezinde, Tanrı'nın gerçek mesajını bu şehre getirmek için yapılan fedakrlıkların bir işareti olarak halen ayakta duruyor. Bir yenilgi değil ancak bir zafer sembolüdür, nk İsa'ya mit bağlayan imanlılar için ölmek kazançtır.

Ayrıca, bu şehirde Tanrı'nın ltfuna bir tanık olarak hizmet edenler ya kendilerinin ve ailelerinin maruz kaldıkları tehlikelere rağmen kalabilenler ya da o tarihten bu yana yıllar içinde oraya geri dönebilen yabancı misyonerlerdir. Suzan çocuklarıyla beraber Tanrı'nın bu yerel halka olan sevgisinin ve affetme yetisinin reddedilmez bir işareti olarak halen Malatya'da kalmaktadır. Tehlikeli olduğu kanıtlanmış yabancı bir yerde, Tanrı'nın çağrısını dikkate alan ve Müjde'yi yaymak için evlerini terk eden birçok yeni çalışanıyla beraber yaşamaktadır.

Bana ve aileme gelince, halen cennetin kıyısında yaşayıp yaşamadığımızı merak ederim. Coğrafı konumumuz geniş nehirleri, zengin, bereketli vadileri ve düzensiz sıradağları ile o muhteşem tarihi bölgede değil artık. Bizim için belki de tarihi cennet Türkiye'de yaşama mevsimi bitmiştir.

Bizler bugün hayatımızın geçici doğasıyla yoğun bir farkındalık içinde yaşıyoruz. Hayatımız her an elimizden alınabilir ya da beklenmedik bir şekilde onu kaybedebiliriz, böylece sonsuz yeni bir yaşama geçmiş oluruz. şimdiki yaşam ile sonraki yaşam arasındaki it, dostlarımla yaşamında ve ölümünde gördüğüm kadarıyla aslında çok hassas. Tanrı'nın zamanlaması mükemmeldir, bir göz kırpmasıyla buradaki hayatımızdan alınabilir ve sonunda oraya, O'nun varlığının doluluğuna taşınabiliriz.

Petro, ocuklarımla ve ben, ruhlarımızı bu gerçeğe gerçekten uyandırmış olma ayrıcalığına sahibiz ama bu herhangi bir imanlı için de geçerlidir.

Hayatımız burada, dünyada karşılaştığımız fiziksel deneyimlerin ötesine geçecektir. Tanrı'nın bize bahsettiği bu sıkıntılı dünyadaki birkaç yıl, O'nun varlığını deneyimleyeceğimiz sonsuzluk zaman çizelgesinde sadece önemsiz bir noktadır. Birkaç yıllık şu kısa ömrümüzde yaptığımız seçimlerin cennetteki memnuniyetimize doğrudan bir etkisi olacağını Kutsal Kitap'tan anlıyoruz. Ancak odak noktamız hâlâ, oraya ölümsüz bir yatırım yapmak yerine, olması gerekenden fazla mutluluğu ve konforu buraya şimdi yığmaktır.

Cennetin kapısında duruyorum. Kurtarıcıyla yüz yüze yakından görüşme olasılığıyla birkaç defa karşılaştım. Bu, heyecanlı olduğu kadar, dehşet verici bir olasılıktır. Hayatımı O'ndan sonraki döneme modellerken uyguladığım tarzdan memnun olacak mı? Beni, "Aferin, iyi ve sadık kul!" gibi övgü sözleriyle karşılayacak mı ya da O'nun muhteşem varlığına ateşin içinden kaçan, utanmış biri olarak sürünerek mi gireceğim?

Türkiye'de geçirdiğim yıllara oranla daha az görünür olsa da halen cennetin kıyısında yaşıyorum. Güneşin buradaki yaşantıma ne zaman son olarak doğacağını ve tüm ışıltısıyla yeni bir günün benim için sonsuzlukta ne zaman aydınlanacağını henüz bilmiyorum. Bu zaman zarfında İsa'nın misyonerlik tecrübelerimle bana öğrettiği Tanrı'm için teslimiyet, korkusuzluk ve sevgi ile her günü yaşamayı seçiyorum.

O ve ben birlikte cennetin kıyısında yaşayacağız.

Sonsöz

Yaklaşık dört yıldır Tilmann, Uğur ve Necati'yi öldürmekle suçlanan kişilerin davası henüz sonuçlanmadı. Mahkeme işlemleri sürüncemede uzarken, onlar bu zaman zarfında tutuklu kaldılar.

Bu arada, Türkiye'deki kilise yavaşta olsa büyümeye devam ediyor. İsa Mesih'in açık sözlü Türk takipçileri inananların safına doğru her geçen gün biraz daha toplanıyor. Türkiye'deki misyonerler tarafından yıllarca sürdürülen sadık emek boşuna değildir. İsa kilisesini kuruyor ve hiçbir şey onu yıkamayacak...

Dünya Misyonlarındaki Rolün

OM, dünyanın yüz ondan fazla ülkesindeki hizmetleriyle uluslararası bir misyon kurumudur. 1957 yılında kuruldu ve hizmeti bir avuç öğrenciden, dünyanın her yerinden altı binden fazla tam zamanlı hizmetliye dönüştü.

Bir Hristiyan olarak, Tanrı'nın dünyanın kurtuluş planı programına katılmayı isteyebilirsiniz. İşte size hemen şimdi dahil olabileceğiniz birkaç yol!

Dua edebilirsin – İman dünyasıyla ilgili bilgi sahibi olun! Özellikle ilgilendiğiniz misyon bölgeleri hakkında bilgi isteyin!

Misyon bölgesindeki kardeşleriniz adına Tanrı'nın önünde durun! Daha fazla misyonerin çağrılması ve Mesih'te kayıp canlara ulaşmaları için dua edin! Kendi dualarınıza cevap olarak Tanrı sizi kullanırsa, şaşırmayın!

Verebilirsin – Tanrı size Kendi parasının bir kısmından sorumlu olma ayrıcalığını vermiş olabilir. Kendinize gerekeni ayırdıktan sonra geri kalanını Tanrı'nın krallığına kullanabilirsiniz! Başka bir yol yabancı misyon çalışmalarını desteklemektir.

Gönderebilirsin – Kendi kilise çevrenize ya da topluluğunuza bir göz atın. Misyoner olmak için çağrı alanları bulun ve onları teşvik edin. Tanrı'nın yönünü hayatlarında aramalarına destek olun! Misyonerleri himayenize alın ve onlara moral sağlayın. Onlara mektuplar, kasetler ve e-postalarla destek verin; Tanrı'nın onları çağırdığı işe ve kendilerine inandığınızı bilmelerini sağlayın! Onlar ev ödevlerini yaparken, siz onlara belki kalacakları bir yer, kullanmaları için bir araba temin edecek durumdasınızdır.

Gidebilirsin – Büyük görev sizi çağırıyor. İhtiyacı görebilirsiniz! Neden erteliyorsunuz?

Daha fazla bilgi için bizimle görüşün:

www.om.org

OMUSA, PO Box 444 Tyrone, GA 30290, Tel: 770-631-0432
OMUK, The Quinta Weston Rhyn Oswestry Shropshire, SY10
7LT, Tel: 1691-773388

OM Australia, PO Box 32 Box Hill VIC 3128, Tel: 3-9898-9348

OM New Zealand, PO Box 72914 Papakura 1730, Tel: 9-298-
9990

OM Netherlands, Assemblageweg 9 8304 BB Emmeloord, Tel:
527-615607

OM Canada, 212 West Street Port Colborne, ON L3K 4E3, tel:
905-835-2546

OM Ships, Postfach 1565 74819Mosbach Germany, Tel:
6261-92630

OM South Africa, Private Bag X03 Lynnwood Ridge 0040, Tel:
012-8070162

